

(25)

4538

திருவுறை

121489

கலைஞர் ஆ.குந்தசுப்பி

வாழ்வது முறைப் படிகள்
மொத்தச் சன் நால்களில்
மாநிப்பாணம்

21 NOV 1997

1075கி. டி. மே. 1997

பாரம்பரியம்

செவ்வேள்

கலாநிதி ஆ. கந்தையா

எம். ஏ. (சென்னை), பிளச். டி. (இலண்டன்)

கல்விச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகம்.

1985

முன்னுரை

இறையனார் அகப்பொருளிலுள்ள ‘அன்பினெந்தினை’ என்ற குத்திர உரையிலும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலிலுள்ள ‘தாவின்ரூகி’ என்ற குத்திர உரையிலும் 150 கலியும் 70 பரிபாடலும், என வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே, பரிபாடல் எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது என்பது தெளிவாகின்றது.

பாடியவர் பெயரும் பாடப்பட்ட காலமும் தெரியாத ‘திருமாற்கிருநான்கு’ என்னும் வெண்பாவாற் பரிபாடலிலுள்ள எழுபது பாடல்களிலே 8 திருமாலுக்கும் 31 செவ்வேஞ்சுக்கும் 1 காடுகிழாஞ்சுக்கும் 26 வையை ஆற்றுக்கும் 4 மதுரைக்கும் உரியனவென்று தெரியவருகின்றது.

எனினும், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் பதித்து வெளியிட்டுள்ள பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலமழகுரையும் என்ற நூலில் (இரண்டாம் பதிப்பில்) முதலிலிருந்து தொடர்ச்சியாக 22 பாடல்களும் அவற்றுடன் பழைய உரைகளிற் காட்டப்பட்ட மேற்கோள்களிலிருந்து கிடைத்த 2 மூலுப் பாடல்களும் சில உறுப்புக்களும் புறத்திரட்டு முதலியவற்றிலிருந்து கிடைத்த சில உறுப்புக்களும் மட்டும் இடம் பெறுகின்றன.

சாமிநாதையர் பதிப்பிலே தொடர்ச்சியாகவுள்ள இருபத்திரண்டு பாடல்களிலே திருமாலுக்குரியவை ஆறு (1, 2, 3, 4, 13, 15); செவ்வேஞ்சுக்குரியவை எட்டு (5, 8, 9, 14, 17, 18, 19, 21); வையைக்குரியவை எட்டு (6, 7, 10, 11, 12, 16, 20, 22). ஏனையவை இன்ன வகையைச் சார்ந்தவை என்று தெரியவில்லை.

சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியிற் சிறப்புத் துமிழ் மாணவனாக இருந்தபோதும், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திற் சைவ பத்தி இலக்கியம் பற்றி ஆய்வை மேற்கொண்டபோதும் பரிபாடலைப் படிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் மேற்கொண்ட ஆய்வு சைவ பத்தி இலக்கியம் பற்றியதாகும். எனவே, பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேள்மேற் பாடப்பெற்ற எட்டுப் பாடல்களையும் ஆழ்ந்து படிக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த எட்டுப் பாடல்களையும் தனியாக நூல் வடிவில் வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணாம் அன்று என் உள்ளத்தில் எழுந்தது. அந்த எண்ணமே ‘செவ்வேள்’ என்ற பெயருடன் நூல் ஒன்றை இன்று வெளியிடுதற்குத் தூண்டுதலாக அமைந்தது.

கேதீச்சரத்துப் பெருமான் திருவடிகளுக்கு அர்ப்பணம்

‘செவ்வேள்’ என்ற இந்நாலில் நான் எழுதிய நான்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்டுள்ள எட்டுப் பாடல்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய முக்கிய விடயங்களைச் ‘செவ்வேள்’ என்ற கட்டுரை சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘வேலன் கடிமரம்’, என்ற கட்டுரை சங்க காலத்தில் நிலவி வந்த கடிமரம் பற்றிய கொள்கை, பரிபாடற் காலத்தில் எவ்வாறு சமயச் சார்புடையதாக மாறியது என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது. செவ்வேளைப் பாடிய புலவர்களின் கண்கொண்டு கட்டுரை வடிவம் பெற்றது ‘பரிபாடற் காலப் பரங்குன்றம்’. அகப்பொருள் அமிசங்கள் சமயப் பாடல்களில் — செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்ட பாடல்களிலே—இடம்பெறுவதை ‘அகப்பொருள் அறிமுகம்’ என்ற கட்டுரை தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவற்றுடன் செவ்வேளைப்பற்றிய பாடல்களில் முக்கியமான சில பகுதிகளைப் பொழிப் புரையுடன் ‘பாட்டும் பொருளும்’ என்ற தலைப்பிலே தந்துள்ளேன்.

கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து, செவ்வேஞ்குரிய எட்டுப் பரிபாடற் செய்கின்றாலும் அவைகளுக்குப் பரிமேலமுகர் எழுதிய உரையும் இடம்பெறுகின்றன. பாடல்களுக்கு முன், ஒன்றொரு பாடலையும் பாடியவர் வரலாறும் அப்பாடலின் பொருட்சுருக்கமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தேவாரங்களுக்குப் பண் அமைக்கப்பட்டுள்ளது போலப் பரிபாடற் பாக்களுக்கும் இசை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தேவாரம் அதற்குரிய பண்ணேடு பாடப்படுதல் வேண்டும்; அது போலவே பரிபாடற் பாக்களும் அவைக்குரிய பண்ணேடு பாடப்பட வேண்டியன. தேவாரங்கள் பண்ணேடு பாடப்பட்டன; இன்றும் பாடப்படுகின்றன. ஆனால், பரிபாடற் பாக்களையாரும் பண்ணேடு பாடுவதுமில்லை, பாராயணாஞ் செய்வதுமில்லை. தொடக்கத்திற் பரிபாடற் பாக்கள் பண்ணேடு பாடப்பட்டன; காலப்போக்கில் அவ்வழக்கு அருகி அற்றுப் போய்விட்டது போலும்!

திருமால்மேலும் வையைபற்றியும் பாடப்பட்ட பாடல்களுடன் செவ்வேளைப் பற்றிய எட்டுப் பாடல்களும் சாமிநாதையர் பதிப்பில் விரவி இடம்பெற்றுள்ளன. இது காரணமாகச் சைவ சமயத்தவர்கள் மத்தியில் இப்பாடல்கள் மதிப்பை இழந்தன என்று கூறுவது தவறாகது. அதேபோலத் திருமால்மேற் பாடப்பெற்ற ஆறு பாடல்களும் வைணவ சமயத்தவர்கள் மத்தியில் மதிப்பைப் பெறவில்லை என்று கூறலாம். இவை தளித்தனியாக அமைந்திருப்பின் செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்டுள்ள பாக்களை சைவ சமயத்தவர்கள் போற்றியிருப்பர்; திருமாற்குரிய பாடல்களை வைணவர் பாடிப் பாராயணம் செய்திருப்பர்; வையைக்குரிய பாடல்கள் இலக்கிய இரசிகர்களுக்கு நல்லவிருந்தாய் அமைந்திருக்கும்.

எனவே, முருகக் கடவுளங்குரிய எட்டுப் பாடல்களையும் சைவ சமயத்தவர்கள் நன்கு அறிந்து போற்றிப் பாராயணாஞ்செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தோடு அந்த எட்டுப் பாடல்களை மட்டும் தனியே நால் வடிவில் வெளியிட எண்ணினேன்.

இவ்வகையான வெளியீடுகள் கல்வியாளருக்கும் ஆய்வாளருக்கும் பெருவிருந்தாக அமையும் என்பது எனது எண்ணம். பல்கலைக்கழகத் திற் பரிபாடல் பாடநூலாக அமைய வேண்டும். சைவாலயங்களிற் சிறப்பாக முருகன் கோவில்களிற் செவ்வேஞ்குரிய பாடல்கள் பண்ணேடு பாடற்குரியவை. திருமுருகாற்றறப்படையை ஒதுவதுபோலச் செவ்வேஞ்குரிய பரிபாடற் பாக்களைப் பாராயணம் பண்ணலாம். ஆகவே, எனது இந்த முயற்சியைச் சைவ உலகம் வரவேற்குமென நம்புகிறேன்.

பரிபாடலுக்கான உரை குறித்து டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் கூறியவற்றையும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது அவசியமாகின்றது :

“ ஏட்டுப் பிரதிகள் தேடுகையிற் கிடைத்த சில குறிப்புக்களாலும், “கண்ணுதற் கடவுள்” என்னும் இந்நால் உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் செந்தமிழ், சூ, ஏ, கூ, கா-ஆம் தொகுதிகளிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ள திருக்குறட் பரிமேலமுகருரை நுண்பொருள் மாலையாலும் இந்த உரை பரிமேலமுகர் இயற்றியதன்று தெரியவந்தது.

இந்தவரை பலவிடத்துப் பொழிப்புரையாயும் சிலவிடத்துப் பதவரையாயும் சிலவிடத்துக் கருத்துரையாயும் சிறிதும் புலப்படாத சொற்களின் பழைய வடிவங்களைப் புலப்படுத்தியும், உரிய இடங்களில் இலக்கணக்குறிப்புக்களைப் பெற்றும், சிலவிடத்து மிக அழகான பதசாரத்துடன் கூடியும் விளங்காத சிலவற்றைத் தக்க தமிழ் நால் மேற்கோள்களாலும் வேதம், உபநிதம் முதலியவற்றின் கருத்துக்களாலும் விளக்கியும் மிக விரிவாக அமைந்துள்ளது; நுணுகி ஆராயின், திருக்குறளுரையிலும் இவ்வரையிலும் ஒத்த கருத்துக்களும் ஆசிரியர் பரிமேலமுகருடைய கொள்கைகளும் பல காணலாம்.”

பொதுநல் நாடுகளுக்கான கல்விசார் புலமைப் பரிசில் பெற்றுப் பிரித்தானிய திறந்த பல்கலைக்கழகத்திலே தொலைக் கல்வி பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில், இந்நாலின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை வாசித்தும் ஓய்நோக்கியும் உதவிகள் புரிந்த அன்புக்குரிய திரு. அ. வி. விக்டோரியா அவர்களுக்கும், திரு. டி. ஆர். இராசலிங்கம் அவர்களுக்கும் எனது உளங்களிந்த நன்றி என்றும் உரியது.

அரசாங்க அச்சகத் தலைவர் திரு. நெவில் நாணயக்கார அவர்கள் தமிழ்க் கம்பியூட்டர் அச்சிடும் முறைமைக்குச் சாவித்தட்டு அமைத்துத் தருமாறு என்னைக் கேட்டார். அவரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுச் சாவித்தட்ட அமைத்துக் கொடுத்தேன். நான் செய்த அந்தப் பணிக்கு நன்றியாக இந்த நூலைக் கம்பியூட்டரில் அச்சிடுவதற்குத் திரு. நெவில் நாணயக்கார முன்வந்தார். ஆற்றலும் திறமையும் நிறைந்த திரு. நாணயக்கார அவர்கள் நன்றியுள்ளச்சிமிக்க பண்பாளர். அவருக்கு எனது நெஞ்சு நிறைந்த நன்றி என்றும் உரியது.

இந்தால் தேசிய நூலக சபைக்கு வழங்கப்படுகிறது.

கம்பியூட்டரில் முதன் முதலாகச் ‘செவ்வேள்’ நூல் வடிவைப் பெறுவதற்கு வழிசெய்த இறைவனின் இன்னருளை இனிது போற்றுதும்!

கலாநிதி ஆ. கந்தையா.

“நடஞ்சுயம்,”

4, 40 ஆவது ஒழுங்கை,

கொழும்பு 6,

தொலைபேசி இல. 582770

01.11.1985.

பட விளக்கம்

	பக்கம்
1. மயிலேறு மைந்தன்	13
2. தெய்வயானை சமேதர்	31
3. சரவணப் பொய்ணகயில் அவதாரம்	53
4. பரங்குனரத்துப் பரம் பொருள்	67
5. கடுஞ் குர் மாமுத றடிந்தறுத்த வேல்	83
6. குர் மருங் கறுத்த சுடர் படையோன்	95
7. பிணிமுக மூர்த்த வெல்போ ரிறைவன்	103
8. விரை மயின்மேல் ஞாயிறு	113
9. வள்ளி, தெய்வயானை மணைன்	123
10. ஆறுமுகமும் பன்னிரு கையும்	139

<u>உள்ளே</u>	பக்கம்
1. செவ்வேள்	01
2. வேலன் கடிமரம்	15
3. பரிபாடற் காலப் பரங்குன்றம்	21
4. அகப்பொருள் அறிமுகம்	33
5. பாட்டும் பொருளும்	43
6. செவ்வேள் (ஜந்தாம் பாடல்)	55
பாடியவர் வரலாறு	55
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்	57
பாடல்	59
பரிமேலழகருடைய வாசாரம்	63
7. செவ்வேள் (எட்டாம் பாடல்)	69
பாடியவர் வரலாறு	69
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்	70
பாடல்	72
பரிமேலழகருடைய வாசாரம்	77
8. செவ்வேள் (ஒன்பதாம் பாடல்)	85
பாடியவர் வரலாறு	85
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்	86
பாடல்	88
பரிமேலழகருடைய வாசாரம்	91
9. செவ்வேள் (பதினூன்காம் பாடல்)	97
பாடியவர் வரலாறு	97
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்	98
பாடல்	99
பரிமேலழகருடைய வாசாரம்	101
10. செவ்வேள் (பதினேழாம் பாடல்)	105
பாடியவர் வரலாறு	105
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்	106
பாடல்	108
பரிமேலழகருடைய வாசாரம்	110

		பக்கம்
11. செவ்வேள் (பதினெட்டாம் பாடல்)	...	115
பாடியவர் வரலாறு		115
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்		116
பாடல்		118
பரிமேலழகருரை		120
12. செவ்வேள் (பத்தொண்பதாம் பாடல்)	...	125
பாடியவர் வரலாறு		125
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்		127
பாடல்		130
பரிமேலழகருரை		134
13. செவ்வேள் (இருபத்தொராம் பாடல்)	...	141
பாடியவர் வரலாறு		141
பாடலின் பொருட்சுருக்கம்		142
பாடல்		144
பரிமேலழகருரை		147
14. பின்னினைப்பு	...	150
15. துணை நூல்கள்	...	153

1. செவ்வேள்

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஜந்தாவதாக நின்று திகழும் தொகை நூல் பரிபாடல் ஆகும். தொகை நூல்கள் எட்டினையும் எடுத்துச் சொல்லும் வெண்பாவின்கண் ‘ஓங்கு பரிபாடல்’ * என்று இத்தொகை நூல் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் தொகுக்கப்பெற்ற காலத்தில் எழுபது பாடல்கள் இருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இதனை, பாடியவர் பெயரும் பாடப்பட்ட காலமும் அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலையிலுள்ள,

திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் காடுகாட் கொன்று — மருவினிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடற் றிறம்

என்ற வெண்பாவினாலும் இறையனார் களவியலின் முதல் நூற்பா உரையினாலும்¹, தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின் இளம்பூரணர் உரையினாலும்² அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

எழுபது பாடல்களில் அழிந்தொழிந்தன போக எஞ்சியவையாக இப்போது எமக்குக் கிடைப்பவை இருபத்திரண்டாகும். இவ்விருபத் திரண்டு பாடல்களும் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களின் முதன் முதல் வெளிவந்த பதிப்பில் 1 முதல் 22 வரை இலக்கமிடப்பட்டுப் பதிக்கப் பட்டுள்ளன. ஆனால், இத்தொடர் இலக்கங்களைக் கொண்டதாய் இவ் வொழங்கில் இப்பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன என்று நிறுவுவதற்குச் சான்றுகள் எவையும் இல்லையென ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.³ இவ்விருபத்திரண்டு பாடல்களைவிடத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் மேற்கோட் செய்யுள்களிலிருந்து இரண்டு முழுப் பாடல்களும் சில உறுப்புக்களும் கிடைத்துள்ளன. இருபத்திரண்டு பாடல்களுள் ஆறு பாடல்கள் திருமாலைப் பற்றியன ; ⁴ எட்டுப் பாடல்கள்

* நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஜங்குறுநு
கேங்க பதிந்றும்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கல்யோ டக்ம்புறமென்
நித்திறத் தெவ்வேடுத் தொகை.

செவ்வேள்மேற் பாடப்பெற்றவை ;⁵ எனையனவ வையையைப் பாராட்டுவன். தொல்காப்பிய உரைகளில் மேற்கோளாகப் பயின்றுவந்த இரண்டு பாடல்களை ஒன்று திருமாலைப் பற்றியது ; மற்றையது வையையைப் பற்றியது.

திருமாலைப் பற்றிய ஆறு பாடல்களும் செவ்வேளைப் பற்றிய எட்டுப் பாடல்களும் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் துறை பற்றியன.⁶ பல பதிப்புகளிலே ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்றே இப்பாடல்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. ஆனால், இப்பதினான்கு பாடல்களும் எனை நூல்களிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்துக்கள் போன்று, நூலின் முதலிலே ‘கடவுள் வாழ்த்து’ப் பாடல்களாக இடம் பெறவில்லை ; வையையைப் பற்றிய பாடல்களுடன் விரவியே காணப்படுகின்றன.

பரிபாடலிலுள்ள இருபத்திரண்டு பாடல்களில் முதல் நான்கு பாடல்கள் திருமாலைப் பற்றியன ; ஐந்தாவது பாடல் செவ்வேளைப் பற்றியது. அடுத்த எட்டுப் பாடல்களும் முதல் நான்கு பாடல்களில் இரண்டு வையையைப் பற்றியன ; இரண்டு செவ்வேளைப் பற்றியன. அடுத்த நான்கு பாடல்களில் மூன்று வையையைப் பற்றியன ; ஒன்று திருமாலைப் பற்றியது. இவற்றைத் தொடர்ந்து இடம் பெறுவன முறையே, செவ்வேள்மேலும் திருமால்மேலும் வையைமேலும் பாடப்பட்டவை. அடுத்துவரும் மூன்று பாடல்கள் செவ்வேளின் குக்பாடுவன. இறுதியான மூன்று பாட்டுக்களும் வையை, செவ்வேள், வையை என்ற முறைப்படி காணப்படுகின்றன. எனவே, இவ்வாறு திருமால், செவ்வேள் ஆகிய கடவுளர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் தம்முள் விரவி வருவதோடு, வையைமேற் பாடப்பட்ட பாட்டுக்களுடன் விரவியும் வருவதால் அவற்றைப் பரிபாடலின் ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்று கூறுவதிலும் ‘கடவுள் வாழ்த்து என்னும் துறையைச் சார்ந்தன’ என்று கூறுவதே சாலப் பொருந்தும்.

மேலும், கடவுள் வாழ்த்து என்னும் துறை பற்றிய இப்பாடல்கள் நூலின் முற்பகுதியில் இடம் பெறுவனவாயினும், திருமாலைப் பற்றிய பாடல்களா அல்லது செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்களா முதலிலே இடம் பெறுதல் வேண்டும் என்ற வினாவிற்கும் இடமுண்டு. இப்போதுள்ள பதிப்புக்களில், மூன்னர் கூறியது போன்று, திருமால்மேற் பாடப்பெற்ற நான்கு பாடல்கள் முதல்கள் இடம் பெறுகின்றன. அவற்றைத் தொடர்ந்தே எனை பாடல்கள் விரவி இடம் பெறுகின்றன. இந்த முறையிற் பரிபாடற் பாட்டுக்கள் தொகுக்கப்பட்டனவா அல்லது செல்லித்த ஏடுகளிற் சிதைத்திருந்த பாடல்களை நூல் வடிவிற் கொண்டு வந்தபோது, பதிப்பாசிரியரே இம்முறையைப் பின்பற்றினாரா என்பது

ஆய்வுக்குரியதாகும். இன்னும், பரிபாடற் பாட்டுக்களின் தொகையைக் குறிப்பிடும் வெண்பாவிலே திருமால், செவ்வேள், கொற்றவை, வையை என்ற முறையிலேயே அவைகளின் தொகை குறிப்பிடப்படுவது நோக்கற்பாலது. எனினும், பரிபாடற் காலத்திற் சைவம், வைணவம் என்ற வேறுபாடின்றி மக்கள் சிவனையும் திருமாலையும் வழிபட்டனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்வாதலால் அவை எவ்வாறு அமையி னும் ஏற்படுத்தே !

செவ்வேளைப் பற்றிய எட்டுப் பாடல்களின் தொடர் இலக்கம், பாடிய புலவர்கள், அப்பாடல்களுக்குப் பண் அமைத்தோர், அப்பண்களின் பெயர் ஆகியன பின்வருமாறு :—

பாடல் இல.	பாடியவர்	பண் அமைத்தவர்	பண்ணின் பெயர்
5	கடுவனிள வெயினஞர்	கண்ணஞகனூர்	பாலையாழ்
8	நல்லந்துவனுர்	மருத்துவன்	பாலையாழ்
9	குன்றம்பூதனூர்	மருத்துவன்	பாலையாழ்
14	கேசவனூர்	கேசவனூர்	நோதிறம்
17	நல்லழிசியார்	நல்லச்சுதனூர்	நோதிறம்
18	குன்றம்பூதனூர்	நல்லச்சுதனூர்	காந்தாரம்
19	நப்பண்ணஞர்	மருத்துவன்	காந்தாரம்
21	நல்லச்சுதனூர்	கண்ணகனூர்	காந்தாரம்

மேலேயுள்ள அட்டவணையையும் எனை பாடல்கள் பற்றிய விபரங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, திருமாலையும் செவ்வேளையும் பாடிய புலவர்களைப் பற்றிச் சில விபரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. குன்றம்பூதனூர் செவ்வேள்மேல் இரண்டு பாடல்கள் பாடியுள்ளார் ; எனை புலவர்கள் ஒவ்வொரு பாடலைப் பாடியுள்ளார். நல்லந்துவனுர் செவ்வேள்மேற் பாடிய ஒரு பாடலோடு வேறு மூன்று பாடல்களை வையைமேற் பாடியுள்ளார்.⁷ கடுவனிளவெயினஞர் செவ்வேள்மேற் பாடிய ஒரு பாடலோடு வேறு இரண்டு பாடல்களைத் திருமால்மேற் பாடியுள்ளார்.⁸ கேசவனூர் செவ்வேள்மேல் ஒரு பாடலைப் பாடியதோடு, அப்பாட்டிற்கு இசையும் அமைத்துள்ளார். நல்லச்சுதனூர் செவ்வேள் மேல் ஒரு பாடலைப் பாடியதோடு நல்லழிசியாரின் பாட்டு இரண்டுக்கும் குன்றம்பூதனூர், நல்லந்துவனுர் ஆகியோரின் பாட்டு ஒவ்வொன்றிற்கு மாக நான்கு பாடல்களுக்கு இசையும் அமைத்துள்ளார்.⁹

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட விபரங்கள் மூன்று உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. செவ்வேளைப் பாடிய புலவர்கள் முருகப் பெருமான்மேல் நிறைந்த பத்தி உடையவர்கள் ஆவர். கடுவனிலை வெயினானார் செவ்வேளையும் திருமாலையும் பாடிப் பரவியுள்ளமையால் முருக பத்தராகவும் திருமால் பத்தராகவும் காணப்படுகின்றார். இவர் சமயப் பூசல் சிறிதும் மருவாத தூய உள்ளம் படைத்தவர். இறையியல் பினே நுண்ணிதின் இயற்கையினின்றும் எடுத்துப் பற்பல இடங்களிலே விளக்கியுள்ளார். எனவே, பரிபாடற் காலத்திற் செவ்வேளையும் திருமாலையும் எவ்வகையான வேறுபாடுமின்றி வழிபட்டோர் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது இனிது தெளிவாகின்றது. இன்னும் சைவம், வைணவம் என்ற இரு வேறுபட்ட சமயக் கருத்துக்கள் இலக்கியங்களிலே ஒன்றாக நிலவியுள்ளன என்பதற்குப் பரிபாடலிலுள்ள திருமால், செவ்வேள் ஆகிய கடவுளர்மேற் பாடப்பட்டுள்ள பாடல்களே சான்றாகும். இந்து சமய வரலாற்றிலே தமிழ்நாட்டிற் சைவம், வைணவம் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகள் வலுப்பெற்று நிலவத் தொடங்கியதையே இச்சமயப் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பரிபாடலிற் சிவைனப் பற்றிய பாடல்கள் எவையில்லை; அவ்வாறு பாடல்கள் இருந்தாக மரபுமில்லை. எனினும், செவ்வேளைப் பாடிய புலவர்கள் உள்ளத்திற் சிவைனப் பற்றிய புராணக் கதைகள் நன்கு இடம் பெற்றிருந்தன என்பது வெளிடைமலை.

இரண்டாவதாக, கேசவனுரும் நல்லச்சுதனாரும் பெரும் புலவர்களாக வும் சிறந்த இசையமைப்பாளர்களாகவும் விளங்கினர் என்பது தெரிய வருகின்றது. இலக்கியப் புலமையும் இசைத் திறமையும் ஒருங்கே இணைந்த ஆற்றல் மிக்க புலவர்கள் சிலர், பரிபாடற் காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதற்கு இவர்கள் இருவரையும் சான்றாகக் காட்ட வாம். செவ்வேள்மேல் ஒரு பாடலை மட்டும் பாடிய நல்லச்சுதனார் நான்கு பாடல்களுக்கு இசையமைத்துள்ளார் என்றால், அவனரை ஆற்றல் மிக்க இசையமைப்பாளராகவே குறிப்பிடுவது சாலும். இன்னும், இவர் செவ்வேள்மேற் பாடிய பாட்டாற் கூத்தியற் கலையிலும் வல்லவர் என்பது இனிது புலனுகின்றது.

ஆசிரியர் நல்லந்துவானர் சமயப் புலவராகவும் அகத்துறைப் பாடல் களைப் பாடுவதில் ஆற்றலுள்ளவராகவும் இயற்கையை வருணிப்பதில் விழைவுள்ளவராகவும் காணப்படுகின்றார் என்பது மூன்றுவது உண்மையாகும். செவ்வேள்மேல் இவர் பாடிய எட்டாவது பாடலிற் பத்தியையும் இயற்கையையும் இவர் வருணிக்கும் திறனைக் காணலாம். வையை

மேல் இவர் பாடியவற்றுள் ஆறு, பத்தெண்று, இருபது ஆகிய மூன்று பாடல்களும் அகத்துறைப் பாடல்களாக அமைந்து விளங்குகின்றன. எனவே, ஆள்மீகச் சார்பானவையும் உலகியற் சார்பானவையுமான பாடல்களைப் பாடக்கூடிய புலவர்கள் பரிபாடற் காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதும் இனிது புலனுகின்றது.

பரிபாடலிலுள்ள கடுவனிலை வெயினானார் பாடியருளிய ஜந்தாவது பாட்டின் பெரும்பகுதி முருகப் பெருமானின் பிறப்பினேயே விரித்துக் கூறுகின்றது. இப்பரிபாடற் பகுதி எடுத்துக் கூறும் புராணக் கதையை, ‘அறுவேறு வகையின் அஞ்சவர மணட’¹⁰ எனத் திருமூரு காற்றுப்படையில் வரும் அடிக்கு விளக்கவுரையாகப் பின்வருமாறு நச்சினர்க்கினியர் தருகின்றார் :

“இறைவன் உமையை வதுவை செய்துகொண்ட நாளிலே இந்திரன் சென்று ‘நீ புணர்ச்சி தவிர வேண்டும்’ என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவனும் அதற்கு உடம்பட்டு அது தப்பானுக்குப் புணர்ச்சி தவிர்ந்து கருப்பத்தை இந்திரன் கையிற்கொடுப்ப, அதை இருடிகள் உணர்ந்து அவன் பக்கனின்றும் வாங்கித் தமக்குத் தரித்தல் அரிதாகையினுலே இறைவன் கூருகிய முத்தீக்கட்ட பெய்து, அதை நீத் தம் மனைவியர் கையிற் கொடுப்ப, அருந்ததி ஒழிந்த அறுவரும் வாங்கிக்கொண்டு விழுங்கிக் குன்முதிர்ந்து சரவணப்பொய்கையிற் பதுமப் பாயிலே பயந்தாராக, ஆறு கூருகிய வளர்களிற் காலத்து இந்திரன் தான் இருடிகளுக்குக் கொடுத்த நிலையை மறந்து ஆண்டு வந்து வச்சிரத்தான் ஏறிய, அவ்வாறு வடிவும் ஒன்றாக அவனுடனே பொருது அவைனைக் கெடுத்துப் பின் குருபன்மாவைக் கொல்லுதற்கு அவ்வடிவம் ஆருகிய வேறுபட்ட கூற்றாலே மணடிச் சென்றதென்று புராணங்கூறிற்று.” இதை இதை இதைப் ‘பாயிரும் பனிக்கடல்’ என்னும் பரிபாடற் பாட்டாலும் உணர்க என்றும், திருமூருகாற்றுப்படையில், ‘அறுவர் பயந்த ஆறுமர் செல்வ்’¹¹ என்ற அடிக்கு விளக்கவுரையாக,

“அங்ஙனம் அக்கினியின் கண் இட்டுச் சக்தி குறைந்த கருப்பத்தை முனிவர் எழுவரும் வாங்கித் தம் மனைவியர்க்குக் கொடுப்ப அருந்ததி ஒழிந்தோர் விழுங்கிக் குன்முதிர்ந்து, சரவணப் பொய்கையிற் பதுமப்பாயிலே பெற ஆறுவடிவாக வளர்ந்தமை கூறிற்று”

என்று குறிப்பிட்டு, இதைப் பரிபாடலிலுள்ள ‘பாயிரும் பனிக்கடல்’ என்ற பாட்டாலும் உணர்க என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

செவ்வேளின் பிறப்பைப் பற்றிய இப்புராண வரலாறு முப்பத்தெட்டு அடிகளில் நீண்ட வருணையாகப் பரிபாடலில் இடம் பெறுகின்றது. வேறு எந்தப் பாடல்களிலும் இப்புராணக் கதை இவ்வளவு விரிவாக எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை. ஒருசில அடிகளிலேயே திருமூருகாற்றுப்

படையில் முருகனின் பிறப்பு எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறன்றி, செவ்வேளின் பிறப்பின் வரலாற்றை வெவ்வேறு புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டது போன்று வெவ்வேறு விதமாகவும் கூறுவாருமார்.

முருகப்பெருமானுடைய பிறப்பினைப் பற்றிய இப்புராணக் கதையும் திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம்பெறும் முருகனின் அவதாரம் பற்றிய வருணனைகளும் ஆரியக் கடவுளைக் குறிப்பிடுவனவாகும். பரிபாடலில் வருகின்ற; “வென்றுயர்த்த கொடி விறல் சான்றவை”¹², “பிணிமுகம் ஊர்ந்த வெல்போர் இறைவு”¹³, “செருவேற் ரூனைச் செல்வ”¹⁴, “காஅய் கடவுள் சேஎய் செய்வேள்”¹⁵, “மாறமர் அட்டவை மறவேல் பெயர்பவை”¹⁶, “உடையும் ஒலியலுஞ் செய்யை மற்றுங்கே, படையும் பவழக் கொடி நிறங் கொள்ளும்”¹⁷ ஆகிய தொடர்கள் யாழும் திராவிடப் போர்த் தெய்வத்தைக் குறிப்பிடுவன் என்று கூறலாம்.

செவ்வேளின் தோற்றத்தைப் பரிபாடல் எவ்வாறு வருணிக்கின்றது என்பதை இனி நோக்குவோம். “தீக்கடவுள் தன் உடம்பினின்றும் ஒரு கூற்றைப் பிரித்தெடுத்து அதனைக் கோழிச் சேவலாக்கி நினக்குரிய கொடியாகக் கொடுத்தனன். இந்திரன் தன் உடம்பின் ஒரு கூற்றைப் பிரித்து அழிய மயிலாக்கி அதனை உனக்கு ஊர்தியாக உதவினன். எமன், தன் உடம்பினின்றும் ஒரு கூற்றைப் பிரித்து வெள்ளாட்டுக் குட்டியாக்கி அதனை உனக்கு அளித்தனன்” என்று செவ்வேளைக் கடுவனிலவெயினார் வருணிக்கின்றார் :

அல்லவி ஸள்ளன் றன்மெய்யிற் பிரித்துச்
செல்வ வாரணங் கொடுத்தோன் வானத்து
வளங்கெழு செல்வன்றன் மெய்யிற் பிரித்துத்
திகழ்பொறிப் பீலி யணிமில் கொடுத்தோன்
திருந்துகோன் ஞமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித்
திருங்கண் வெள்யாட் டெழின்மறி கொடுத்தோன்.¹⁸

மேலும், ‘செவ்வேள்’ என்ற பெயருக்கு ஏற்பப் புலவர்கள் பரிபாடலிற் பலவிடங்களில் ‘சேய்’ என்றும் ‘செய்யோன்’ என்றும் ‘சேயோன்’ என்றும் வருணிப்பதைக் காணலாம். நப்பண்ணார் என்ற புலவர்,

உடையு மொலியலுஞ் செய்யைமற் றுங்கே
படையும் பவழக் கொடி நிறங் கொள்ளும்
உருவு முருவத்தி யொத்தி முகஞும்
விரிக்தி முற்று விரிசுட ரொத்தி¹⁹

என்று முருகனை இளஞாயிற்றுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றார். நல்லச்சுத் னார் என்னும் புலவர், “வெள்ளிக்கொடியை உயர்த்திய வேலவனே ! நீ ஊர்தியாகக் கொண்டு எழுந்தருள்வது தீப்போன்று விளங்கும் முகப்பாத் தையும் போர் வென்றியாலுண்டாய் புகழினையும் உடைய பிணிமுகம் என்னுங் களிற்று யானை ஆகும். தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளிலே அணிந்துள்ளவை தைத்தல் அமைந்த பீலிப் போழால் ஒப்பனே செய்யப்பட்ட அடையற் செருப்புக்களாகும். குரானைத் தடிந்து கிரெனஞ்ச மலையைத் துளைத்த வேற்படையை நீ கையில் ஏந்தியுள்ளாய். பெரு மானே ! நீ அணிந்த மாலை வள்ளிப் பூவை விரவித் தொடுத்த கடம்ப மலர் மாலை ஆகும் ” என்று சொல்லோவியமாகத் தருகின்றார். இவ் வருணனைகளுட் சில செவ்வேளைத் திராவிடத் தெய்வமாகக் காட்டுகின்றன ; பல ஆரியக் கடவுளாகக் காண்பிக்கின்றன.

செவ்வேளைப் பற்றிய பரிபாடற் பாக்களிற் காணப்படும் இன்னென்று வகைச் சொல்லோவியம் முருகப் பெருமான், வள்ளி — தெய்வயானை சமேதராய்த் தோற்றும் காட்சியாகும். இவ்வகையானவற்றுள் இரண்டு சொல்லோவியங்கள் சிறப்பான கருத்துக்களைத் தம்மகத்துக் கொண்டு மிலிர்கின்றன. இவ்வருணனைகள் சமயப் பின்னணியிற் காதற் காட்சி களாகவே காணப்படுகின்றன. முதலிற் குன்றம்பூதனார் என்ற புலவரின் வருணனையை நோக்குவோம். “ பெருமானே ! நீ வள்ளியைக் களவின் கண் மணந்தாய். அவ்வாறு வள்ளியை மணந்த அன்று, முதுவேனிலா னது கார்ப் பருவமாகும்படி முகில் மழையைப் பொழிந்தாற்போன்று திருப்பரங்குன்றிலே தேவசேனையின் கண்கள் கண்ணரீ மழை பொழிந்தன ” ;

மையிருநாற் றிமையுன்கண் மான்மறிதோன் மணந்தஞான்
றையிருநாற்று மெய்ந்தானத் தவன்மகண் மலருண்கண்
மணிமழை தலைதீயென மாவேனில் காரேற்றுத்
தண்மிமழை தலையின்று தண்பாரங் குன்று.²⁰

பாடலின் மிகுதியான பெரும்பகுதியிலே தெய்வயானையும் வள்ளியும் முருகனேடு எவ்வாறு ஊடலுவகையில் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதைப் புலவர் வருணிக்கின்றார் ; இன்னும், தெய்வயானையின் தோழி, வள்ளி யின் தோழியிடன் சண்டையிடுதீயும் நகைச்சவையுடன் புலப்படுத்துகின்றார். இவற்றேருடு, தெய்வயானையின் மயிலும் கிளியும் வள்ளியின் மயிலுடனும் கிளியுடனும் மாறுபடுதலீயும் விளக்குகின்றார்.

‘காதற் காமம் காமத்துட் சிறந்தது’ என்னும் உண்மையினையே விளக்குகின்றது இப்பாடல். வட்டுல மரபையும் தென்புல மரபையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து , அவற்றுள்ளே தென்புல மரபே சிறந்தது என்பதைத் தெளிவாகவும் திட்பாகவும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. பொருளைத் தெரிந்து பண்ணேடு பன்முறை பாடிப்பாடி மனங்கொண்டு மகிழக் கூடியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. வானுலக நங்கையும் மண்ணுலக மங்கையும் தன் காதலன் காரணமாக மாறுபடும் ஊடற் காட்சியைக் கண்முன் நிகழ்வது போன்று புலவன் வருணித்துள்ளான்.

குறவர் மகள் வள்ளிக்கும் தேவமகள் தெய்வயானைக்கும் நடுவே முருகனை நிறுத்தி, மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் இணைத்து மக்களின் கண்கண்ட தெய்வமாக முருகக் கடவுளை நப்பண்ணஞார் வருணிகின்றவிடம் பத்திப் பரவசமளிப்பதாகும். முருகன் விண்ணுலகத் தெய்வமன்று ; மண்ணுலகத் தெய்வமும் ஆவான் என்பதை நப்பண்ணஞார் நனினமாக நயம்பட நவின்றுள்ளார். மக்கள் ஆன்ம ஈடேற்றறத்திற்குத் தேவ உலகத்தை நாடுவர் ; ஆனால், முருகப் பெருமான் மக்களைத் தேடி மண்ணுலகத்துக்கே வந்து, வள்ளியை மணந்து, மக்களின் தெய்வமாகவே காட்சி தந்து, பேரின்பம் நல்குகின்றார் என்று புலவர் வருணித்துள்ள வகை புதுமையானது.

“பெருமானே ! வானுலகத்தின்கண் உறைந்து வானவர்க்குக் காட்சியின்பம் நல்குவது போன்று, மண்ணவர்க்கும் பேரின்பம் நல்குத்தற பொருட்டு மண்ணுலகத்திற்கே வந்து திருப்பாங்குன்றத்திலே எழுந்தருளியுள்ளாய். மேலும், வானவர் மகள் ஒருத்தியை மணந்து வானவர்க்கு மருகனுறை போன்று, மண்ணவர் மகள் ஒருத்தியை மணந்து மண்ணவர்க்கும் மருகனுனுய் ! வானவர் மகள் ஒருத்தி பக்கவிலே இருந்து விழாக்கொள்ளுமாறு, மண்ணவர் மகள் ஒருத்தியும் பக்கவிலே அமர்ந்து விழாக்கொள்க என்ற கருத்தோடு வள்ளியையும் மணம் புரிந்தருளினுய்.”

நிலவரை யழுவத்தான் வானுறை புகறந்து
புலவரை யறியாத புகழ்பூத்த கடம்பமர்ந்
தருமுனி மரபி ஞானவர் நுகர்ச்சிமன்
இருநிலத் தோரு மினைகென வீத்தநின்
தண்பரங் குன்றத் தியலனி நின்மருங்கு
சாறுகொ ஹெக்கத் தவளோடு
மாறுகொள் வதுபோலு மயிற்கொடி வதுவை.²¹

மண்ணுலக மகளை விரும்பி மண்ணுலகத்தை முருகன் உறைவிடமாகக் கொண்டான் என்பதைக் கூறிய நப்பண்ணஞார், மண்ணுலகத்தை விரும்பியதனால் அவன் மக்கள் தெய்வமானான் என்பதையும் மறைமுகமாகக் காட்டியுள்ளார். ‘நினையும் தேவர்க்கும் நமக்கும் ஒத்து’ எனக்கம்பநாடாரும், ‘நரகர்களுக்கும் அசரர்களுக்கும் நடு நின்ற நடுவே’ என இராமலிங்க அடிகளாரும் கூறுவதற்கு நப்பண்ணஞாரின் வருணைன கால்கோளாக அமைந்தது போலும்! வள்ளியை மணம் புரிந்தமையால், மணனவர் முருகனுடன் உறவு கொண்டாடுதலையும் அவனிடத்தில் உரிமையோடு வரங்கேட்டலையும் இளங்கோவடிகள் குன்றக் குரவையிற் கூறியுள்ளார்.²²

பரிபாடற் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலே வாழ்ந்த நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இறைவனைக் காதலனுகைக் கண்டு அவன்மேல் ஆராக் காதல் கொண்ட இறைவைக் காதலை இனிமையாக, முறையே தேவாரத் திருமுறைகளிலும் திவ்விய பிரபந்தங்களிலும் ஆங்காங்கே பாடியருளுவதற்குப் பரிபாடற் பாட்டுக்களும் அவைகளில் இடம்பெறும் காதற் காட்சிகளும் பெருமளவிற் கால்கோளாக அமைந்தன என்று கூறின் அது மினக்யாகாது. இன்னெல்லா வகையாகக் கூறின், இறைவைக் காதலைப் புலப்படுத்தும் அகப்பொருள் அமைதியுடைய பாட்டுக்களும் அவற்றில் இடம் பெறும் வருணைகளும் பரிபாடலிலேயே முதன் முதல் இடம்பெற்றன என்பதும், அப்பாடல்களும் வருணைகளும் பிற்பட்ட காலத்திலே அவதரித்த நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இறைவனைக் காதலனுகையும் தம்மை இறைவனைக் காதலியராகவும் கண்டு ஆராக் காதலினால் அகப்பொருள் அமைதியுள்ள பாடல்களை அருளிச்செய்யத் தூண்டுதலாக அமைந்தன என்பதும் மறுக்க முடியாதன. பரிபாடலிலே மனிதக் காதல் போன்று, முருகனுக்கும் வள்ளி, தெய்வயானை ஆகியோருக்குமிடையே வருணிக்கப்படும் தெய்வீக்கக் காதல், தேவாரங்களிலும் திவ்விய பிரபந்தங்களிலும் இறைவைக் காதலாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேளைப் பற்றிய பாட்டுக்களும் நாயன்மார் அருளிய தேவாரங்களும் பலவகையில் ஓப்புமை உடையன ; சில வகையில் வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன. செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்கள் முருகன் புகழைப் பாடுகின்றன ; தேவாரங்கள் சிவன் பெருமையைப் பேசுகின்றன. சிவபெருமானின் திருக்குமாரன் முருகன் என்று புராணங்கள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. பரிபாடற் பாட்டுக்கள் பண் அமைக்கப்பட்டவை ; தேவாரங்களும் பண்ணேடு கூடியவை.

எனவே, இவற்றைப் பண்ணேடு பாடவேண்டும். பண்ணேடு பாடிப் பரவச நிலையைப் பெறும்போது, பாடுவதைக் கேட்டு நிறபோரும் பத்திப் பாவசமான நிலையினை அடைவர் என்பது தின்னாம். தேவாரம் பண்ணிரு திருமுறையில் முதலிடம் வகிக்கின்றது. ஆனால், பரிபாடல், திருமால் மேலும் வையை மேலும் பாடப் பெற்ற பாடல்களைக் கொண்டமையாற் போலும் பண்ணிரு திருமுறையில் இடம்பெறுதொழிந்தது. சைவ மக்கள் தேவாரங்களை ஓதிப் பாராயணம் செய்து, அவற்றை அருட்பாக்களாகப் போற்றுகின்றனர். ஆனால், பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்களைச் சைவ மக்கள் அருட்பாடல்களாகப் போற்றுவதுமில்லை; பாடிப் பாராயணஞ் செய்வதுமில்லை. ஆனால், பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேளைப்பற்றிய பண் அமைத்த பாடல்கள் பாராயணஞ் செய்வதற்கு ஏற்றவை.

“ யான் நின்னை இரந்து வேண்டுவன பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல, அருளும் அன்பும் அறமும் ஆகிய மூன்றுமே ” என்று வேண்டினின்று செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்களைப் பாடுவோர், முருகப் பெருமானின் இன்னருளைப் பெற்று இன்புறுவர்.

.....யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனு மூன்றும்
உருளினர்க் கடம்பின் ஓலிதா ரோயே²³

குறிப்புகள் :

1. இறையனர் அகப்பொருள், நக்கீரனூர் விளக்கவுரை, சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, சென்னை, 1883, குத்திரம் 1, விளக்கவுரை, பக்.5.
2. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், குத்திரம், 149. இலம் பூரணர் உரையைப் பார்க்க.
3. Marr, J. R., 'The Eight Tamil Anthologies with special reference to *Puranam̄p̄tu* (புறநாறாறு) and *Patiruppattau*, (பதிற்றுப்பத்து) thesis approved for the degree of Doctor of Philosophy in the University of London, 1958.
4. பரிபாடல், திருமால் : 1, 2, 3, 4, 13, 15.
5. பரிபாடல், செவ்வேள் : 5, 8, 9, 14, 17, 18, 19, 21.
6. பரிபாடல் மூஸமும் உரையும், உரையாசிரியர் பெருமழப்புலவர் திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனூர், கழகப் பதிப்பு, 1964, அணிந்துரை, பக்.14.
7. பரிபாடல், வையை : 6, 11, 20.

8. பரிபாடல், திருமால் : 3, 4.
9. பரிபாடல், நல்லழிசியர் பாட்டு : 16, 17
ஏங்கம்புதனூர் பாட்டு : 18, ஆசிரியர் நல்லத்துவனுட் பாட்டு : 20.
10. நிறமுநகாற்றுப்படை, அடி, 58, நச்சினூர்க்கினியர் உரையைப் பார்க்க.
11. நிறமுநகாற்றுப்படை, அடி, 255, நச்சினூர்க்கினியர் உரையைப் பார்க்க.
12. பரிபாடல், 9: 80
13. பரிபாடல், 17: 49
14. பரிபாடல், 18: 54
15. பரிபாடல், 5: 13
16. பரிபாடல், 21: 66
17. பரிபாடல், 19: 97-98
18. பரிபாடல், 5: 57-62
19. பரிபாடல், 19: 97-100
20. பரிபாடல், 9: 8-11
21. பரிபாடல், 19: 1-7
22. சிலப்பதிகாரம், குன்றக்குரவை, பாட்டு மடை 15-6-7
23. பரிபாடல், 5: 78-81

மயிலேறும் ஸமந்தன்

2. வேலன் கடிமரம்

செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்டுள்ள பரிபாடற் செய்யுட்களிற் கடம்ப மரம் பற்றிய வருணைகள் இடம்பெறுகின்றன. அவ்வருணைகளிற் கடம்ப மரத்துடன் செவ்வேள் தொடர்புபடுத்தப்பட்டு இருப்பதைக் காணலாம்.¹ இவ்வகையான கடம்ப மரத்தைப் பற்றிய அல்லது கடம்ப மரத்துடன் முருகனைத் தொடர்புபடுத்திய வருணைகள் திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம்பெறுமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், பரிபாடலிலும் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் முருகன் மா மரத்தைத் தடிந்து அசரரை அழித்த புராணக்கதை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.²

பரிபாடலில் வருகின்ற வருணைகள் கடம்ப மரத்தின் புனிதத் தன்மையை இனிது புலப்படுத்துகின்றன. “கடம்பமர் செல்வன்”³, “புவனர அறியாத புகழ் பூத்த கடம்பமர்ந்து”⁴, “கடம்பமர் அணிநிலை பகர்ந்தேம்”⁵, “உருளினர்க் கடம்பின் நெடுவேட்கு”⁶ என்று பரிபாடற் செய்யுட்களில் வருகின்ற வருணைகள் கடம்ப மாத்தின் கீழ்ச் செவ்வேள் கோயில் கொண்டிருந்தான் என்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. எனவே, பரிபாடற் காலத்திற் செவ்வேளுக்குக் கால்லாலான பெரிய ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதும், கடம்ப மரமே செவ்வேளின் வதிவிடமாக அமைந்திருந்தது என்பதும் தெளிவாகின்றன.

“உருளினர்க் கடம்பின் ஓலிதா ரோயே”⁷, “உருளினர்க் கடம்பின் ஒன்றுபடு கமழ்தார்”⁸ ஆகிய வருணைகள் கடம்ப மலர் மாலையைச் செவ்வேள் அணிந்திருந்தான் என்பதைக் காண்பிக்கின்றன. எனவே, இவ்வருணைகளைக் கொண்டு, பரிபாடற் காலத்திலே கடம்ப மலர்களாலே தொடுத்துக் கட்டிய மலர்மாலையை அணிந்து, கடம்ப மாத்தின் கீழ் எழுந்தருளி, முருகப் பெருமான் அடியார்களுக்கு அருள் பொழிந்தான் என்பது தெரிய வருகின்றது. இன்னும், பரிபாடற் காலத்திற் கடம்ப மரமும், கடம்ப மலர்களும் இலைகளும் செவ்வேள் வழிபாட்டில் முக்கியமான இடத்தினைப் பெற்றிருந்தன என்பதும் உலகுகின்றது.

பரிபாடற் காலத்திற் கடம்ப மாத்தின் மலர்கள் பெற்றிருந்த இடத்தினைப் பல்லவர் காலத்திற் கொண்றைப் பூக்கள் பெற்றிருந்தன. கொண்றைப் பூவைப் பற்றிய வருணைகள் தேவாரத்தில் மலிந்து

காணப்படுகின்றமை இதற்குச் சான்றாகும். வழிபாட்டின்போது, எனைய பூக்களிலும் பார்க்கக் கொண்றைப் பூவினையே அடியார்கள் பெருமளவிற் பயன்படுத்தினர். எனவே, கொண்றைப்பூ இறைவனுக்கு உகந்த பூவாகத் தேவார காலத்திற் கருதப்பட்டது. ஆனால், இன்று முருக வழிபாட்டிற்கும் சிவ வழிபாட்டிற்கும் கடம்ப மலர்களையோ அல்லது கொண்றை மலர்களையோ பெருமளவில் எவரும் பயன்படுத்துவதில்லை.

பதினேழாம் பரிபாடற் செய்யினில் வரும் வருணனை கடம்ப மரத்தைக் கடி மரமாக - காவல் மரமாக - எடுத்துக் காட்டுகின்றது. திருப்பரங் குன்றத்திலேயுள்ள காவல் மரத்தின் அடியிலே ஆட்டுக்கடா ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. அதனை நோக்கிக் கூட்டம் ஒன்று வருகின்றது. கோல் விளக்குகளைத் தாங்கியவர் சிலர்; இசைக் கருவிகளை ஏந்தியவர் வேறு சிலர்; சந்தனம் முதலிய நறுமணப் பொருள்களைச் சுமந்தோர் ஒரு சிலர்; தூபங்களைத் தூக்கியோர் மற்றும் சிலர்; கொடிகளைப் பிடித்தோர் இன்னும் சிலர். இவர்கள் எல்லோரும் பின்தொடர மலர், தளிர், பூந்துகில், மணி, வேல் ஆகியவைகளைச் சுமந்து வந்தோர் ஆட்டுக்கடா வினை அடியிலே கட்டிய முருகவேளின் பூசைனக்குரிய கடம்ப மரத்தைப் பாடிப் பரவினர். இக்காட்சியினை,

தேம்படு மலர்குழை பூந்துகில் வடிமணி
எந்திலை சுமந்து சாந்தம் விரைவு
விடையரை யசைத்த வேலன் கடிமரம்
பரவின ருரையொடு பண்ணிய விசையினர்
விரிமலர் மதுவின் மரந்தை குன்றத்துக்
கோலெரி கொளைந்றை புகைகொடி யொருங்கெழு.⁹
என்று நல்லழிசியார் சொல்லோவியமாகத் தந்துள்ளார்.

இதுவரை எடுத்துக் காட்டிய வருணனைகள், பல உண்மைகளைப் புலப்படுத்துகின்றன. கடம்ப மரத்தின்கீழ் முருகக் கடவுள் எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அருள் புரிந்தான்; கடம்ப மரத்தின்கீழ்க் கோயில் கொண்டிருந்த முருகப் பெருமானை அடியார்கள் கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்று, பாடிப்பரவி வழிபட்டனர். அதன்பின்னர், அவர்கள் கடம்ப மரத்திலே அமர்ந்து ஓய்வெடுத்தனர் என்றும் கருதலாம்.

கடம்ப மரம் கடவுளுக்கான மரமாகப் பரிபாடற் காலத்திற் போற்றப்பட்டது. கடம்ப மரப் பூக்களைக் கொண்டு மாலை தொடுத்து இறைவனுக்கு அனிந்து மக்கள் வணங்கினர். கடம்ப மரத்தின் பூக்களாலும் தளிர்களாலும் இலைகளாலும் பூசை செய்து வழிபட்டனர்;

முருகனைத் தெய்வமாக வணங்கிய அடியார்கள், அப்பெருமான் எழுந் தருளியிருந்த கடம்ப மரத்தையும் புனித மரமாகவே கண்டனர். அந்தப் புனித மரத்தை வணங்கவும் தலைப்பட்டனர் என்று கூறின் அது மிகையாகாது ! இவற்றிற்கும் மேலாகக் கடம்ப மரத்தின்கீழ்க் கோயில் கொண்டிருந்த முருகக் கடவுளுக்கு ஆட்டுக் கடாவினைப் பலி கொடுக்கும் வழக்குப் பரிபாடற் காலத்தில் இருந்தமையும் தெரியவருகின்றது.

‘கடிமரம்’ என்ற சொற் சொற் பிரயோகம் பரிபாடற் காலத்திற் சமயத்துடன் ஓட்டியதொன்றுக்கப் போற்றப்பட்டதைப் பதினேழாம் பரிபாடற் செய்யினில் வரும் வருணனையைக் கொண்டு தெளிவுபடுத்தினாலோம். ‘கடிமரம்’ என்பது சங்க இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படும் புறநானாற்றிலும் பதிற்றுப் பத்திலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது¹⁰. இவ்வாறு எடுத்தாளப் பட்ட இடங்களிலே கடிமரம் என்பது அரசனின் இறைமையின் அல்லது ஆட்சியினமையின் சின்னமாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது; அல்லது அரசினைமையின் அல்லது ஆட்சியினமையின் உள்ளுறையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறலாம். ஆகவே ‘கடிமரம்’ என்ற சொற் பிரயோகம் இரு வேறுபட்ட பொருளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளதைக் காணகின்றோம்.

பரிபாடலிற் ‘கடிமரம்’ என்பது அரசினைமையைப் புலப்படுத்தாது வேறு பொருளைத் தருகின்றது; அதாவது சமய அடிப்படையிற் பருப்பொருளுக்குப் புறம்பாக உய்த்துணரக்கிடக்கும் பரம்பொருளைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. ‘வேலன் கடிமரம்’ என்று பரிபாடல் சித்திரிக்கிறது. அக்கடிமரத்தைப் பூவும் பூந்துகிலும் கொடியும் வேலும் தாங்கிவந்து மக்கள் பாடிப்பரவி வழிபடுவதைப் புலவர் புலப்படுத்தி யுள்ளார். ஆகவே, சங்க காலத்தில் அரசனின் இறைமையின் சின்னமாக விளங்கிய ‘கடிமரம்’, பரிபாடற் காலத்திலே சமய உட்பொருளைக் கொண்டதாகத் திகழ்த் தொடங்கிற்று என்பதையே இதனாற் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. இதிலிருந்து சங்க காலப் புறப் பாடல்களில் வீரம் மிக்க அமிசமாகத் திகழ்ந்த ‘கடிமரம்’, பிற்பட்ட காலத்திலே சமயத்தோடு ஒட்டிய பொருளைப் புலப்படுத்துவதாக மாறியது.

சங்க இலக்கியங்களில் முருகனைச் சீற்றமுள்ள தெய்வமாகவே புலவர்கள் சித்திரிக்கின்றனர்; அந்துடன் பல வீரர்களின் சினத்தை முருகக் கடவுளின் சீற்றத்துக்கு ஒப்பிட்டும் வருணித்துள்ளனர். “குடுஞ் சின விறல் வேள்”¹¹ என்றும், “சினமிகு முருகன்”¹² என்றும் முருகனின் சினம் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. “முருகனுடைய சினம் போன்ற சீற்

நத்தை உடையவன் எம் தந்தை” என்று தலைமகள் கேட்பச் செவிலித் தாய்க்குத் தோழி சொல்லுவதாக அகநானுற்றிலே கபிலர் வருணிக்கின் ரூர்.

முருகன் அன்ன சீற்றத்துக் கடுந்திற்கு
எந்தையும் இல்லன் ஆக¹³
என்பது அவ்வருணனை.

சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிளியின் சினத்தைப் புறநானுற்றுப் புலவர்,

எல்லுப்பட விட்ட சுடுதி விளக்கம்
செல்சூப் ஞாயிற்றுச் செக்கரிற் ரேன்றுப்
புலங்கெட விறுக்கும் வரம்பிருளைத்
துளைவேண்டாச் செருவென்றிப்
புலவுவாட் புலர்சாந்தின்
முருகற் சீற்றத் துருகெழு குருசில்¹⁴

என்று முருகனின் சினத்துக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றார்.

பதிற்றுப் பத்திலுள்ள பாடல் ஒன்று சேரலாதனை முருகனுக்கு ஒப்பிட்டு வருணிக்கின்றது. விண்ணுலகத்தில் முருகப்பெருமான் அவுணரை வென்றான் ; மா மாத்தைத் தடிந்து குரை அழித்தான். அதே போன்று மண்ணுலகத்திற் சேரலாதன் தன் பகைவரை வென்று, பகைவர் பேணிக் காத்த கடம்பினை அடியோடு அழித்தான். இவ்வாறு சேரலாதனின் வீரத்தினையும் சீற்றத்தினையும் முருகப் பெருமானின் வீரத்திற்கும் சீற்றத்திற்கும் ஒப்பிட்டுப் பதிற்றுப் பத்திலே சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது.¹⁵

பதிற்றுப் பத்தில் இடம்பெறும் இவ்வருணனை புலப்படுத்துவது யாது? நெடுஞ்சேரலாதனுடைய காலத்திற் கடம்ப மரம் அரசனின் இறைமைச் சின்னமாகவும் ஆட்சியுரிமையின் அடையாளமாகவும் கருதப்பட்டது ; அதனுற் கடம்ப மரத்தை மக்கள் நாட்டி, வளர்த்துப் பேணிக் காத்தனர். மக்கள் பேணிக் காத்த கடம்ப மரம் அன்று மன்னனின் காவல் மரமாக விளக்கிற்று. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றுன பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடலினும் காலத்தால் முந்தியது. எனவே, பதிற்றுப் பத்துக் காலத்திலும் ‘கடிமரம்’ என்பது அரசனின் அரசினையை குறித்து நின்றது. காலத்தாற் பிந்திய பரிபாடலிலுள்ளது போன்று சமயத்தோடு ஒட்டிய கருத்தினை அது புலப்படுத்த வில்லை.

ஏனைய சங்க நூல்களிலும் காலத்தாற் பிந்தியது பரிபாடல் என்று இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவார். சங்க காலத்தில் நிலவி வந்த கடிமரம் பற்றிய கொள்கை, பரிபாடற் காலத்தில் எவ்வாறு மாற்றமடைந்தது என்பதை மேலே எடுத்துக் காட்டியவை இனிது தெளிவறுத்தும். இவ்வாறு படிப்படியாக மாற்றமடைந்த சமயக் கொள்கை, பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது.

சங்க காலத்திலே புலவர்கள், அரசனின் வீரத்தையும் தீரத்தையும் பாராட்டிப் பாடினர். ஆனால், பரிபாடற் காலத்திலும் அதன் பின்னர் பல்லவர் காலத்திலும் இறைவனின் புகழையும் அருட்டிறைனையும் பாடிப் புகழ்ந்தனர். அரசனுக்காக அரண்மனைகளைக் கட்டுவதை விடுத்து, இறைவனுக்காகக் கோவில்களை அமைக்க மக்கள் முன்வந்தனர். அரண்மனையில் இடம்பெற்ற ஆடலும் பாடலும், இறைவனின் ஆலயத் தில் இடம்பெற்ற தொடங்கின. அரசனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்ற புலவர்கள், இறைவனைப் பாடி அவனின் இன்னருளை வேண்டி நின்றனர். மன்னர்களும் அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்து, மக்களோடு சேர்ந்து இறைவனுக்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபாத் தொடங்கினர். சங்க காலத்தில் அரசனின் காவல் மரமாக இருந்த கடிமரம், பல்லவர் காலத்திற் சமயத்தோடு ஒட்டிய பொருளைப் புலப்படுத்தும் ‘காவல்’ மரமாக மாறியது. அரசனை வணங்கிய மக்கள், இறைவனை வணங்கத் தலைப்பட்டனர். புலவர்கள் பெற்றிருந்த இடத்தை நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் எடுத்துக்கொண்டனர். அரசனின் வீரத்தையும் கொடைச் சிறப்பையும் சங்கப் புலவர்கள் பாடியது போன்று, இறைவனின் இன்னருளின் இயல்பையும் அடியார்களை அவன் ஆட்கொள்ளும் திறனையும் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாடிப் பரவினர்.

குறிப்புகள்:

1. பரிபாடல் : 8 : 126 ; 19,2 ; 19 : 104 ; 21 : 50 ; 5 : 81 ; 21 : 11 ; 17 : 1 — 4.

2. திருமுருகாற்றுப்படை, 60 ; பரிபாடல் : 5-4, 21-28, 18-4 என்பன.

3. பரிபாடல் : 18 : 126.

4. பரிபாடல் : 19 : 2.

5. பரிபாடல் : 19 : 104.

6. பரிபாடல் : 21 : 50.
7. பரிபாடல் : 5 : 81.
8. பரிபாடல் : 21 : 11.
9. பரிபாடல் : 17 : 1 - 6.
10. புறநாநாறு : 36 : 96, 57 : 10, 162 : 5, 336 : 4 ; பதிற்றுப் பத்து : 33 : 3.
11. பதிற்றுப் பத்து : 11 : 6.
12. அகநாநாறு : 59 : 11.
13. அகநாநாறு : 158 : 16-17.
14. புறநாநாறு : 16 : 7-12.
15. பதிற்றுப் பத்து : பாடல் 11.

3. பரிபாடற் காலப் பரங்குன்றம்

பரிபாடற் காலத்திற் பரங்குன்றம் பல சிறப்புகளையும் உடையதாய் விளங்கியது. ஆசிரியர் நல்லந்துவனூர், குன்றம்பூதனூர், கேசவனூர், நல்லழிசியார், நப்பண்ணனூர், நல்லச்சுதனூர் என்னும் புலவர்கள் பரங்குன்றத்தைப் பரிபாடலிற் புகழ்ந்து குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

மதுரையிலிருந்து 8 கல் தொலைவிலே திருப்பரங்குன்றம் இருக்கின்றது. ‘குன்று’, ‘பரங்குன்று’, ‘தண்பரங்குன்று’ என்று இக்குன்றத்தைப் பரிபாடற் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இக்குன்றத்தின் புனிதத் தன்மை காரணமாகப் பிற்பட்ட காலத்தில் ‘திரு’ என்ற அடை சேர்க்கப்பட்டுத் ‘திருப்பரங்குன்றம்’ என்று வழங்குவதாயிற்றுப் போலும் !

செவ்வேள் பரங்குன்றத்திற் கோயில் கொண்டுள்ளதாகவே புலவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். முருகப்பெருமானின் ஏனைய படை வீடுகளான திருவேரகம், திருச்சீலவாய், திருவாவினன்குடி, பழழுதிர்சோலை, குன்றுதோரூடல் என்பவற்றைப் பரிபாடல் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், ஆறு படை வீடுகளில் முருகப்பெருமான் கோயில்கொண்டுள்ளதாகத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

செவ்வேளின் புகழைப்பாடும் பரிபாடலிலுள்ள செய்யுட்கள், செவ்வேளின் உறைவிடமான பரங்குன்றத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவனவற் றைக் கொண்டு, அக்காலப் பரங்குன்றத்தை இக்காலத் திருப்பரங்குன்றத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க முடிகின்றது. பரிபாடற் காலப் பரங்குன்றத்தின் அழகை தோற்றத்தைப் புலவர்கள் எழிலுற வருணித்துள்ளனர்; இயற்கை வளைசைச் சிறப்புறச் சித்திரித்துள்ளனர்; அங்குள்ள காதலின் வாழ்வைக் கவின்பெற எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்; மக்கள் செவ்வேளை வழிபடும் முறையைப் பாடிப் போற்றியுள்ளனர்.

பரங்குன்றத்தை இமயமலைக்கு ஒப்பிட்டுப் புகழ்கின்றூர் ஆசிரியர் நல்லந்துவனூர். பரங்குன்றத்திற் செவ்வேள் கோயில்கொண்டுள்ளான்; அச்செவ்வேளத் தரிசிப்பதற்குக் கடவுளர்களும்; தேவர்களும், முனிவர்களும், ஏனையோர்களும் இம்மண்ணுலகத்தில் வந்து உறைகின்றனர்.

எனவே, “ பரங்குன்றிமயக் குன்றை நிகர்க்கும் ”. அருவிநீர் தங்கும் பரங்குன்றத்திலுள்ள அழகிய சௌன், இமயமலையிலுள்ள வற்றுப் பொய் கையை ஒக்கும். இமயமலையில் ஏற்படும் மேகக் கூட்டங்களின் முழக்கம், செவ்வேளின் யானையின் முழக்கத்தை நிகர்க்கும்.¹

செவ்வேளைப் பெற்றெடுத்த இமயமலையைப் போலத் திருப்பரங்குன்றம் சிறப்பும் புகழும் உடையது என்று குன்றம்பூதனார் பாடிப் போற்றுகின்றார் :

குர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்நின்
சிர்நிரந் தேந்திய குன்றெடு நேர்நிரந்
தேறுமா நேற்குமிக் குன்று.²

செவ்வேளின் காரணமாக இரண்டு மலைகளுக்குமுள்ள தொடர்பைக் காட்டி, இமயத்தைப் போலப் பரங்குன்றம் புகழ்பெற்றது என்று குன்றம்பூதனார் கூறுகின்றார். இன்னும், மழை முழங்கிய சிகரமும் அதன்கட்ட கொடி மின்னுதலும் “ ஒண்சட ரோடைக் களிரேய்க்கும் ”³ என்றும் அவர் பாடுகின்றார்.

இனி, கார் காலத்திற் பரங்குன்றம் எவ்வாறு காட்சி கொடுத்தது என்பதைக் கேசவனைன் கண்கொண்டு நோக்குவோம். கார் காலத்திற் பரங்குன்றத்தின்கண் மேகம் மழையைப் பொழுத்து. அப்போது சௌனாகள் நிரம்பிப் பூக்கள் மலர்ந்தன. கடம்ப மலர்களிலுள்ள தேனை உண்ட வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்து வட்டமிட்டுப் பறந்தன. அந்த வண்டுகளின் இன்னிசை, பண்ணிசை போலக் கேட்டது. மலைப் பக்கங்களில் மூங்கில்கள் வளர்ந்தோங்கி நின்றன. அம்மூங்கில் மரங்கள் மங்கையர்களின் தோளை நிகர்த்தன. மலையில் மயில்கள் அகவுங் குரல் கேட்டது; அக்குரல், தலையிரோடு அளவளாவிப் பிரிந்துசென்ற தலைவர்களை, “ இனித் தாமதஞ் செய்யன்மின் ; மீண்டும் வருகு ” என அழைப்பவர்களின் குரலை ஒத்து. கொன்றை மலர்கள் பூத்துப் பொலிந்தன. அப்பூங் கொத்துகள் பொன்னுலான மாலைகளைப்போல விளங்கின. பாறைகளில் வேங்கை மலர்கள் விழுந்து பரந்து கிடந்தன. அவை புலியின் தோற்றத்தை நினைவுபடுத்தின. காந்தட் பூக்கள் மலர்ந்தன; அவற்றினாடையே செங்காந்தட் பூக்கள் பரந்து கிடந்தன⁴ என்று கேசவனுர் வருணிக்கின்றார்.

பரங்குன்றத்தில் நல்லச்சுதனார் கண்டு களித்த காட்சிகள் இன்னெனு வகைத்தன. கார் காலத்தில் மயில்கள் தோகையை விரித்தாடின; குழலோசையைப் போலத் தும்பிகள் மலர்களில் ஊதின; வண்டினங்கள்

யாழினது இசையைப் போல ஒலித்தன. அருவியின் நீர், முழவைப் போல ஒலித்தது. இவ்வாறு எழுந்த ஒலிகளெல்லாம் ஒருங்கே திருப்பரங்குன்றத் திற் பரந்தன :

மிசைபடு சாந்தாற்றி போல வெறிலி
இசைபடு பக்க மிருபாலுங் கோலி
விடுபொறி மஞ்சை பெய்புட ஞட
விரல்செறி தூம்பின் விடுதைக் கேற்ப
முரல்குறர் றும்பி யவிற்மல ருத
யானார் வண்டினம் யாழிசை பிறக்கப்
பாணி முழவிசை யருவிநீர் ததும்ப
ஒருங்கு பரந்தவை யெல்லா மொலிக்கும்
இரங்கு முரசினுன் குன்று⁵

என்பது நல்லச்சுதனார் பரங்குன்றத்திற் கண்டுங் கேட்டும் தீட்டிய சொல்லோயிலம்.

நல்லழிசியார் பரங்குன்றத்திற் ஒலித்த இசைகளை நிரப்படுத்தி வருணிக்கின்றார். மக்கள் இசைக்கின்ற இசைகளோடு இயற்கையாக எழுகின்ற ஒலிகளை ஒப்பிட்டு அவர் பாடியுள்ள திறன் பாராட்டுதற் குரியது. பரங்குன்றத்தின் ஒருபக்கவிற் பாணர்களுடைய யாழோசை எழும். அதனெதிர் வண்டின் இன்னிசைகேட்கும்; ஒருசார் புல்லாங்குழ லின் ஒலியேழு, அதனெதிர் தும்பி முரலும்; ஒருபுறம் மகளிர் ஆட, அவரெதிர் பூங்கொடிகள் அசையும். ஓரிடத்திற் பாடு மகளது பாலைப் பண் நிறைகுறையோடு ஒலிக்க அதனெதிர் ஆடும் மயிலினது அகவுங் குரல் கேட்கும். இவ்வாறு அவ்வத் துறையில் வெற்றியீட்டட எண்ணியோர் மாறுமாருக இசைத்தாற் போன்ற தன்மையை முருகனது பரங்குன்றம் உடையது :

ஒருதிறம், பாணர் யாழின் றீங்குரலைழு
ஒருதிறம், யானார் வண்டி னிமிசையெழு
ஒருதிறம், கண்ணார் குழலின் கரைபெழு
ஒருதிறம், பண்ணார் தும்பி பரந்திசை பூத
ஒருதிறம், மண்ணார் முழவி னிசையெழு
ஒருதிறம், அண்ண னெடுவரை யருவிநீர் ததும்ப
ஒருதிறம், பாடனல் விறாவிய ரொல்குபு நுடங்க
ஒருதிறம், வாடை யுளாவயிற் பூங்கொடி நுடங்க
ஒருதிறம், பாடுனி முரலும் பாலையங் குரலின்

நீடு கிளர் கிழமை நிறைகுறை தோன்ற
ஒருதிறம், ஆடுசீர் மஞ்சளை யிரு ரேன்ற
மாறுமா றற்றனபோன் மாற்றிர் கோடல்
மாற்டான் குன்ற முடைத்து⁶

என்பது நல்லழிசியார் பரங்குன்றத்திற் கண்டுக் கேட்டும் இன்புற்றுத் தீட்டிய சொற் சித்திரம்.

பரங்குன்றத்திற் நல்லழிசியார் கண்டு வருணித்த போட்டிகள் அவர் கற்பனையிற் கண்டவை.

பரங்குன்றத்திற் கலெஞ்சர்களிடையே நிசமாக நடைபெற்ற போட்டி களைக் குன்றம்பூதனார் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். பரங்குன்றத்தின்கண் ஆடல் பயின்ரேர் ஆடல் பயின்ரேருடன் போட்டியிட்டு வென்றனர்; பாடல் பயின்ரேருடன் பாடல் பயின்ரேர் போட்டியிட்டு வென்றனர்; குதாட்டத்தில் வல்லார், குதாட்டத்தில் வல்லாருடன் போட்டியிட்டனர். இவ்வாறு பல துறைகளிற் போட்டிகள் பரங்குன்றத்தில் நடைபெற்றன.

ஆட னவின்ரே ரவர்போர் செறுப்பவும்
பாடல் பயின்ரேரைப் பாணர் செறுப்பவும்
வல்லாரை வல்லார் செறுப்பவும்
அல்லாரை யல்லார் செறுப்பவும்⁷

என்பவை பரிபாடற் காலத்திற் பரங்குன்றத்தில் நடைபெற்ற பலவேறு போட்டிகளாகும்.

நல்லழிசியாரும் குன்றம்பூதனாரும் எடுத்துரைத்தவற்றைக்கொண்டு சில உண்மைகள் தெரியவருகின்றன. பரிபாடற் காலத்திற் பரங்குன்றத்தில் இசை, நடனம் என்பன முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தன. ஆடுவாரும், பாடுவாரும் அங்கு வாழ்ந்தனர். பல்வகை வாத்தியங்களை வாசிப்போர் பலர் இருந்தனர். இசைக் கலையும், நடனக் கலையும் வளர்ந்திருந்த அக்காலத்திற் கலெஞ்சர்களிடையே போட்டிகளும் இடம் பெற்றன.

பரங்குன்றத்தை இன்னும் சிறிது விளக்கமாக வருணிக்கின்றார் குன்றம்பூதனார். மழை முழங்கும் சிகரமும் அதன்கண்ணுள்ள கொடியின் மின்னலும் செவ்வேளின் ஓடையையுடைய களிற்றையொக்கும். குன்றத்தின்கண் உள்ள சித்திராசலை காமவேளின் படைக்கொட்டிலை நிகர்க்கும். சோலைகளும் சௌகங்கும் மலர்களின் செறிவால் அக்காமவேளது அம்பருத் தூணியை ஒக்கும். கார் காலத்திலே தோன்றும் காந்தட் பூங்

கொத்துகள், காமவேளின் போரிலே தோல்வி கண்டாரின் கட்டுண்ட கைகளைப் போன்றன. தும்பிகளினுற் கட்டவிழ்க்கப்பட்ட காந்தளின் முகைகள், யாழ் நரம்பினது கட்டை நெகிழ்ப்பவர் கைகளை ஒத்தன. அழிய மேகம் முன்பனிக் காலத்தின்கண் முழங்கி இந்திர வில்லை வளைத்தது. அப்போது, அவ்வில்லாற் சொரியப்படும் அம்புகளைப் போன்று, பரங்குன்றத்திலுள்ள மரங்கள் மலர்களைச் சொரிந்தன. அக்குன்றத்தின் கண் தாள் ஓலியும் வாத்தியங்களின் இசையும் மேகங்களின் முழக்கமும் ஒன்று சேர்ந்து போர் மழக்கத்தைப்போலக் கேட்டன. அருவிகள் ஒலித்து இழிவதாற் பரங்குன்றின் சிகரங்கள் முத்தாரங்களை அனிந்தாற் போலத் தோன்றின. குருவிகள் ஆரவாரஞ் செய்யமாறு, தினைக் கதிர்கள் விளைந்தன. பல நிற மலர்கள் நிறைந்த சௌன, இந்திர வில்லை வளைத்த வான்த்தை ஒத்தது.⁸

திருப்பரங்குன்றத்திலே காதலிக்கையே நிகழ்ந்த சவையான சம்பவங்களையும் புலவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். கானவன் ஒருவனுக்கும் அவன் காதலிக்குமிக்கையே நடந்த சவையான உரையாடலைக் குன்றம் டத்தனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁹ இன்னும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனுல் அனுப்பப்பட்ட பாணன் ஒருவனுக்குத் தலைவி கூறிய நளினமான பதிலையும் அவர் எழில் மிகப் பாடியுள்ளார்.¹⁰ சௌனயில் நீராடிய தலைவினையக் கட்டித் தழுவ விழைந்த தலைவனின் சாமர்த்தியமான செயலை நல்லச்சதனார் வருணித்துள்ளார்.¹¹

பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய ஒரு தலைமகன் கூறியதை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார் :

“திருப்பரங்குன்றமானது சோலையிலுள்ள பூப்படுக்கையின்கண் தலைவரோடு தலைவியர் அளவனாவும் களவுப் புணர்ச்சியையும், தன் அடிவரையிலுள்ள மகளிர் தமக்குரிய காதலருடைய மார்பினின்றும் அகலாமல் பூவின்கண் வாழும் மகள்றிலைப் போல இடைவிடாதமைந்த நல்ல புணர்ச்சியையும் தரும் சிறப்புடையது.”¹²

திருப்பரங்குன்றத்தில் நிகழ்ந்த இன்னெனுரு நிகழ்ச்சியை ஆசிரியர் நல்லச்சதனார் அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார். மதுவருந்திய மகிழ்ச்சியினால் ஒருத்தி ஆடினார். துகில் நெகிழுக் கண்கள் சிவப்புறப் பூங்கொடி போல அசைந்தாள். தன் கணவனின் தூட்டியின் தாளத்துக் கேற்ப முத்துமாலை அசைய ஆடினார். ஆடையும் அணியும் அசைய

அவள் ஆடியமை வாட்டக் காற்றுல் அசைந்தாடும் பூங்கொம்பிள் அழகைப்போன்று தோன்றியது. துடியினது தாளத்துக்கேற்ப முறையாகத் தோளை அசைத்தாடிய அவளின் கண் பிறழ்தல் அம்பு பிறழ்தலைப் போலத் தெரிந்தது :

கண்ணெனிர் திகழட ரிசூட்டர் படர்கொடி மின்னுப்போல்
ஒன்னாகை தகைவகை நெறிபேற விடையிடை யிழைத்தி
யாத்த

சென்னிகைக் கோதை கதுப்போ டியல
மனிமரு டென்மகிழ் தட்ப வொல்கிப்
பினிநெகிழிப் பைந்துகி ஞேக்கஞ் சிவப்பூரப்
பூங்கொடி போல நுடங்குவா ஓங்குத்தன்
சீர்தகு கேள்வ னுருட்டுந் துடிச்சீராற்
கோடனிந்த முத்தார மொல்க வொசிபவளோ
ஆடை யசைய வணியசையத் தானசையும்
வாடை யுளர்கொம்பர் போன்ம்¹³

என்று அந்த நங்கையின் நடனத்தை நம் கண்முன்னே நிறுத்துகின்றார் நல்லச்சதனார்.

இவற்றைக் கொண்டு பரிபாடற் காலத்திற் காதலர்கள் சௌனயில் நீராடுதலும் தலைவன் பரத்தையரிடம் செல்வதும் வழக்கிலிருந்தன என்பதும், காதல் வாழ்வு வாழ்க்கையில் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருந்ததோடு தலைவன் தலைவியர் இசை, நடனம் என்பவற்றில் ஈடுபாடுடையராய் வாழ்ந்தனர் என்பதும் தெரிய வருகின்றது. இன்னும், மங்கையர் மது அருந்துவதும் மதுவருந்திய மயக்கத்தில் அவர் நடனமாடுவதும் அன்று இடம்பெற்ற வாழ்க்கை முறையாக இருந்தன என்பது தெரியவருகிறது.

பரங்குன்றத்தில் மக்கள் செவ்வேளை வழிபடுகின்ற முறையையும் பரிபாடல் எடுத்துக் கூறுகின்றது. சந்தனம், தூபத்துக்குரிய பொருள்கள், மணங் கமழுகின்ற மலர்கள், முழவம், மணி, பாசம், மயில், கோடரி, பிணிமுகம் ஆகியவற்றையும் செவ்வேளுக்குவத்து வேறு பல பொருள்களையும் மக்கள் தம் கைகளிலே ஏந்திப் பரங்குன்றத்தை அடைந்து செவ்வேள் எழுந்தருளியிருக்கும் கடம்ப மரத்தைத் தொழுகின்றார்கள். வேறு பலர் செவ்வேளிடம் வரங்கள் வேண்டி வழிபடுகின்றனர். காதலரோடு அளவளாவியதாகக் கணவிற் கண்டது நனவாக வேண்டுமென நங்கையர் சிலர் வரம் வேண்டுகின்றனர். அதாவது, காதலரோடு

வையைப் புது வெள்ளத்தில் நீராடியதாகக் கணவிலே கண்ட நங்கையர், அக்ளாவு பலிதமாவதற்காக வையை நதி, புது வெள்ளத்தைப் பெறுகவென்று செவ்வேளை வேண்டுகின்றனர். தமக்குக் கருப்பமுண்டாக வேண்டுமென்று செவ்வேளுக்குப் பல பொருள்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுப்போர் வேறு சிலர். எங்கணவருக்குப் பொருள் வாய்ப்பதாக என்று பிரார்த்தனை செய்வோர் இன்னும் சிலர். எங்கணவர் தாம் மேற்கொண்ட போரில் வெற்றி பெறுக என்று பிரார்த்திப்போர் மற்றும் சிலர்.¹⁴

மதுரையிலிருந்து மைந்தரும் மகளிரும் விடியற்காலையிற் பரங்குன்றத்தை நோக்கிச் சென்ற காட்சியை நப்பண்ணனார் அழகுற வருணிக்கின்றார் : மைந்தரும் மங்கையரும் அறத்தைச் செய்து அதன் பயனை நுகர்வதற்குத் தேவலோகத்துக்குச் செல்வாரைப்போன்று திருப் பரங்குன்றத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்கள் அழகிய ஆடைகளையும் பெறுமதியுள்ள அணிகலன்களையும் அணிந்திருந்தனர். சிலர் குதிரை மேல் இவர்ந்து சென்றனர் ; சிலர் தேரிலேற்றிச் சென்றனர். அவர்களின் மார்பிலே மாலைகள் விளங்கின. அவர்களின் உடலிலே எழுந்த ஓளி, வழியிலே நிறைந்திருந்த இருளைப் போக்கியது.¹⁵

மேலும், பரங்குன்றத்தைப் பாண்டிய மன்னன் வலம் வந்து வணங்கிய முறையையும் நப்பண்ணனார் வருணித்துள்ளார் :

சடரோடு சூழ்வரு தாரகை மேருப்
புடைவரு சூழல் புலமாண் வழுதி
மடமயி லோரு மனையவ ரோடும்
கடனறி காரியக் கண்ணவ ரோடுநின்
சூருறை சூன்றிற் றடவரை யேறிமேற்
பாடு வலந்திரி பண்பிற் பழமதிச்
சூடி யசையுஞ் சுவள்மிசைத் தானையிற்
பாடிய நாவிற் பரந்த வுவகையின்
நாடு நகரு மடைய வடைந்தனைத்தே
படுமணி யாளை நெடியாய்ந் மேய
கடிநகர் சூழ்நுவலுங் கால்.¹⁶

“ பாண்டியன் மயில்ஜைய மகளிரோடும் கண்போன்ற அமைச்சர்களோடும் நாடும் நகரும் தன்னைச் சூழ்ந்துவரப் பரங்குன்றத்தில் ஏறினான். அங்கே செவ்வேள் கோயில் கொண்டிருந்த இடத்தை வலம் வந்தான்.

அவ்வாறு அவன் வலம் வந்தனம் பல நடசத்திரங்கள் குழந்துவரச் சந்திரன் மேரு மலையை வலம் வருவதை ஒத்தது ” என்று அழகான உவமையால் நப்பண்ணஞர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பாண்டிய மன்னனேடு வந்தோருட் சிலர், தலையிலே துகிலை அணிந்திருந்தனர். சிலர் யானைகளை வழியினின்றும் அகற்றி மரங்களிற் கட்டினர். பின்னர், அந்த யானைகளுக்கு உணவாகக் கரும்பைக் கொடுத்தனர் ; சிலர் குதிரைகளை வழியினின்றும் நீக்கினர்; சிலர் தேர்களை வழியினின்றும் இழுத்துச் சென்றனர். இவ்வகைச் செயல் களாற் பரங்குன்றத்தின் கீழுள்ள நிலப்பரப்பு பாண்டியனது பாசனை போலக் காட்சி கொடுத்தது.¹⁷

பாண்டிய மன்னன் பவனியில் இசையும் பாட்டும் இடம் பெற்றன. பிரம வீணையை வாசித்தனர் சிலர் ; புல்லாங்குழலை ஊதினர் வேறு சிலர் ; யாழை மீட்டினர் இன்னும் சிலர் ; பூஷைச் சிறப்பைப் பாடிப் பாராட்ட, யாழோசைக்கேற்றவாறு முரசை ஓலித்தனர் மற்றும் சிலர்.¹⁸

பாண்டியனேடு வந்தவர்களுட் சிலர் அக்குன்றத்திலுள்ள சித்திர சாலைக்குச் சென்று, அங்குள்ள சித்திரங்களைக் கண்டு களித்தனர். நங்கையர் சிலர் சௌகை நீரிலே இளந்தளிர்களை ஏறிந்து விளையாடினர். அந்தச் சௌகையின் அருகிலே பல்வகைப் பூக்கள் மலர்ந்து கிடந்தன.¹⁹

இறுதியாக, செவ்வேலை மகளிர் வழிபடுகின்ற முறையையும் நப் பண்ணஞர் எடுத்துரைத்துள்ளார்:

“திருமணமாகத் நங்கையரும் கண்ணியரும் பரங்குன்றத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே செவ்வேலினது கொடி ஏற்றப்படும் யானையின் கும்பத்தைக் குங்குமத்தால் அலங்கரித்தனர் ; பூவும் நீரும் தெளித்துக் கவரிகளைச் சாத்தினர். பொற்குடையை மேலே கவித்துப் பூஷை செய்தனர். அப்பூஷையின் போது, அந்த யானை உண்ட கவளத்தின் சேடத்தை அந்நங்கையரும் கண்ணியரும் உவந்து உண்டனர் ; அவ்வாறு உண்ணுதவர்கள் காதலின் சிறந்த அன்பினை எய்தார் ; கண்ணியர் குறைவற்ற மணுளரைப் பெருர்.”²⁰

இவ்வாறு அன்று நிலவிய வழிபாட்டு முறையையும் மக்களிடையே நிலவிய நம்பிக்கையையும் நப்பண்ணஞர் தமது பாடலில் விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளதைக் காணலாம்.

குறிப்புகள்:

1. பரிபாடல், 8: 1-18.
2. பரிபாடல், 18: 4-6.
3. பரிபாடல், 25-27.
4. பரிபாடல், 14: 1-17.
5. பரிபாடல், 21: 30-38.
6. பரிபாடல், 17: 9-21.
7. பரிபாடல், 9: 72-75.
8. பரிபாடல், 18: 22-29.
9. இந்நாலின் 37 ஆம் பக்கம் பார்க்க.
10. இந்நாலின் 38 ஆம் பக்கம் பார்க்க.
11. இந்நாலின் 39, 40 ஆம் பக்கங்களைப் பார்க்க.
12. பரிபாடல், 8: 36-46.
13. பரிபாடல், 21:54-63.
14. பரிபாடல், 17 : 1-17.
15. பரிபாடல், 19 : 10-18.
16. பரிபாடல் 19-29.
17. பரிபாடல் 30-37.
18. பரிபாடல் 40-45.
19. பரிபாடல் 67-84.
20. பரிபாடல் 85-94.

தமிழ்யானோ சமேதர்

4. அகப்பொருள் அறிமுகம்

சங்க இலக்கியங்களுட் பரிபாடல் ஒன்று. இத்தொகைநூலிலுள்ள செவ்வேள்மேலும் திருமால்மேலும் பாடப்பட்ட பாடல்கள் சமயச் சார்புடையன. இப்பாடல்கள் சிலவற்றிலே அகப்பொருள் அமிசங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களே முதன்முதலில் அகப்பொருள் அமிசங்களைச் சமயச் சார்புடைய பாடல்களிற் புகுத்தின ரொன்க் கூறலாம்.

செவ்வேளின் புகழ்பாடும் எட்டுப் பாடல்கள் பரிபாடலில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஜந்து பாடல்களில் மட்டும் அகப்பொருட் கருத்துக்கள் இடம்பெறுகின்றன.

வரையா நுகர்ச்சியும் நன்னர்ப் புணர்ச்சியும்

செவ்வேள்மேல் நல்லந்துவனூர் பாடியருளிய எட்டாவது பாடலின் (இப்பதிப்பில் இரண்டாவது பாடலின்) பெரும்பகுதி உலகியல் சார்ந்த காதல் நிகழ்ச்சியை வருணிக்கின்றது. இப்பாடலிலே இடம்பெறும் சமயக் கருத்துடன், இக்காதல் நிகழ்ச்சி ஓராவு பின்னிப் பினைந்துள்ளதென வாம். அதாவது செய்யுளின் முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் செவ்வேள் கோயில்கொண்ட பரங்குன்றத்தின் சிறப்பையும் செவ்வேளின் பெருமையையும் வருணிக்க, இடையிலுள்ள பகுதி திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழ்ந்த தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கிடையே ஏற்பட்ட காதற் பிணக்கைச் சித்திரிக்கின்றது. தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகிய மூவருக்கிடையே நிகழ்ந்த சம்பவத்தை உரையாடல் வடிவில் நல்லந்துவனூர் தந்துள்ளார்.

'வரையா நுகர்ச்சி', 'நன்னர்ப் புணர்ச்சி' ஆகிய இரண்டு அகப்பொருள் அமிசங்கள் இப்பாடலில் முக்கியமானவையாகும்.

நெடுமென் பளைத்தோட் குறுந்தொடி மகளிர்
ஆராக் காம் மார்பொழிற் பாயல்
வரையகத் தியைக்கும் வரையா நுகர்ச்சி
முடியா நுகர்ச்சி முற்றுக் காதல்
அடியோர் மைந்த ரகலத் தகலா
அலர்செனுமன் மகன்றி னன்னர்ப் புணர்ச்சி
புலரா மகிழ்மறுப் பறியாது நல்கும்
சிறப்பிற்றே தன்பரங் குன்று.¹

“மகளிரது ஆராக்காம இன்பத்தைப் பொழிந் படியற்கண் தலைவரோடு கூட்டும் களவிற் புணர்ச்சியையும் அடியறை மகளிர் பூவின்கண் திரியும் மகன்றில்போல மைந்தர் அகலத்தையகலாத நல்ல புணர்ச்சியையும் மறவாது அம்மகளிர் மனமெனத் தருஞ்சிறப்பிற்று, தண்பரங்குன்று”² என்று நல்லந்துவனார் சித்திரிக்கின்றார்.

செவ்வேளின் பெருமையும் அவன் கோயில்கொண்ட திருப்பரங் குன்றத்தின் சிறப்பும் அவன் அடியார்களுக்கு அருள் சொரியும் திறனும் இப்பாடின் உட்பொருள்களாகும். எனினும், காதல் நிகழ்ச்சியின் வருணை பாடவின் பெரும் பகுதியைக் கொண்டுள்ளது. செவ்வேளின் உயர்வும் திருப்பரங்குன்றத்தின் சிறப்பும் பாடவின் முன்னுரை போல வும், அடியார்கள் செவ்வேளை வழிபடுதலும் செவ்வேள் அவ்வடியார்களுக்கு அருள் சொரிதலும் முடிவுரைபோலவும் அமைந்துள்ளன. இடையே இடம்பெறும் வருணை வாயிலாகத் திருப்பரங்குன்றத்தின் இயல்பையும் எழிலையும், அங்கு வாழ்களிற் மக்களின் காதல் வாழ்வையும் கருத்தொருமித்த உறவையும் நல்லந்துவனார் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். களவும் கற்பும் ஒன்பதாம் பாடலிற் சமயக் கருத்தோடு அகப்பொருட் கருத்தை அழகான முறையில் அமைத்துக் குன்றம்பூதனார் அழகு செய்துள்ளார். செவ்வேள், தேவசேனை, வள்ளி ஆகியோருக்கிடையே ஏற்பட்ட ஊடலை வருணித்த புலவர், களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம் ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டுரைத் துள்ளார்.

“ காமத்துச் சிறந்தது காதலையுடைய காமம் ; அஃதாவது, மெய்யுற் றறியாதார் இருவர் அன்பொத்துப் பான்மைவகையால் தாமே மெய்யுற் றுப் புனரும் புணர்ச்சி ”.³ இக்கருத்தைச் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும் சித்திரிக்கின்றன ; அகப்பொருள் பற்றிய இலக்கணங்களும் வரையறை செய்கின்றன. இதனேயே,

வாய்மொழிப் புலவர் கேண்மின் சிறந்தது
காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது
விருப்போ ரொத்து மெய்யுற புணர்ச்சி⁴
என்று குன்றம்பூதனார் எடுத்துரைத்தார்.

கற்பொழுக்கம் புலத்தலாற் சிறந்தது. தலைவன் வாயில் வேண்டலும் தலைவி வாயில் நேர்தலுமாகிய இவற்றையுள்ளிட்டுத் தலைவனுடைய பரத்தைமையான் இவ்லூடல் உண்டாவது. பரத்தையின் இல்லத்தில்

இருக்கும் தலைவனுக்குத் தோழி வாயிலாகத் தன் பூப்பைத் தலைவி அறிவிக்கின்றார். அதனை அறிந்த தலைவன், தலைவிபால் வந்து உவக்கும் புணர்ச்சியை உடையது அக்கற்பொழுக்கம். இப்புணர்ச்சியின்பம் இயல் பானதன்று ; ஊடலால் உண்டாவது. இதனை,

புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்
இரத்தலு மீதலு மிவையுள் ஸ்டாப்
பரத்தையுள் எதுவே பண்டுற கழறல்
தோள்புதி துண்ட பரத்தையிற் சிவப்புற
நாளனிந் துவக்குஞ் சணங்கறை யதுவே
கேளனங் குறமைக் கிளந்துளா சணங்கறை
சணங்கறைப் பயனு முடலுள் எதுவே, அதனால்,
அகற லறியா வணியிழை நல்லார்
இகறுலைக் கொண்டு துளிக்குஞ் தவறிலார்
என்று குன்றம்பூதனார் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கற்பொழுக்கத்தையும் களவொழுக்கத்தையும் இவ்வாறு ஒப்பிட உரைத்த புலவர், களவொழுக்கத்தைப் புகழ்ந்தும் கூறுகின்றார். “ கற்பில் தலைவர் நீங்குதலைப் போலின்றி, என்றும் பிரிவின்றியணமையும் களவுப் புணர்ச்சியையுடைய மகளிர் தம் தலைவரோடு மாறுபட்டு ஊடுகின்ற குற்றத்தை உடையவர்ல்லர். இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய களவுப் புணர்ச்சியைப் பாராட்டும் பொருளிலக்கணத்தையுடைய தமிழை ஆராயாதவரே களவொழுக்கத்தைக் கொள்ளமாட்டார். ”

..... அதனால்
அகற லறியா வணியிழை நல்லார்
இகறுலைக் கொண்டு துளிக்குஞ் தவறிலித்
தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழாய் வந்திலார்
கொள்ளாரிக் குன்று பயன்⁶

என்பது அவர் கூற்று.

களவொழுக்கம் உறவுக்கு முன்னர் ஒருவரையொருவர் அறியாத நிலையில் ஊழ வசத்தாலும் ஆழ்ந்த உள்ளன்பாலும் உந்தப்பட்டுக் காதலால் ஏற்படும் உறவு. கற்பொழுக்கம் ஊடலால் உண்டாவதென வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது நன்னெறியிலிருந்து விலகிச் சென்று, பரத்தையர் கூட்டத்தை நாடும் பொறுப்பற்ற செய்கையால் விளைவு. இதனால், களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கத்திலும் சிறந்தாக வருணிக்கப் படுகின்றது. ஏனொனில், இந்தவகை ஒழுக்கத்தால் தலைவன் தலைவியை

விட்டுப் பிரிவதுமில்லை; பரத்தையர் இல்லத்தை நாடி அவன் செல்வது மில்லை. இதனால், தலைவனுடன் தலைவி ஊடுதற்கு இடமில்லாமற் போகின்றது. எனவே, தமிழிலுள்ள பொருளியலின் உள்ளடக்கத்தை ஆராய்ந்து அறியாதாரே களவொழுக்கத்தைக் கொள்ளாதார் என்று குன்றம்புதனார் கூறிப்போந்தார்.

இவ்வருணைனா வாயிலாக இரண்டு உண்மைகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஒன்று, பரிபாடற் காலத்திற் கற்பொழுக்கம், களவொழுக்கம் ஆகியன பற்றி மக்கள் மத்தியில் நிலவிய கருத்து. இன்னென்று, செல்வேள் வள்ளியைத் திருமணஞ்சு செய்துகொண்டதை எடுத்துரைக்க அகப்பொருட்டுறைகளைப் புலவர் எடுத்தாண்டுள்ள சிறப்பு. சமயப் பாடலைப் படிப்போருக்கு அதில் ஆர்வத்தை அதிகமாக்க அகப்பொருட் கருத்துக்களைப் புலவர் புகுத்தி அணிசெய்தார் போலும் ! ‘தள்ளாப் பொருளியற்றங்டமிழ்’ என்பதுகொண்டு, தொல்காப்பியத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தே பரிபாடல் தோன்றியது என்பது தெரியவருகின்றது.

துறையும் பொருளும்

சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களுக்குள்ள துறைக் குறிப்புக்களைப் போன்று பதினான்காம் பாடல், “என்பது, பருவங்கண்டு அழிந்த தலைமகன்கேட்ப முருகவேளைப் பரவவாளாய், இப்பருவத்தே தலைமகன் வருமென்பதுபடத் தோழி வற்புறுத்தியது” என்ற குறிப்பைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், தலைமகன் வருவானெனத் தோழி கூறுவதாகப் பாடலின் பொருள் அமையவில்லை. செல்வேளின் பெருமையையும் அவன் கோவில் கொண்ட குன்றின் எழிலையுமே பாடல் முழுவதிலும் கேசவனுர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

எனினும், இப்பாடலில் வரும் இரண்டு வருணைகள் அகப் பாடல்களின் வருணைச் சாயிலைப் போன்றன. ஒன்றில், முங்கிலைப் பெண்களின் தோள்களுக்குப் புலவர் ஒப்பிட்டிருக்கின்றார் :

அடியுறை மகனி ராடுந் தோனே
நெடுவரை யடுக்கத்து வேய்போன் றனவே.⁷

என்பது அவ்வருணை. இன்னேன்றில், மயில்களின் குறைவற்ற குரலை, கூடிப் பிரிந்த காதலரை, “வாருங்கள் ! வாருங்கள் ” என்று அழைக்கும் நங்கையின் குரலுக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார் :

தோகை யார்குரன் மணந்து தணந்தோரை
நீட்டன்மின், வாரு மென்பவர் சொற்போன் றனவே⁸

என்பது அவர் வருணை. இவ்வருணைகள் இரண்டும் செவ்வேள் கோயில் கொண்டுள்ள குன்றின் எழிலை எடுத்துக் கூறுகின்றன; தலை மகன் வருமென்பதுபடத் தோழி வற்புறுத்துவனவாக அவை அமைய வில்லை.

இப்பாடலுக்குள்ளது போன்ற குறிப்பு எதுவும் செவ்வேளைப் பற்றிய ஏனைய பாடல்களுக்கு இல்லை. ஆனால், இதுபோன்ற குறிப்பு வையை மேற் பாடப்பட்ட பாடல்களுக்கு உண்டு. ஆகவே, பதினான்காம் பாடலின் குறிப்பு இடச்செருகலாக இருக்கலாம் என்ற ஜயம் எழுகின்றது.

துயரும் தூதும்

பதினெட்டாம் பாடலில் இரண்டு அகப்பொருள் வருணைகள் உள்ளன. ஒன்று, கானவன் ஒருவனுக்கும் அவன் காதலிக்குமிடையே ஏற்பட்ட ஊடலைப் பற்றியது. மற்றையது, தன்னிடம் தூதாக வந்த பாணன் ஒருவனைத் தலைவி பழித்துரைப்பது. முதல் வருணையை நோக்குவோம்:

திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒரு கானவன் மயில் ஒன்றைக் கண்டான். அதன் முழுகிலே மயங்கினுன். அதனை அவன் காதலி கண்டாள். “நீ என்னைப் பாராது மயிலையே பார்ப்பதன் காரணம் யாது ? அவ்வாறு செய்து என்னை இகழ்கின்றாய் ” என்று சொல்வி ஊடனார். கானவன் தன் காதலியைப் பார்த்து; “அன்பே ! கொள்ளுந்தற்குரிய நின் சாயிலைக் களவுகொள்ள என்னை அதனைத் தான் பெறமாட்டாமல் வருத்தமுறும் இந்த மயிலைக் கண்டு, நின் சாயவின் அருமையை நினைந்து நின்றேன் ; நீ உன்னை இகழ்ந்ததாகக் கூறுகின்றாய் ” என்று சொன்னான்.

ஒள்ளொளி மணிப்பொறி யான்மஞ்சனு நோக்கித்தன்
உள்ளத்து நினைப்பானைக் கண்டன டிருநுதலும்
உள்ளிய துணாந்தேனாஃ துரையினி நீயெம்மை
எள்ளுதன் மனைத்தலோம் பென்பாளைப் பெயர்த்தவன்
காதலாய் நின்னரியல் களவெண்ணிக் களிமகிழ்
பேதுற்ற விதனைக்கண் டியானேக்க நீயெம்மை
ஏதிலா நோக்குதி யென்றாங் குணர்ப்பித்தல்
ஆய்தேரான் குன்ற வியல்பு⁹

என்பது குன்றம்பூதனார் தீட்டிய சொல்லோவியம். மயிலின் அழகிலே தன் மனதைப் பறிகொடுத்த கானவன், தன் உள்ள நிலையைக் காதலி அறிந்துகொண்டாளே என்று வருந்தினான். அவனின் உள்ளம் வேதனைப் படக்கூடாது என்று எண்ணினான். உண்மையை மறைத்துப் பொய் சொல்ல முடிவு செய்தான். மயிலின் சாயலை இகழ்ந்து, காதலியின் சாயலைப் புகழ்ந்து அவனை மகிழ வைத்தான்.

இனி, இரண்டாவது வருணானையைப் பார்ப்போம் : பரத்தையிற் பிரிந்து சென்றான் தலைவன். அதனால் தலைவி ஊடல் கொண்டாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்தத் தலைவன் எண்ணினான் ; பாணன் ஒருவ னைத் தலைவிபால் அனுப்பினான். பாணன் தலைவிபாற் சென்று பாடினான். அது கண்ட தலைவி, “ பொன்னணியினையுடைய பாணை ! தலைவனுடைய உடம்பிலுள்ள வடுக்கள் அவனது பரத்தைமையைப் புலப்படுத்த அறிந்தோம். நீ பாட்டிய பாட்டுப் பொய்மையின் மிகுதியைப் புலப்படுத்து கின்றது ” என்றார் :

ஐவளம் பூத்த வணிதிகழ் குன்றின்மேல்
மைவளம் பூத்த மலரேர் மழைக்கண்ணூர்
கைவளம் பூத்த வடுவொடு காணய்நீ
மொய்வளம் பூத்த முயக்கம்யாங் கைப்படுத்தேம்
மெய்வளம் பூத்த விழைதகு பொன்னணி
நைவளம் பூத்த நரம்பியைசிரப் பொய்வளம்
பூத்தன பானுநின் பாட்டு.¹⁰

என்பது குன்றம்பூதனார் தீட்டிய சொற்சித்திரம். பரத்தையிடம் சென்ற மையைத் தலைவன் மறைக்க முயன்றதையும், அவனின் பரத்தைமையைத் தலைவி அறிந்து கொண்டதையும் இவ்வருணானை தெளிவுபடுத்து கின்றது.

மேலே காட்டிய வருணானைகள் இரண்டும் செவ்வேள் கோயில் கொண்டுள்ள திருப்பரங்குன்றத்திற்குரியன. இன்னேரு வகையாகக் கூறின், திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பன. இவ்வகப்பொருள் சார்ந்த வருணானைகள் சமயக் கருத தோடு தொடர்பற்றனவ ; உலகியல் சார்ந்த உண்மைகளை எடுத் துரைப்பன.

ஊடலும் கூடலும்

இறுதியாக, இருபத்தொராம் பாடலிலுள்ள இரு பகுதிகளை உலகியல் சார்ந்த காதல் பற்றிய வருணானைகளுக்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். முதல் வருணானை பின்வருமாறு :

திருப்பரங்குன்றத்திலே ஒருத்தி, தன் பொற்சிலம்பிலுள்ள முத்துப் பரல்கள் ஓலிக்கத் துடியின் ஓசைக்கு இயைய அடிபெயர்த்துத் தோளை அசைத்து ஆடினார். அவ்வாடலைத் தன் தலைவன் அருகிலிருப்பப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு தலைவி, ஆடுவாளது அழுகு கண்டு, இஃது இவன் மனத்தை வேறுபடுத்துமென்று எண்ணி வெகுளி மிக்க பார்வையோடு அவனைச் சினந்தாள் ; வேரெருத்தி, தன் அழைகக் கண்ணடியிற் பார்த்துத் தன் அணிகலன்களைத் திருத்தினார். இன் வெருத்தி பொங்கின மூலையிடத்தே சந்தனத்தைப் பூசினார். அச்சந்தனம் நிலைகாள்வழித் தன்னைத் தலைவன் நாடுவாளெனக் கருதி, அதனைப் பின்னும் பின்னும் ஊட்டுவாள். மற்றும் இத்தனமைத்தான் பல முறை நிகழ்கின்ற மகளிர் செயல்களை நினைப்பின், கைவல்லான் எழுதிய ஒவியத்து அழுகு போலும் :

சடுபொன் ஞெழிமுத்து முத்திரிசென் ரூப்புத்
துடியி னடிபெயர்த்துத் தோளசைத்துத் தூக்கி
அடுநரு மகிழ்தப்ப வாடுவா டகைமையின்
நுளையிலங் கேஃகெனச் சிவந்த நோக்கமொடு
துளையினை கேள்வைனத் துனிப்பவ ஸிலையும்
நிழல்காண் மண்டில நோக்கி
அழல்புனை யவிரியை திருத்துவாள் குறிப்பும்
பொதிர்த்த மூலையிடப் பூசிச் சந்தனம்
உதிர்த்துப் பின்னுற வூட்டுவாள் விருப்பும்
பல்லு மினையினை நிலைப்பின் வல்லோள்
ஓவத் தெழுதெழில் போலும் ”¹¹

என்று திருப்பரங்குன்றத்தின்கண் நிகழ்ந்தவற்றை நல்லச்சுதனார் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மற்றைய வருணானை, ஒரு தலைவனும் அவள் காதலியும் சைன ஒன்றில் நீராடுதலைப் படம் பிடிக்கின்றது. ஆழ்ந்த சைனயின் நடுவே ஒருத்தி மூழ்கி நீர்மேல் எழுந்தாள். அவள், கரையில் நின்ற தன் கணவை நோக்கி

நிரில் அழுந்துகின்ற தனக்குப் புணையாகிய மூங்கிலைத் தருமாறு வேண்டினால். அவன் அதனைக் கொடாமல் அரக்கு நீர் நிறைந்த வட்டை எறிந்தான். அவள் நீரிலே தத்தளித்தாள். அவளது துயரைக் கண்ட தலைவன் இன்புற்று அந்நிரின்கண் குதித்து அவளைத் தழுவினான் :

தாழ்ந்தீரியிச்சை நாப்பட் குளித்தவன்
மீநீர் நிவந்த விற்ளிழை கேள்வெளை
வேய்ந்த ரழந்துதன் கையின் விடுகெனப்
பூநீர்பெய் வட்ட மெறியப் புணைபெரு
தருநிலை நீரி னவடுயர் கண்டு
கொழுநன் மகிழ்தாங்கிக் கொய்யும் புனல் வீழ்ந்து
தழுவும்.....¹²

என்று திருப்பாங்குன்றத்திலுள்ள சைன ஒன்றில் நிகழ்ந்ததை நல்லச் சுதஞார் வருணித்துள்ளார்.

செவ்வேள் கோயில் கொண்ட திருப்பாங்குன்றத்தின் இயற்கை எழிலையும், அங்கே வாழ்ந்த மக்களின் காதல் வாழ்வையும் இவ்வருணைன் கள் வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. செவ்வேளையும் அவன் கோயில் கொண்ட திருப்பாங்குன்றத்தையும் பாடிய புலவர், உலகியல் சார்ந்த காதல் நிகழ்ச்சிகளையும் ஆங்காங்கே செவ்வேளைப் பற்றிய பாடலிற் புகுத்தி அணிசெய்துள்ளார்.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ஜந்து பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அகப்பொருள் வருணைகளைக் கொண்டு, சில முக்கியமான கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டலாம். 18 ஆம் பாடலிலும் 21 ஆம் பாடலிலுமின் அகப்பொருள் வருணைகள் ஒரு தன்மைத்தன. அவை பரங்குன்றத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் காதல் வாழ்வைச் சித்திரிப்பன. அவை உலகியல் சார்ந்த காதல் வாழ்வை எடுத்துரைப்பனவேயன்றி, சமயக் கருத்தோடு தொடர்பற்றனவாக அமைந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. 8 ஆம் பாடலிலுள்ள ஊடல் பற்றிய வருணை, உனர்யாடல் வடிவத்தில் விரிவாக அமைந்துள்ளது. எனினும், செவ்வேஞும் அவன் கோயில் கொண்ட திருப்பாங்குன்றமும் பாடலைப் பாடிய புலவரின் உள்ளத்திலே தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது. 9 ஆம் பாடலிற் சமயக் கருத்தும் அகப்பொருள் வருணையும் சமமாகவே அமைந்துள்ளன. வள்ளியைச் செவ்வேள் திருமணங்கு செய்துகொள்வதை வருணித்துச் சமயக் கருத்தைப் புலவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இவ்வருண

னையில் அகப்பொருட் கருத்தும் சமயக் கருத்தும் பின்னிப் பினைந்திருப்ப தைக் காணுமுடிகின்றது. 14 ஆம் பாடல் அகப்பொருள் வருணைகள் எதுவுமில்லாதிருப்பவும், துறைவிளக்கம் அதனை அகப்பொருள் அமைந்த பாடலாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

இப்பாடல்களில் அகப்பொருட் கருத்துக்கள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன வெனினும், பாடல்களின் தொடக்கமும் முடிவும் செவ்வேளைப் பற்றி அல்லது அவன் கோயில் கொண்ட பரங்குன்றத்தைப்பற்றி வருணிப்பன வாக அமைந்துள்ளன. இன்னெனுரு வகையாகக் கூறின், பாடலிற் காதல் வருணைகள் சமய விடயங்களோடு விரவி வந்துள்ளன ; எனினும், புலவர்களின் மனத்தில் செவ்வேளின் புகழ்பாடும் நினைவு தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தது என்பது தெரியவருகின்றது.

இன்னெனுரு முக்கிய விடயம், இப்பாடல்களிற் புலவர்கள் ஊடலையே அதிகமாக வருணித்துள்ளனர். சமயப் பாடல்களில் ஊடலை வருணிப்ப திற் புலவர்களுக்கிருந்த உள்ள விழைவை இப்பாடல்கள் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்¹³

என்பதன் உண்மையை உணர்ந்து ஊடலுக்கு முக்கியமான இடத்தைப் பரிபாடற் புலவர்கள் அளித்தனர் போலும் !

இந்த ஆய்வின் வாயிலாக, அகப்பொருட் பாடல்களுக்கான நெகிழ்ச் சியற்ற மரபுகளிலிருந்து பரிபாடற் புலவர்கள் விலகிச் செல்வதையும், சமயப் பாடல்களிலே, அவர்கள் அகப்பொருட் கருத்துக்களைப் புகுத்திக் கூறும் மற்றுமொரு சிறப்பினையும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. இதனை வேறு சொற்களிற் கூறுவதானால், அகப்பொருள் சார்ந்த மற்காலப் பாடல்களுக்குரிய மரபுகளைப் பின்பற்றுமல், பரிபாடற் புலவர்கள் தங்களுடைய சமயப் பாடல்களிலே மரபு முறையான அகப்பொருட் கருத்துக்களை நெகிழ்ச்சியான முறையில் எடுத்தாண்டுள்ளனர் எனலாம். இவ்வாருள பாடல் அமைப்பு, படிப்போரின் கருத்தைப் பெரிதும் கவரக்கூடியதாக இருக்குமென அப்புலவர்கள் கருதினர் போலும் !

அகப்பொருட் கருத்துக்கள் செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்களில் வந்துள்ளனவெனினும், தேவாரங்களிலுள்ள போன்று சமயத்தோடு அவை இணைத்துப் பாடப்படவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. இதனை

இன்னொரு வகையாகக் கூறின், பரிபாடற் புலவர்கள் அகப்பொருட் கருத்துக்களை அப்படியே தமது பாடல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளதையும், தேவார ஆசிரியர்கள் இறைவனைக் காதலனாகவும், அவனை வழிபடுகின்ற அடியார்களைக் காதலியர்களாகவும் பாடியுள்ளதையும் காணமுடிகின்றது. தேவாரம் பாடிய நாயன்மார்கள், இறைவனைக் காதலிக்கின்ற நங்கையர் களாகத் தாம் மாறி நின்று, அவனைக் காதலித்து அவன் தாள்களை அடைந்தனர்.

பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேளைப் பற்றிய நான்கு பாடல்களில் உலகியல் சார்ந்த அகப்பொருட் கருத்துக்கள் இடம் பெறுவதைக் கண்டோம். இன்னும், பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்டுள்ள எட்டுப் பாடல்களும் அந்நாலிலுள்ள திருமால்மேலும் வையைமேலும் பாடப்பட்ட பாடல்களுடன் விரலி வந்துள்ளன. இவை காரணமாகவே, பரிபாடலிலுள்ள செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்ட எட்டுப் பாடல்களையும் நம்பியாண்டார்நம்பி தாம் தொகுத்த சௌவத் திருமுறையிற் சேர்க்காதொழிந்தார் போலும் !

குறிப்புகள் :

1. பரிபாடல், 8 : 39—46.
2. பரிமேலழகருளை, பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகருளையும், டாக்டர். உ. வெ. சாமிநாதையர் அவர்களின் இரண்டாம் பதிப்பு, 1935, பக. 57—58.
3. பரிபாடல், பக்கம். 66.
4. பரிபாடல், 9 : 13-15.
5. பரிபாடல், 9 : 16-24.
6. பரிபாடல், 9 : 22-26.
7. பரிபாடல், 14 : 5-6.
8. பரிபாடல், 14 : 8-9.
9. பரிபாடல், 18 : 7-14.
10. பரிபாடல், 18 : 15-21
11. பரிபாடல், 21 : 18-28.
12. பரிபாடல், 21 : 39-45.
13. திருக்குறள், ஊடலுவகை, 10.

5. பாட்டும் பொருளும்

நளினத்துப் பிறவியை

முவிரு கயந்தலை முந்நான்கு முழவுத்தோள் ஞாயிற்றேர் நிறத்தகை நளினத்துப் பிறவியை காஅய் கடவுள் சேன் செவ்வேள்.

—கடுவனிலவெயினானுர்.
பரிபாடல், 5 : 11-13.

ஆறு தலையுடனும் பன்னிரண்டு தோருடனும் குரியனுடைய எழுச்சியினைப் போன்ற நிற அழகுடனும் தாமரைப் பூவின்கண் தோன்றிய தோற்றுத்தை உடையை.

— . . —
சேர்வார் நின்னிழல்

நின்குண மெதிர்கொண்டோ ரறங்கொண்டோ ரல்லதை மன்குண முடையோர் மாதவர் வணங்கியோ ரல்லதை செறுதி நெஞ்சத்துச் சின நீடி ஞேரும் சேரா வறத்துச் சிரி லோரும் அழிதவப் படிவத் தயரி யோரும் மறுபிறப் பில்லைடு மடவோருஞ் சேரார் நின்னிழ லன்னே ரல்ல தின்னேர் சேர்வார்.....

— கடுவனிலவெயினானுர்.
பரிபாடல், 5 : 71-78.

உயிர்களைக் கொல்லுகின்ற தீய நெஞ்சத்திற் சினத்தை உடையோரும், அறத்தின்கண் சேராத புகழில்லோரும், கூடா வொழுக்கத்தாற் சினதந்த தவ விரதத்தையுடையோரும், இப்பிறப்பில் நுகர்ச்சியே உண்ணமை என்றும் மறுபிறப்பு இல்லை என்றும் கூறுவோரும் நின் தாள் நிழலை அடையார். நினது குணத்தை ஏற்கொண்டோராகிய அறங்கொண்டோ ரும், வீடு பெறுங் குணமுடையோருமாகிய மாதவரால் வணங்கப்பட்டோ ரும் நின்தாள் நிழலை அடைவர்.

— . . —

யാമ ഇരപ്പവെ

.....യാഅ മിരപ്പവെ
പൊരുന്നുമ പോൺനുമ പോകമുമല്ല നിന്നപാൾ
അനുഞ്ഞ മൻപു മരന്തു മുൻനുമ്
ഉന്നിനിന്നാക് കടമ്പി നേരിതാ രോധേ.

— കട്ടുവൻിഃബൈഡിന്നുർ
പരിപാടൽ, 5 : 78-81.

യാമ ഇരപ്പവെ നുകരപ്പട്ടുമ പൊരുണ്ടകളുമ് അവർത്തൈ ഉണ്വാക്കുമ്
പൊൺനുമ് അവവിരണ്ടാനുമ് നുകരുമ് നുകര്ച്ചിയുമല്ല ; എമക്കു വീടു
പയക്കുമ് നിന്നനാരുന്നുമ് അതിനെ ഉണ്ടാക്ക നിന്നനിടത്തു യാമ ചെമ്പ്പു
അൻപുമ് അവവിരണ്ടാനുമ് വരുമ് അறമുമാകിയ ഇമ്മൻറുമേ !

— . . —

കനാവിൽ ഭ്രൂട്ടതു കൈപിശൈധാകാതു

അനുവരേച്ച ശ്രോത്ത് തോമുന്നർ
കനാവിൽ ഭ്രൂട്ടതു കൈപിശൈ ധാകാതു
നനാവിൽ ചേഠപ്പനിൻ എസിപ്പുണാൾ വൈശയ
വരുപുണ ലണികെന വരങ്കെകാൾ വോരുമ്
കരുവയി റ്റുകെനക് കടമ്പട്ടു വോരുമ്
ചെമ്പൊരും വായ്ക്കെനക് ചെവികാർത്തു വോരുമ്
ജ്യയമ രട്ടുകെന വരുക്കിപ് പോരുമ്.

— ആചിരിയൻ നല്ലന്തുവൻ
പരിപാടൽ, 8 : 102-108.

പരംഗുണ്റെത്തേച്ച ചെൻനുചേര്ന്തു ചേയതു അടിമലരാത് തോമുതു, യാമ
ഞ്ഞ കാതലരോടു അണവലാവിയതാകക് കണ്ട കണവു നനവില് എന്തി
നീരാടുമ് പൊരുട്ടു, നിനക്കുരിയ വൈശയ നീതി, പതു വെഞ്ഞത്തെപ് പെരുക
ഞ്ഞരു വരംകൊഞ്ഞവോരുമ്, തമക്കുക് കരുപ്പമും ഉണ്ടാക വേണ്ടുമ്
ഞ്ഞരു പല പൊരുംകളൈക് കാണിക്കൈക്കയാക്ക ചെലുത്തുവോരുമ്, തങ്ക
കണവരുക്കുപ് പൊരും വായ്പപ്പതാക എന്നു പിരാർത്തിനൈ ചെമ്പവോരുമ്,
തങ്കനാവർ അവർ മേർക്കൊണ്ട പേരിലി വെന്ത്രി പെരുക എന്നു
അരുക്കിപ്പോരുമാകത് തലൈമകൻി നിന്റന്നർ.

— . . —

തണ്പരംകുന്നുമ്

ഉപമ്പുണ്ണർ കാതലരു മല്ലാരുവ് കൂടിക്
കടമ്പമർ ചെല്ലവൻ കാട്ടനകർ പേണ
മരുമിട്ട റണ്ണാറ്റകു മാഴിലോ ടന്ത
ഭെരിന്ന് രാവി യസമ്പു ചെല്ലവ
മണ്ണപിയ വാൻമ വരുപ്പിനുമ് മൻസുകമാ
തണ്പരം കുന്ന നിനക്കു.

— ആചിരിയൻ നല്ലന്തുവൻ
പരിപാടൽ, : 125-130.

പരംഗുണ്റുമേ ! ഇംവൻമ പിരിയാത മകൻിരുമ ഷൈന്യ വരമ
വേണ്ടുവോരുമ ചേര്ന്തു, നീലകണ്ടപ് പെരുമാനുക്കുമ ഉമാതേവി
ധാരുക്കുമ അവതരിത്ത തിരുക്കുമരാനുകിയ കടമ്പമർ ചെല്ലവൻ കാട്ടനകര
വമ്പിട്ടു നിന്തപ, ചെല്ലവത്തുടണേ മണ്ണനകമ വരുന്നതുമ്പടി മമൈ അற്റുപ
പോയിനുമ, അരുവിയാണതു നീർ മിക്കിരുക്കുമ ചെല്ലവമ നിനക്കു നിലൈപെற
രിന്റുപ്പതാക.

— . . —

കാതർ കാമങ്ങ കാമത്തുച്ച ചിരുന്തതു
വായ്മോദിപ് പുലവിൻ കേണമിൻ ചിരുന്തതു
കാതർ കാമങ്ങ കാമത്തുച്ച ചിരുന്തതു
വിനുപ്പോ ഭോത്തു മെമ്പ്പു പുന്നാർക്കി.

— കുന്നരമ്പുതൻ
പരിപാടൽ, 9 : 13-15.

കാമത്തുച്ച ചിരുന്തതു കാതലൈയുടൈ കാമമ് ; അംതാവതു, മെമ്പ്പുത്രന്റ
ധാതാര് ഇരുവർ, അംബോത്തുപ് പാൻഡമവക്കയാൾ താമേ മെമ്പ്പുത്രുപ
പുണ്ണുമും പുന്നാർക്കി.

— . . —

വിപത്തകു കുമര

കർപ്പിണാ നെരിഡ്യ ട്ര്പിണൈക് കിമ്മൈ
നയത്തകു മരപിൻ വിയത്തകു കുമര
വായ്ത്തിനേമ പരവുതുന് തായ്ത്തുത്തുലൈ നിന്നൈ
നയത്തലിന് ചിരുന്തവെമ മാട്യുര
പയത്തലിന് ചിരക്ക നാടോരുമ പൊലിന്തേ.

— കുന്നരമ്പുതൻ
പരിപാടൽ, 9 : 81 - 85.

கற்புப் பொருந்திய நெறியுடைய தேவியரது அன்பு பொருந்திய ஊடலுரிமையை விரும்புகின்ற பண்புடைய குமர ! அன்புடைய யாம் நின் திருவடிக்கண் உறையும் செயல் நாடோறும் வளர்ச்சியற்றுப் பயன் தந்து சிறக்கவென்று நின்னைத் தலைவணக்கி வாழ்த்தி வேண்டுகின் ரேமு ; அருள்புரிவாயாக !

— . . —

வள்ளிப் பூ நயந்தோப்

சூர்மருங் கறுத்த சட்டப்படை யோயே
கறையில் கார் மழை பொங்கி யன்ன
நறையி னறும்புகை நனியமர்ந் தோயே
அறுமுகத் தாறிரு தோளால் வென்றி
நறுமலர் வள்ளிப் பூநயந் தோயே
கெழிடுக் கேளிர் சுற்ற நின்னை
எழிடுப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே
பிறந்த் ஞான்றே நின்னை யுட்கிச்
சிறந்தோ ரஞ்சிய சிருடை யோயே
இருபிறப் பிருபெய ரீர நெஞ்சத்
தொருபெய ரந்தன ரஹனமர்ந் தோயே.

— கேசவனுர்

பரிபாடல் : 14 : 18 - 28.

- * குராபன்மாவைக் குலத்தோடு அழித்த வேற்படையை உடையோம் !
- * கார் காலத்து வெண்மேகம் கிளர்ந்தாலவன்ன நறிய அகில் முதலியவற் றுற் புகைத்த நறும்புகையை மிகவும் விழைந்தோய் !
- * ஆஹ திருமுகத்தையும் ஆறிரு தோளையும் உடையவனும் வள்ளி என்னும் மலர் போன்ற மகளை விரும்பினேயு !
- * பிரிந்த கேளிர் (தலைவர்) வந்து புனர்ந்து, பின் நீங்காமைப் பொருட்டு மகளிர் யாழை வாசித்து நின்னைப் பாடுகின்ற பாட்டை விரும்பி னேயு !
- * உனது திருவவத்தாரத்தைக் கண்டு இந்திரன் முதலியோர் அஞ்சிய சிறப்புடையோம் !
- * இரண்டு பிறப்பையும் அப்பிறப்பால் வந்த இரண்டு பெயரையும் அன்பு பொருந்திய நெஞ்சத்தையுமுடைய அந்தனர்களது அறத்தை விரும்பினேயு !

— . . —

வழிபடுதலின் பயன்

அன்னை யாகவின் னமர்ந்தியா நின்னைத்
துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்
இன்னு மின்னும்பை யாகுக
தொன் முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே.

— கேசவனுர்

பரிபாடல், 14 : 29 - 32.

நின்னை நாங்கள் சேர்ந்து அடுத்துடுத்து வழிபடுகின்றேம் ; அங்ஙனம் செய்வதன் பயனுகப் பின்னும் பின்னும் நின் புகழைக் காட்டிலும் பலவாக அவ்வழிபாடுகள் தாமே ஆகும்படி அருள்புரிவாயாக !

— . . —

வேலன் கடிமரம் பரவினார்

தேம்படு மலர்குழை பூந்துகில் வடிமணி
ஏந்திலை சுமந்து சாந்தம் விரைவு
விணையரை யசைத்த வேலன் கடிமரம்
பரவின ருரையோடு பண்ணிய விசையினார்
விரிமலர் மதுவின் மரந்தை குன்றத்துக்
கோலெரி கொளைநறை புகைகொடி யொருங்கெழ
மாலை மாலை யடியுறை யினைநர்
மேலோ குறையுனும் வேண்டுநர் யாஅர்.

— நல்லழிசியார்

பரிபாடல், 17 : 1 - 8.

எரிபந்தம், இசைக்கருவிகள், சந்தனம் முதலிய வாசனைப் பொருள்கள், அசிற்புகை, கொடிகள் என்பவற்றை உடன்வருவார் கொண்டுவர, தாம் மலர்களையும் குழைகளையும் பூந்துகில்களையும் மனியினையும் வேலினையும் சுமந்துவந்து செவ்வேள் எழுந்தருளியிருக்கும் கடம்ப மரத்தைத் துதித்துப் பாடித் திருப்பரங்குன்றத்தின் அடியில் மாலைதோறும் பலர் உறைகின்றனர் ; அவர்களுள் எவர் தேவருவகத்து உறைதலை வேண்டு வார் ?

— . . —

கையும் தமோற்ற நன்று

தெய்வ விழவுந் திருந்து விருந்தயர்வும்
அவ்வெள் எருவி யனிபரங் குன்றிற்கும்
தொய்யா விழுச்சீர் வளங்கேழு வையைக்கும்
கொய்யுளை மான்றேர்க் கொடித்தேரான் கூடற்கும்
கையும் தமோற்ற நன்று.

— நல்லழிசியார்
பரிபாடல், 17 : 42 – 46

பிரிந்த தலைவர் வினைமுடித்துக் கடிதின்வந்து கூடுதற்கு வெள்ளருவியை
அணிந்த பரங்குன்றத்திலே தலைவியர் செய்கின்ற தெய்வ விழாவும்,
அங்கணம் கூடிய வழிக்கொடாத விழுப் புகழுடைய வளங்கேழு
வையையின் கண்ணும், ஏனையோர் கொய்யுளைமான்றேராற் குழப்பட்ட
கொடித் தேவரையுடையான் கூடற்கண்ணும் அவர் செய்யும் விருந்தயர்
வும் தம்மிற் காரண காரியங்களாய்த் தமோறி வருதல் இல்லற
நெறியாதவின் அவர்க்கு நல்லலொழுக்கமாயிற்று.

— . . —

குன்றம் பாடுதுந் தொழுதும்

மணிநிற மஞ்ஞனு யோங்கிய புட்கொடிப்
பினிமுக மூர்ந்த வெல்போ ரிறை..
பணியொரிடு நின்புக மேத்தி
அணிநெடுங் குன்றம் பாடுதுந் தொழுதும்
அவை, யாழுமெஞ் சுற்றமும் பரவுதும்
எம் வைகல் பெறுகயா மெனவே.

— நல்லழிசியார்
பரிபாடல், 17 : 48 – 53.

மணிநிற மயிலையும் சேவற் கொடியையும் உடைய முருக ! யானையின்
மேல் இவர்ந்து போர்செய்து வெல்லுந் தலைவ ! பிறவித் துன்பம் சேராத
இன்பம் நிறைந்த நாட்களை யாம் பெறுவோமாக என்று வேண்டி யாழும்
எம் சுற்றத்தாரும், மக்களைப் பணிந்தொழுகாமல், நின் புகழையே ஏத்தி
நின் பரங்குன்றத்தைப் பாடித் தொழுகின்றேம். அருள் புரிவாயாக !

— . . —

மா தபுத்த வேலோய்

நீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாங் கழுவத்துச்
சூர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்நின்
சீர்நிரந் தேந்திய குன்றெடு நேர்நிரந்
தேறுமா ஹேற்குமிக் குன்று.

— குன்றம்பூதனார்
பரிபாடல், 18 : 3 – 6.

அசரர்களுடைய படை வலியான் உண்டான பெருமிதம் கெழுமாறு
கடலின்கண்ணே புக்கிருந்த சூரபன்மனுகைய மாமரத்தை அழித்தோய். நீ
விரும்புகின்றதன் காரணமாக, இத்திருப்பரங்குன்றம் நின்னைப் பெற்ற
இமயத்தைப் போலப் புகழ் பெற்றது.

— . . —

செருவேற்றுளைச் செல்வ

புரியு நரம்பு மியலும் புணர்ந்து
சுருதியும் பூவஞ் சடருங் கூடி
எரியுந் ககிலோ டாரமுங் கமழும்
செருவேற் றுளைச் செல்வநின் னடியறை
உரிதினி னுறைபதிச் சேர்ந்தாங்குப்
பிரியா திருக்கவெஞ் சுற்றமோ டுனே.

— குன்றம்பூதனார்.
பரிபாடல், 18 : 51–56.

செருவேற்றுளைச் செல்வ ! யாழோசையும் இயற் பாட்டுக்களும்
பொருந்தி வேதவொலியும் உபசாரமாகிய பூவும் தீபமுங் கூடி, எரியின்
கண் உருகுகின்ற அகிலும் சந்தனமும் தூபமாய் நின் திருவடிக்கண்
கமழு நின்றது. அந்த நின் திருவடிக்கீழ் எமக்குரிய இருப்பிடத்தைச்
சேர்ந்தாற் போல எம் சுற்றத்தாரோடு உறைதலை நீங்காதிருக்க
அருள்புரிவாயாக !

— . . —

மயிற்கொடி வதுவை

நிலவரை யழுவத்தான் வானுறை புகறந்து
புலவரை யறியாத புகழ்பூத்த கடம்பமர்ந்
தருமுனி மரபி னுன்றவர் நுகர்ச்சிமன்
இருநிலத் தோரு மினைக்கொ வீத்தாநின்
தண்பரங் குன்றத் தியலணி நின்மருங்கு
சாறுகோ டுரக்கத் தவளோடு
மாறுகொள் வதுபோலு மயிற்கொடி வதுவை.

— நப்பண்ணார்.
பரிபாடல், 19 : 1–7.

செவ்வேளே ! தேவலோகத்தில் நீ எழுந்தருளியிருப்பது போலவே இம்
மண்ணுலுகத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கத் திருவளங் கொண்டனே. அறி

வெல்லையால் அறியப்படாத கடம்பினை மேவித் தேவர்கள் பெறுகின்ற இன்பத்தை மண்ணுலகத்தில் மக்களும் அடைகவென்று திருப்பரங்குன்றத்தின் கண்ணே வள்ளிநாய்ச்சியாரை மணம்புரிந்தருளினே. அவ்வாறு திருமணஞ்ச செய்து கொண்டதை வானுலகத்தில் தேவயானையை மணப்பதற்கு மாருக இம்மண்ணுலகத்திலே நீ மேற்கொண்ட செயல் போலும் !

— .. —

கடம்பம் ரணிநிலை பகர்ந்தேம்
உடைய மொலியலுஞ் செய்யையற் றுங்கே
படையும் பவழக் கொடிநிறங் கொள்ளும்
உருவு முருவத்தி யொத்தி முகனும்
விரிக்கிர் முற்று விரிசுட ரொத்தி
எவ்வத் தொவ்வா மாழுத நடிந்து
தெவ்வுக் குன்றத்துத் திருந்துவே ஸமுத்தி
அவ்வரை யுடைத்தோய்நீ யிவ்வரை மருங்கிற்
கடம்பம் ரணிநிலை பகர்ந்தேம்
உடங்கம் ராய்மொ டேத்தினந் தொழுதே.

— நப்பண்ணனார்.
பரிபாடல், 19 : 97-105.

நின் ஆடையும் மாலையும் சிவந்த நிறமுடையன. அவ்வாறே நினது வேலாயுதமும் பவழக்கொடியைப் போன்ற நிறத்தை உடையது. நின் திருவருவமும் எரிகின்ற தீயின் நிறத்தைப் போன்றது. உனது திருமுகம் இளங் கதிரவனின் விரிசுடரை ஒத்தது. உலக மக்களுக்குக் கொடுமை களைச் செய்த குராபன்மன் ஆகிய மாமரத்தைத் தடிந்தோய் ! கிரொஞ்ச மலையில் வேலைச் செலுத்தி அம்மலையை உடைத்தோய் ! இக்குன்றத்திற் கடம்ப மரத்தின்கண் விரும்பிப் பொருத்திய நின் நிலையை உடன்மேவிய சுற்றுத்தாரோடு துதித்துத் தொழுது வாழ்த்தினேஞ் ; அருள் செய்வாயாக !

— .. —

செல்வ நிற்றெருமுது
குன்றத் தடியுறை யியைகளைப் பரவுதும்
வென்றிக் கொடியணி செவ்வநிற் ஏருமுது.

— நல்லச்சுதனார்.
பரிபாடல், 21 : 16-17.

வென்றிக் கொடியணி செல்வனுகிய நின்னைத் தொழுது, இக் குன்றத்து அடியின்கண் உறைதல் மறுபிறப்பினும் இயைகவென்று பரவுகின்றேம்.

— .. —

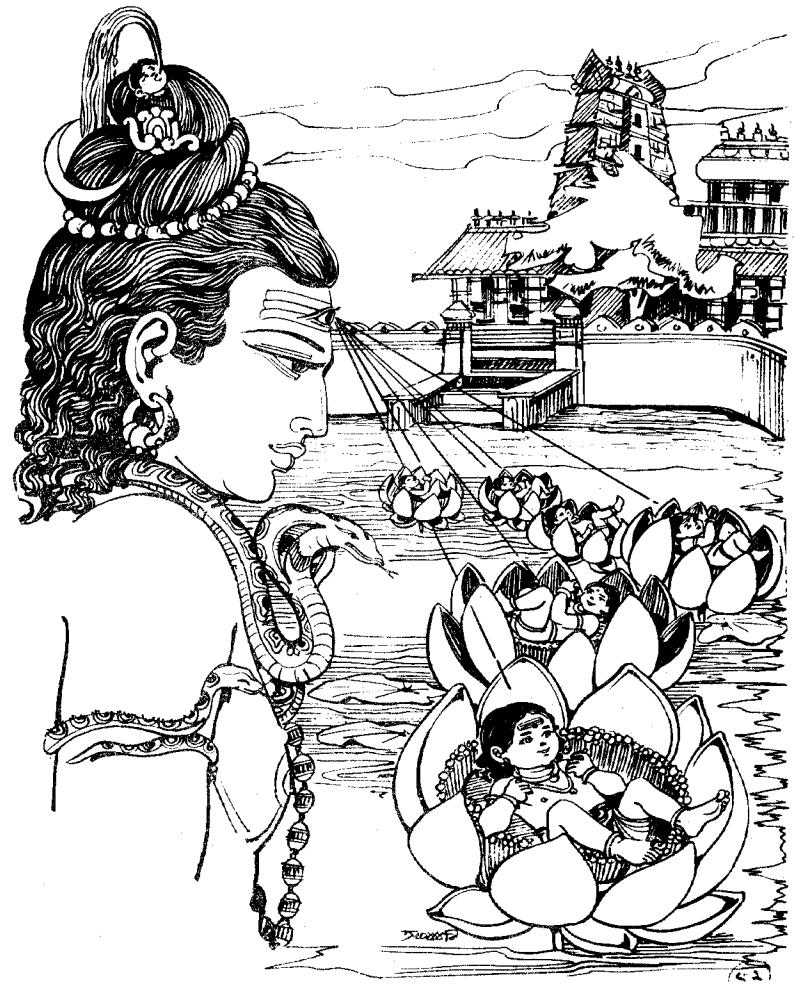
இன்றுபோல் இயைகெளாப் பரவுதும்

மாறம் ரட்டவை மறவேல் பெயர்ப்பவை
ஆறிரு தோள்வை யறுமுகம் விரித்தவை
நன்றம் ராய்மொ டொருங்குநின் னடியுறை
இன்றுபோ லியைகெளாப் பரவுதும்
ஒன்றார்த் தேய்த்த செல்வநிற் ஏருமுதே.

— நல்லச்சுதனார்
பரிபாடல், 21 : 66-70.

படைவரைப் போரின்கணனே அழித்த வேலாயுதத்தை . உடையை.
ஆறிரு தோள்களுடனும் ஆறு திருமுகத்துடனும் விளங்குவை ; படை
வரை அழித்த செல்வ ! எமது சுற்றுத்தார்களுடன் நின் திருவடிக்கீழ்
உறைதல் இன்றுபோல என்றும் எமக்கு இயைவதாக என்று உண்ணை
வேண்டித் துதிக்கின்றேம். அருள்புரிவாயாக !

— .. —

மறுவெறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்
நிறைவெயின் வழாஅது நிற்கு லினரே
நிவந்தோங் கிமயத்து நிலப்பைப்புஞ் சுளைப்
பயந்தோ ரென்ப பதுமத்துப் பாயல்.

பரிபாடல், 5 : 46-49.

6. செவ்வேள் (ஜந்தாம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

பரிபாடலிலுள்ள ஜந்தாம் பாடலைப் பாடியவர் கடுவனிளவெயினானார். மூன்றாம் நான்காம் பாடல்களையும் பாடியவர் இவரே. மூன்றாம் பாடலும் நான்காம் பாடலும் திருமாலுக்குரியவை. முருகக் கடவுளையும் திருமாலையும் பாடியுள்ளமையால் அக்கடவுளரிடத்து இவர் நிறைந்த பத்தியடையார் என்பது தெரியவருகின்றது.

கடுவனிளவெயினானார் செவ்வேள்மேற் பாடியருளிய ஜந்தாம் பாடல் பல அமிசங்களாற் சிறப்புடையது. முருகப் பெருமானுடைய திருவவதாரம் இப்பாடலில் விளக்கமாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திரன் முதலியதேவர்களை வென்று மயில், கோழி முதலியவற்றைப் பெற்ற வரலாறும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. வேற்படையாற் கிரௌஞ்சத்தை உடைத்து வழியுண்டாக்கியமையும், பினிமுகம் என்னும் யானைமேற் சென்று கடலிற் குர்மாவைத் தடிந்தமையும் இப்பாடலில் இடம்பெறுகின்றன. இன்னும், வெறியாட்டுச் செயல், சிவபெருமான் திரிபுரம் ஏரித்தமை என்பனவும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இப்புலவர் திருமாலையும் முருகக் கடவுளையும் பாடிப் பரவியுள்ளமையாற் பரிபாடற் காலத்தில் வைணவர், ஈசவர் என்ற வேறுபாடின்றி மக்கள் பலர் வாழ்ந்து, இரு கடவுளரையும் வழிபட்டு வந்தனர் என்பது இனிது புலனுகின்றது.

இந்த ஜந்தாம் பாடலில் வரும் இறுதி அடிகள் உயர்ந்த கருத்தை உலகத்துக்கு எடுத்துக் கூறுவனவாகும் :

..... யாஅ மிரப்பவை
போருஞும் பொன்னும் போகமுமல்ல நின்பாஸ்
அருளு மன்பு மறஞு மூன்றும்
உருளினாக் கடம்பி ஞேவிதா ரோயே.

முருகப் பெருமான்மேற் கடுவனிளவெயினானார் கொண்டுள்ள பேரன்கை இவ்வடிகள் இனிது புலப்படுத்துகின்றன.

இப்புலவரின் பெயர் ஒரு பிரதியிற் கடுவனிளவெயினார் என்று காணப்படுகின்றது.

கண்ணகுனர் என்பவர் இப்பாடலுக்கு இசை அமைத்துள்ளார். இவரின் பெயரைக் கண்ணகுனர், கண்ணகுனர், கண்ணகனர் எனப் பலவாறு குறிப்பிடுவர்.

பாடலின் பொருட்சருக்கம்

ஆறு திருமுடிகளை உடைய பெருமானே! பின்முகமென்னும் யானையின்மேல் எழுந்தருளி வேலாயுதத்தாற் கிரெஞ்ச மலையை ஊடறுத்தனே!

பெருமானே! ஆறு தலைகளுடனும் பன்னிரண்டு தோள்களுடனும் வண்ண அழகுடனும் தாமரைப் பூவின்கண் தோன்றிய தோற்றதை நீ உடையை. “சங்காரக் கடவுளின் மகனே! செவுவேனே! சால்பினை உடையோய்! தலைவனே.!” என்று வெறியாட்டில் வேலனுகிய படிமத் தான் ஏத்துகின்ற வெறிப்பாட்டும் உள்; இவ்வுலகத்துக்கெல்லாம் நீயே தலைவனுதலின் அவ்விடத்து அவன் கண்டு ஏத்துகின்ற அப்பாட்டுக்கள் மெய்யல்ல; ஆயினும் அப்பாடல்களுக்கு நீ அங்கு வெளிப்படுதலால் அவை பொய்யுமல்ல; அவன் ஏத்துவனவற்றுள் ஒன்றுகியவழி, தலை மைச் சிறப்பினையுடைய நீ அச்சிறப்பின்றி நிற்பாய்; ஆயினும், நல்லினையாற் சிறப்புடைய உயர் பிறப்பினராதலும், தீவினையால் இழி பிறப்பினராதலும் நின் ஆணைக்கண்ணது; ஆதலின் அச்சிறப்பு நினக்கு என்றும் உரியது.

நான்கு வேதங்கள் என்ற குதிரைகளைப் பூட்டிய பூமியாகிய தேரை, நான்முகனுகிய பாகன் செலுத்தினான். அந்தத் தேரிலே இவர்ந்து நாகத்தை நாணைகவும், மலையை வில்லாகவும் கொண்டு திரிபுரங்களை ஓர் அம்பினால் அழியும்படி சிவபெருமான் எழ்தான். அப்பெருமான் அமரர் களுடைய வேள்விப் பாகத்தை உண்டவன்; பசிய கண்ணை உடையவன். இவ்வகை இயல்புகளை உடைய இறைவன், உமாதேவியாரோடு இன்புறுகையிற் கரு உண்டானது; அந்தக் கருவை இந்திரனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணக்கிப் பலவாகச் சேதித்தருளினான். சேதித்த அக்கருவை, முனிவர்கள் எழுவரும் பெற்றுத் தீ மூட்டி, அந்தத் தீயிலே அவியோடு அதைப் பெய்தனர்; பின்னர் அருந்தத்தியொழிந்த ஏனையை ராகிய கார்த்திகை மாதர் அறுவரும் உண்டு கருப்பங் கொண்டனர்; சரவணப் பொய்கையிலே தாமரைப் பூவாகிய பாயற்கண்ணே நினைப் பெற்றெழுத்தனர்.

பெருமானே! அவ்வாறு நினைப் பெற்றெழுத்தவன்றே இந்திரன் கோபம் கொண்டான்; தனது வச்சிராயுதத்தால் எறிந்தான். அப்போது நீ ஆறு வேறு உருவமாகி, பின்னும் ஒருவனுயினை.

குழவிப் பருவத்தில், ஒருநாள் பண்டக்கலம் ஏதுமில்லாமலே இந்திர ஞேடு விளையாட்டாகப் போரிட்டனை. அப்போரிலே பண்டக்கலமில்லாத நின் கைக்கு இந்திரன் தோல்வியடைந்தான். அதைக் கண்ட

அக்கினிதேவன், “இவனே நம் சேனைத் தலைவன்” என்று சேவலை நினைக்குத் தந்தான். இந்திரன் மயிலைக் கொடுத்தான். யமன் வெள்ளாட்டு மறியைத் தந்தான். அங்கனம் அவரும் பிறரும் தந்த மறி, மயில், சேவல், வில், மான், வாள், ஈட்டி, கோடரி, மழு, கனலி, மாலை, மணி ஆகியவற்றைப் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களிலும் தாங்கி இளமைப் பருவத்திலேயே தேவர் சேனைக்குத் தலைவனுமினை !

இந்திரனது புகழ்வரம்பைக் கடந்தோய் ! பூங்கொத்தையுடைய கடம்ப மலர் மாலையை அணிந்தோய் ! சினமுடையோரும், அறஞ் செய்யாதவரும், கூடாவொழுக்கத்தால் அழிந்த தவ விரதத்தினரும், இப்பிறப்பின் நுகர்ச்சியே உண்மை என்றும் மறுபிறப்பு இல்லை என்றும் கூறுகின்ற மடவோரும் நின் தாள் நிழலைச் சேரார். நினது குணத்தை ஏற்றுக்கொண்டோரும் வீடுபெறும் குணமுடையோராகிய மாதவரால் வணங்கப்பட்டோரும் நின் தாள் நிழலை அடைவர். ஆதலால் நின்னையாம் இரந்து வேண்டுவன பொருளும், அப்பொருளைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகிய பொன்னும், இவ்விரண்டாலும் நுகரும் நுகர்ச்சியுமல்ல. எமக்கு வீடு பயக்கக்கூடிய நின் அருளும், அந்த அருளைப் பெற நின்னிடத்தே செய்யும் அன்பும், அந்த அருளினாலும் அன்பினாலும் பெறக்கூடிய அறமும் ஆகிய முன்றையுமே நின்னிடம் வேண்டுகின்றோம். அருள் செய்வாயாக !

பாடல்

- * பாயிரும் பனிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்குச் சேயுயர் பினிமுக மூர்ந்தம் ருழக்கித் தீயழ ருவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து நோயுடை 1நுடங்குர் மாழுத றடிந்து
- 5 வெள்றியின் மக்கள் ஸாருமையொடு பெயரிய கொன்றுண லஞ்சாக் 2கொடுவினைக் கொஃறைக மாய வவுணர்³ மருங்கறத் தபுத்தவேல்
- * நாவலந் தண்பொழில் வடபொழி லாயினைக் குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை 4யுடைத்து
- 10 மலையாற்றுப் படுத்த மூவிரு கயந்தலை முந்நான்கு முழுவத்தோள் ஞாயிற்றேர் 5நிறத்தை நளினத்துப் பிறவியை காஅய் கடவுள் சேனம் செவ்வேள் சால்வ தலைவைனைப் பேள விழுவினுள்

பாடபேதம் :

1. நுணங்குர்.	3. வஸ்வாணர்.
2. கொதிவினை.	4. யுடைத்தம்மைல்.
5. நிறத்தை.	

“ இறைவன் உமையை வதுவை செய்து கொண்ட நாளிலே இந்திரன் சென்று நீ புணர்ச்சி தவிர வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அவனும் அதற்கு உடம்பட்டு அது தப்பானுகிப் புணர்ச்சி தவிர்ந்து கருப்பத்தை இந்திரன் கையிற் கொடுப்ப அதனை இருடிகள் உணர்ந்து அவன் பக்களின்றும் வாங்கித் தமக்குத்திரித்தல் அரிதாகவினுலே இறைவன் கூருகிய முத்திக்கட்டபெய்து அதனைத் தம் மௌவியர் கையிற் கொடுப்ப அருந்ததி மொழிந்த அறுவரும் வாங்கிக்கொண்டு விழுங்கிச் சூன்முதிர்ந்து சரவணைப் பொய்கையிற் பதுமப்பாயவிலே பயந்தாரா. ஆறு கூருகி வளர்கின்ற காலத்து இந்திரன் தாள் இருடிகளுக்குக் கொடுத்த நிலையை மறந்து ஆண்டுவந்து வச்சிரத்தான் எறிய அவ்வாறு வடிவமான்றும் அவனுடனே பெருது அவனைக் கெடுத்துப் பின் குருபள்ளமாளவுக் கொல்லுதற்கு அவ்வடிவம் ஆகுகிய வேறுபட்ட கூற்றுலே மனாடிச் சென்றதென்று புராணம் கூறிற்று. இதனை, ‘பாயிரும் பனிக்கடல்’ என்னும் பரிபாற் பாட்டாஜுனர்க் ” என்பதும், “ அங்கனம் அங்கியின்கணிட்டுச் சத்தி குறைந்த கருப்பத்தை முனிவிரைவுரும் வாங்கித் தம் மௌவியர்க்குக் கொடுப்ப அருந்ததியொழிந்தோர் விழுங்கிச் சூன்முதிர்ந்து சரவணப்பொய்கையிற் பதுமப்பாயவிலே பெற ஆறு வடிவாக வளர்ந்தனம் கூறிற்று.இது பரிபாடலிற் ‘பாயிரும் பனிக்கடல்’ என்னும் பாட்டாஜுனர்க் ” என்பதும் திருமுருகாற்றுப்படியில், 58, 255 -ம் அடிகளின் விசேஷவரை ; ந.

- 15 வேல ணேத்தும் வெறியு முளவே
அவை, வாயு மல்ல பொய்யு மல்ல
நீயே ¹வரம்பிற்றில் வுலக மாதலிற்
சிறப்போய் சிறப்பின்றிப் பெயர்குவை
சிறப்பினு ²ஞயர்பாகலும்
- 20 பிறப்பினு ³ளியிபாகலும்
எனோர்நின் வலத்தினதே
ஆதி யந்தண னறிந்து ⁴பரி கொளுவ
வேத மாழன் வையத்தே ரூர்ந்து
நாக நானை மலைவில் லாக
- 25 முவகை, ஆரெயி லோரழ லம்பின் முளிய
மாதிர மழலவெப் தமரர் வேள்விப்
பாக முண்ட பைங்கட் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள்
அமையாப் புணர்ச்சி ⁵யமைய நெற்றி
- 30 இமையா நாட்டத் தொருவரங் கொண்டு
விலங்கென விண்ணனேர் வேள்வி முதல்வன்
விரிக்கிர் மணிப்பு னவதற்குத்தா ஸீத்த
தரிதென ⁶மாற்றுன் வாய்மைய ஞுதலின்
ஏரிகனன் ஞுனகு குடாரி ⁷கொண் டவனுருவு
- 35 திரித்திட் டோனிவ் வலகேழு மருளக்
⁸கருப்பெற்றுக் கொண்டோர் கழிந்தசே யாக்கை
நொசிப்பி னேழுறு முனிவர் நனியுணர்ந்து
வசித்ததைக் கண்ட மாக மாதவர்
மணியியர் நிறைவையின் வசிதடி சமைப்பிற்
- 40 சாலார் தானே ⁹தரிக்கென வவரவி
உடன்பெய் தோரே யழல்வே ட்டவ்வலித்
10 தடவுநிமிர் முத்தீப் பேணிய ¹¹மன் னெச்சில்
வடவயின் ¹²விளங்கா லுறையெழு மகளிருட்
கடவு னொருமின் சாலினி யொழிய

பா.பேதம் :

1. வரம்பிற்றுவக.
2. ஞயர்வா.
3. ளியிவா.
4. பரிக்கொளுவ.
5. யனமக்க.
6. மாற்றுதுவாய்மையதனால்.
7. கொண்டதன், கொண்டதைத்;
8. கருவேற்று.
9. தரிக்கென வலியுடன் பெய்தோர்.
10. தடவுநிற.
11. மெணச்சில், மாணெச்சில்.
12. விளங்கிற்றுல்.

- 45 அறுவர் மற்றையோரு மந்திலை யயின்றனர்
மறுவறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்
நிறைவையின் வழாஅது நிற்கு லினரே
நிவந்தோங் கிமயத்து நீலப்பைஞ் சுணைப்
பயந்தோ ரென்ப பதுமத்துப் பாயற்
- 50 பெரும்பெயர் முருகநிற் பயந்த ஞான்றே
அரிதமர் சிறப்பி னமரர் ¹செல்வன்
எரியுமிழ் வச்சிரங்கொண் டிகந்துவந் தெறிந்தென
அறுவேறு துணியு ²மறுவ ராகி
ஒருவனை வாழி யோங்குவிற்ற சேஎய்
- 55 ஆரா வடம்பினீ யமர்ந்துவினை யாடிய
³போரால் வறுங்கைக்குப் புரந்தர னுடைய
அல்லவி லனலன் றன்மெய்யிற் பிரித்துச்
செல்வ வாரணங் கொடுத்தோன் வானத்து
வளங்கெழு செல்வன்றன் மெய்யிற் ⁴பிரித்துத்
- 60 திகழ்பொறிப் பலீ யணிமியில் கொடுத்தோன்
திருந்துகோன் ஞுமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித்
திருங்கண் ⁵வெள்யாட் டெழின்மறி கொடுத்தோன்
ஆங்க, கவரும் பிறரு மமர்ந்துபடை யளித்த
மறியு மஞ்ஞஞுயம் வாரணச் சேவலும்
- 65 பொறிவரிச் சாபழ மானும் வாளும்
செறியிலை யீட்டியுங் குடாரியுங் கணிச்சியும்
தெறுக்கிரக் கணியு மாலையு மணியும்
வேறுவே ⁶றுருவினிவ் வாறிரு கைக்கொண்டு
மறுவி ⁷றுறக்கத் தமரர்செல் வன்றன்
- 70 பொறிவரிக் கொட்டடையொடு புகழ் ⁸வரம் பிகந்தோய்
நின்குண மெதிர்கொண்டோ ⁹ரறங்கொண்டோ ரல்லதை
மன்குண முடையோர் மாதவர் வணங்கியோ ரல்லதை
செறுதி நெஞ்சத்துச் சின ¹⁰நீடி ஞேரும்
சேரா வறத்துச் சீரி லோரும்

பா.பேதம் :

1. செல்வன்றன்.
2. மறுவராகிய.
3. போராவறுங்கைக்கு.
4. பிரிவித்து.
5. வெளியாட்டு.
6. உருவினாவ்வாறிரு, உருவினாவ்வாறிரு.
7. துறங்கக்கத்தவமரர்.
8. வரம்பிறந்தோய்.
9. ரறங்கேட்டோர்.
10. தீட்டினேருஞ்.

75 1 அழிதவப் படிவத் தயரி யோரும்
மறுபிறப் பில்லெனு மடவோருஞ் சேரார்
நின்னிழ வண்ணே ரல்ல தின்னேர்
2சேர்வா ராதவின் யாஅ மிரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல நின்பால்
80 அருளு மன்பு மறநு மூன்றும்
உருளினர்க் கடம்பி வெலிதா ரோயே.

பாடியவர் : கடுவனிளவெயினார்.
இசையளமத்தவர் : கண்ணஞகார்.³
பண் : பாலையாழ்.

பாடபேதம் :

1. பழிதவப்.
2. சேர்வர்நின்னிழலாதவின்.
3. கண்ணகார், கண்ணகார், கண்ணகார்.

பாரிமேஸழகருரை

1. பரந்த கரிய குளிர்ச்சியையுடைய கடலை இடையிற் பாறைகள் பிதிர்ந்து துகள்படப் புக்கு.

2. சேயுயர்— மிக உயர்ந்த. பினிமுகம்— முருகற்குரித்தாகிய யானை.

3—4. தீயின்கொழுந்து ஒவிப்பத் திரிந்துவிட்டெறியப்பட்டு அச்சத் தையுடையனுதலால் நடுங்குகின்ற குர்மாவினது முதலையறுத்து.

திரித்தென்பது திரியவெனத் திரிந்துநின்றது. விட்டெறிந்தெனச் செய்ப்படுபொருள் வினைமுதல் போலக் கூறப்பட்டது.

மாவென்னும் பெயரொப்புமைபற்றி ‘முதறித்து’ என்றார்.

5—7. வென்றியுடைமையாற் புண்ணியசனம் பாவசனமென்று இருக்குறுய மக்களுட் புண்ணியசனமென ஒரு கூற்றுற் பெயர்பெற்ற அவனார்.

அஃது அவர்க்குப் பெயர் மாத்திரமே யென்றற்குக் கொன்றுணலான் வரும் பாவத்திற்கு அஞ்சாதவென்றார்.

தீவினையினையும் கொல்லப்படும் தகைமையினையுமைடைய மாயத்தை வல்ல அவனரென்க.

அவரைக் கிளையறக் கொன்ற வேலால்.

விட்டெறிந்து (3) தடிந்து (4) தபுத்தவேல் (7) என்க.

8—10. நாவலந்தீவினுள் வடகூற்றிற் கெளஞ்சமென்னும் மால்வ ரையைத் துளைத்து அதனை வழிப்படுத்தின ஆறு மென்றலையினையுடைய !

கண்டுக் குருகென்றது அன்றிலை. அதற்கு வடமொழிப்பெயர் அதுவாதவின், ‘குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வனர்’ என்றார். வழிப்படுத் துதல்—வழிக்கண் நிகழும் இயக்கத்தை அதன்கண் நிகழ்வித்தல். குழவிப் பருவத்து இவ்வீரமெல்லாம் செய்தாயென்னும் கருத்தால், ‘கயந்தலை’ என்றார்.

10. கயந்தலையென்பது பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகை; அஃது கண்டு ஆகுபெயராய் அண்மைவிளி ஏற்று நின்றது.

11—2. மூவிரு கயந்தலையுடனும் முந்நான்கு முழவுந்தோன்னுடனும் ஞாயிற்றின் எழுச்சிபோலும் நிறவழகுடனும் தாமரைப் பூவின்கட்ட பிறந்த பிறப்பையுடைய.

13. உலகத்தை அழிக்கும் கடவுட்கு மகனே !

14. சால்வ—சால்பினையுடையாய் !

14—5. நீ வெளிப்படுதலிற் கண்டார்க்கு அச்சஞ்செய்யும் வெறி யாட்டு விழவினுள் வேலன்கண்டு இவ்வாறு சொல்லி ஏத்தும் வெறிப் பாட்டும் உள.

15. வெறி: கண்டு ஆகுபெயர்.

16—21. இவ்வுகிற்கெல்லாம் தலைவன் நீயோகலான் அவ் விடத்து அவன்கண்டு ஏத்துகின்ற அப்பாட்டுக்கள் மெய்யுமல்ல ; ஆயினும் நீ வெளிப்படுதலான் அவை பொய்யுமல்ல ; அவற்றுள் ஒன்றுயவழி அத்தலைமைச் சிறப்பினையுடைய நீ அச்சிறப் பின்றி ஒழிகுவை ; நின்னையொழிந்தார் நல்லினையாற் சிறப்புடைய உயர்பிறப்பினராதலும் தீவினையால் இழிபிறப்பினராதலுமாகிய இது நின்னைக்கண்ணது ; ஆதலின், அச்சிறப்பு நினக்கு ஒருகாலும் ஒழியாது ; அதனால் அவற்றுள் ஒன்றுகாது.

22-54. நான்முகஞையை பாகன்கொள்ளுவதாற்றிந்து செலவினைக் கொள்வு வேதங்களாகிய குதிரை பூண்ட பூமியாகிய தேரையேறி வாக்கி நானுக இமயம் வில்லாக வெள்ளி பொன் இரும்பென்னும் மூவகையையு முடைய அரிய மதில்கள் ஒரு தீயாகிய அம்பாலே வேவ அவற்றைத் திசைகள் வெதும்ப எய்து அமர்க்குச் செய்யும் வேள்விக்கண் அவிப்பாகத்தையுண்ட கோபத்தாற் பசிய கண்ணையுடைய ஈசன் உடையோடு புணர்ந்து காமத்தை நூகர்கின்ற வதுவைநாளின்கண் அமையாத புணர்ச்சியை ஒருகாலத்து அமைந்தானுக, நெற்றிக்கண் இமையா நாட்டத்தையுடைய அவன் பக்கலிலே இந்திரன் ஒரு வரத்தைக் கொண்டு ‘இந்தப் புணர்ச்சியாற்றேன்றிய கருவை அழிப்பாயாக’ என, மழுப்படையைத் தரித்தவன் வாய்மையானதலின், அவ்விந்தி ரனுக்குத் தான் கொடுத்த வரத்தைச் செய்தற்கு அரிதென மாற்றுதே இவ்வுகேழும் தன் மெய்மையை வியக்க அதனுருவைப் பல கண்ட மாகச் சேதித்தான் ; அங்ஙனம் சேதித்தலாற் கழிந்த சேயாக்கையாதற்கு உரிய கருவை ‘இஃது, அமர் சேனைக்குத் தலைவனும்’ எனச்சமாதியா னுணர்ந்து (?) இந்திரனுக்கிரதம் வாரானமை கூறி அவன் பக்கலிலே பெற்றுக்கொண்டுபோன தெய்வ முனிவர்கள் எழுவரும் இறைவன் கண்டமாக வசித்ததாகிய வசித்தியை நம் மீனாவியர் தரித்துச் சமைவிப்பாராயின் நிறைவையிற்சாலார்; அதனால் அங்கியாகிய தானே தரிக்கவென வெண்ணி, அம்மாதவர் அழீவேட்டு அதன் கண்

அவியுடனே பெய்தார் ; பெய்ய, அவ்வவியோடு குண்டங்களில் நிமிர்ந்த முத்தீக்கொள்ளுதலால், புரோடாசமாகிய அதனை வானத்து வடவயினு றைகின்ற மகளிர் எழுவருட் கடவுட் கற்பினையுடைய ஒரு மீனைகிய அருந்ததியொழிய விளங்குகின்ற கார்த்திகையாகிய அறுவரும் அப் பொழுதே அயின்றர் ; அயின்றும் தம் கணவர் வேண்ட அயின்ற புரோடாசமாதலால் மறுவற்ற கற்பினையுடைய அம்மாதவர் மீனாவியர் நிறையுடைமையின் நீங்காதே நின்னைச் சூங்கொண்டார் ; கொண்டு பின் இமயத்துச் சரவணமென்னுஞ் சௌனையில் தாமரைப் பூவாகிய பாயற் கண்ணே ஒருங்கு பெற்றுரென்று பெளராணிகர் சொல்லுவர் ; முருகா ! அவ்வாறு நின்னைப்பெற்ற அன்றே இந்திரன் இகன் மிகுதியான் முனிவர்க்குத் தான் கொடுத்த வரத்தைக்கடந்து வந்து வச்சிரத்தைக் கொண்டெறிந்தானுக, முன் அறுவேருகிய துணியும் அறுவராய்ப் பின்னும் ஒருவனுயினை.

30. நாட்டத்தையுடையவைன் ஆகுபெயரால் ‘நாட்டம்’ என்றார்.

31. வேள்விகளைச் செய்த விண்ணேர் முதல்வனென்க.

37. மனத்தினை ஒன்றுக்கி நுண்ணியதாகக் காண்டலாதலிற் சமாதி ‘நொசிப்பு’ எனப்பட்டது.

43. ஆருலென்னும் பெயர், ஆலெனக் குறைந்து நின்றது.

48. நீலப் பூக்களையுடைய பசிய சுனை.

55—70. குழவிப் பருவத்தையாகலான் வளரா உடம்பினையுடைய நீ மேவி விளையாடிய போரின்கண் வறுங்கைக்கு இந்திரன் உடைதலால் இவ்வாற்றலுடைய இவனே இனி நம் சேனைக்குத் தலைவனெனக் கருதி அங்கி கோழியைத் தந்தான் ; அவ்விந்திரன் மயிலைத் தந்தான் ; யமன் வெள்ளாட்டு மறியைத் தந்தான் ; அவ்வாற்றுன், அவரும் பிறருமுவந்து தத்தம் மெய்யின் வாங்கிப் படையாகத் தந்த மறி முதல் மனியிருக்கச் சொல்லப்பட்ட வேறு வேறு உருவினவாகிய இவற்றை ஆறிருகையினுங் கொண்டு அத் தாமரைக் கொட்டையிற் பெயரமாட்டாத அப்பருவத்தே அமர் சேனைக்குத் தலைவனுயினமையின் அவர்க்கு அரசனுகிய இந்திர னது புகழ் வரம்பைக் கடந்தோய் !

62. இருங்கண்-கரிய கண்.

58, 60, 62. கொடைச்சொல் முன்னிலைக்கண் வழுவமைதியாய் மாலை-பாசம்.

68. ஆறிருகையினுமென்னும் முற்றும்னம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கவு.

71—80. நினது குணத்தை ஏற்றுக்கொண்டோராகிய அறங் கொண்டோரல்லது வீடுபெறுங் குணமுடையோராகிய மாதவரால் வணங்கப்பட்டோரல்லது உயிர்களைச் செறுகின்ற தீயநெஞ்சத்துக் சினத்தையுடையோரும் அறத்தின்கட் சேராத புழில்லோரும் கூடா வொழுக்கத்தால் அழிந்த தவவிரதத்தையுடையோரும் இப்பிறப்பின் நுகர்ச்சியேயுள்ளது மறுபிறப்பு இல்லையென்னும் மடவோருமாகிய இவர் நின் தாள்நிழலை அடையார் ; அத்தன்மையோரல்லது இத்தன்மையோர் நின் தாள்நிழலை அடைவார் ; ஆதலான், நின்னை யாம் இரப்பவை நுகரப்படும் பொருள்களும் அவற்றை உளவாக்கும் பொன்னும் அவ் விரண்டானும் நுகரும் நுகர்ச்சியுமல்ல ; எமக்கு வீடுபெய்க்கும் நின் னருளும் அதனை உண்டாக்க நின்னிடத்து யாம் செய்யும் அன்பும் அவவிரண்டானும் வரும் அறனுமாகிய இம்முன்றுமே.

81. ஒவிதார்-தழைத்த தார்.

— . —

உடம்புணர் காதலரு மஸ்லாருங் கூடிக்
கடம்பமர் செல்வன் கடிநகர் பேள
மறுமிடற் றண்ணற்கு மாசிலோ டந்த
நெறிந் ராநி யசம்புறு செல்வ
மன்பரிய வானம் வறப்பினும் மன்னுகமா
தண்பரங் குன்ற நினக்கு.

பரிபாடல், 8 : 125-130.

7. செவ்வேள் (எட்டாம் பால்)

பாடியவர் வரலாறு

பரிபாடலில் ஆசிரியன் நல்லந்துவனூர் பாடியதாக நான்கு பாடல்கள் உள். அவற்றுள் எட்டாவது பாடல் முருகக் கடவுளுக்குரியது. 6.11,20 ஆகிய பாடல்கள் வையைக்குரியன.

கலித்தொகையில் நெய்தற் கலியை இயற்றியவர் ஆசிரியர் நல்லந்து வனூர் ஆவர். அந்நாவின் ஜந்தினைக்குமுரிய கலிப்பாக்களைக் கோத்தவாரும் இவரே. ‘ஆசிரியர்’ என்பது கல்விச் சிறப்பாற் பெற்ற பெயர் என்று கூறுவர்.

இவர் பாடிய பரிபாடலிலுள்ள எட்டாம் பாடல் பல சிறப்புக்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றது. திருப்பரங்குன்றத்தை இமயமலைக்கு ஒப்பிட்டு நல்லந்துவனூர் வருணித்துள்ளார். பரங்குன்றத்திற்கும் மதுரைக்கும் இடையிலுள்ள வழியை இவர் சித்திரித்துள்ள முறை பாராட்டுக்குரியது. மதுரையிற் காதலர் வாழ்வைப் புலப்படுத்தியுள்ள முறையும் தலைவி, தோழி, தலைவன் ஆகியோருக்கிடையிலே நிகழ்ந்த உணர்யாடலைப் பாட்டில் அமைத்துத் தந்துள்ள திறனும் படித்து இன்புறத்தக்கன. திருப்பரங்குன்றத்தின் பெருமையையும் அக்குன்றத்திற் கடம்ப மரத்தின் அடியிலே கோயில் கொண்டுள்ள முருகக் கடவுளின் திருவருட சிறப்பையும் பாராட்டியிருக்கும் பகுதியும், அக்குன்றின் வாழ்வையே தம்முடைய வாழ்வாகக் கருதி உள்முருகி இவர் வாழ்த்தியுள்ள பகுதியும் அறிந்து இன்புறற்பாலன.

முருகக் கடவுளை மட்டும் பாடியுள்ளதால் முருக பத்தாக இவர் வாழ்ந்தார் என்று கூறலாம். மதுரைக்கும் திருப்பரங்குன்றத்திற்கும் இடையேயுள்ள இயற்கை வளங்களையும், வையை, திருமருத்துறை என்பவற்றின் ஏழிலையும் வருணித்து ஆங்கு நிகழ்ந்த பலவகைச் செய்திகளையும் விளக்கிக் கூறியிருத்தலால் இவருடைய ஊர் மதுரை என்று கூறுவர்.

இப்பாடலுக்கு இசை அமைத்தவர் மருத்துவன் நல்லச்சதனூர். இவர் பரிபாடலிலுள்ள 6, 9, 10, 15, 19 ஆகிய பாடல்களுக்கும் இசை அமைத்துள்ளார். ‘மருத்துவன்’ என்ற சிறப்புப் பெயர் இவர் மருத்துவ நூலில் வல்லவர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

பாடலின் பொருள்சார்க்கம்

முருக! மன்னுலகத்திலுள்ள திருப்பாங்குன்றத்திற் கோயில் கொண்டுள்ளேனே! நின்னைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் திருமால், சிவபிரான், பிரமன், துவாதசாதித்தியர், மருத்துவர் இருவர், வசக்கள் எண்மர், ஏகாதசருத்திரர்கள், எட்டுத்திக்குப் பாலகர்கள், தேவர்கள், அசரர்கள், முனிவர்கள் ஆகியோர் திருப்பாங்குன்றத்திற்கு வந்துள்ளனர். அதனால், திருப்பாங்குன்றம் இமயமலையை ஒக்கும். திருப்பாங்குன்றத்திலுள்ள சௌன்யானது இமயமலையீலுள்ள பொய்க்கனையைப் போன்றது. இமயமலையீலுள்ள மேகக்களின் முழக்கம் நின்னுடைய யானையின் முழக்கத்தை நிகர்க்கும். கோழிகள் கூவின ; யானைகள் பிளிறின. இவற்றால் முழுமக்கண் எதிரொலி எழுந்தது.

திருப்பாங்குன்றத்திற்கும் மதுரைக்கும் இடையிலுள்ள வழி இயற்கை ஏழிலுடையது. ஏழு துளைகளையுடைய புல்லாங்குழலின் இசையைப் போலத் தும்பிகள் ஒலித்தன ; ஐந்து துளைகளையுடைய புல்லாங்குழலின் இசையைப்போல வண்டுகள் இன்னிசை பாடின. யாழிசையைப் போல மினிறுகள் இசைத்தன. சௌன்களிலே பூக்கள் இதழ் விரித்தன. கொள்ளை மரத்திற் பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்தன. கொடிப்பூக்கள் மலர்ந்து நறுமணம் வீசின. மலர்கள் மெல்ல மெல்ல இதழ் விரித்து நின்றன. இத்தகைய மணங்களோடு தென்றல் மெல்லென உலாவும் சிறப்புடையது அவ்வழி.

கிரெளவுஞ்ச மலையைத் துளைத்த வேலையுடைய இறைவனே ! மதுரையில் மணமுரச முழக்கம் எழுந்தது. காற்றால் ஏறுண்ட கடலைப் போல அந்த முரச அதிர்ந்தது. அப்போது நின் பரங்குன்றத்தில் எழுந்த முழக்கம் அதற்கு மாறுமாருக அதிர்ந்தது.

வண்டுகளைத் தலைவியர் தாது அனுப்பினர். அவ்வண்டுகள் ரீங்காரஞ்ச செய்து அத்தலைவியின் காதலை மதுரை மாநகரின்கள் புலப்படுத்தின. அதனாலே தலைவர்கள் தலைவியரை நாடினர். அவருள்ளே பரத்தையர் பாற சென்று மீண்ட தலைமகன் ஒருவன், தன் தலைவியை நோக்கி, “ திருப்பாங்குன்றமானது சோலையிலுள்ள பூப்படுக்கையின்கண் தலைவரோடு தலைவியர் அளவளாவும் களவுப் புணர்ச்சியையும், தன் அடிவளரயி லுள்ள மகளிர் தமக்குரிய காதலர்களுடைய மார்பினின்றும் அகலாமல் பூவின்கண் வாழும் மகன்றிலைப்போல இடைவிடாதமைந்த நல்ல புணர்ச்சியையும் தரும் சிறப்புடையது ” என்றான். அதனைக் கேட்டுப்

பொருது தலைமகள் ஊடினே ; பரத்தையரோடு அளவளாவுதற்குக் காலையிற் சென்று மாலையிலே திரும்பியதாகத் தலைவன்மேற் பழி சமத்தினேன். தன்னைத் தவருகத் தலைவி புரிந்துகொண்டதாகத் தலைவன் ஆணையிட்டுரைத்தான். இடையிலே தோழி தோன்றித் தலைவனின் தவறைச் சுட்டிக் காட்டினால். பின்னர், தோழி கூறியவாரே தலைமகள் தன் கணவனுக்கு ஏதம் எதுவும் ஏற்படாத வண்ணம் முருகவேளத் தொழுது ஆற்றுவாளாயினர்.

இவ்வாறு மதுரையிலிருந்து பாங்குன்றத்துக்குச் செல்கின்ற வழி யிலே பல்ரைக் காணக்கூடியதாயிற்று. சந்தனம், தூபத்துக்கான பொருள்கள், மலர்கள், முழவம், மணி, பாசம், மயில், கோடி, மினிமுகம் ஆகியவற்றையும் முருகவேளுக்கு உகந்த வேறுபல பொருள்களையும் ஏந்திப் பரங்குன்றத்தையடைந்து தொழுவார் பலர். தாம் காதலோடு அளவளாவியதாகக் கண்ட கணவு பொய்யாகாமல், நன்னிலே நீராடி இன்பம் பெறவேண்டுமென்று, வையை நதிப் புதுவெள்ளத்தைப் பெறுவதற்கு வரம் வேண்டுவோர் வேறுபலர். கருப்பர் ஓண்டாக வேண்டுமென்று பல பொருள்களைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தி, நீர் போர் இன்னும் சிலர். தம் கணவருக்குப் பொருள் வாய்ப்புதாகவென்று பிரார்த்தனை செய்வோரும், போரில் வெற்றி பெறச் செய்வாயாகவென்று அருச்சிப்பொருமாய் நின்றனர் இன்னும் பலர்.

இன்னும், பாடுபவர்களின் பாட்டுக்குரிய தாளமும், ஆடுபவர்களின் கூத்துக்குரிய தாளமும், அதனால் மலையின்கண் உண்டாகும் எதிரொலி யும் பெருமுழக்கத்தை ஏற்படுத்தின. சௌன்யின்கண் பாய்ந்து நீராடிய அழகிய மங்கையின் பூண்களோடு அவருடைய கணவர் பூண்களும் மயங்கின.

பரங்குன்றமே ! மகளிரும் மைந்தரும் ஏனைய வரம் வேண்டுவோரும் கூடி, நீலகண்டப் பெருமானுக்கும் உமாதேவியாருக்கும் அவதரித்த திருக்குமரனுகிய கடம்பமர் செல்வன் திருக்கோயிலை வழிபடாதநின்றனர். மண்ணாகம் வருந்தும்படி மழையற்றுப் போயினும், அருவியனது நீர்மிக்கிருக்கும் செல்வம் நினக்கு என்றும் நிலைபெற்றிருப்பதாக !

பாடல்

மண்மிசை யவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புண்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவ மூர்வோனும்
மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னிடைத்தோன்றி
உலகிரு எகற்றிய பதின்மரு மிருவரும்
05 மருந்துரை யிருவருந் திருந்துநூ லெண்மரும்
ஆதிரை முதல்வனிற் கிளந்த
நாதர்பன் ஞெருவரு நன்றிசை காப்போரும்
யாவரும் பிறரு மமரு மவுணரும்
மேவரு முதுமொழி விழுத்தவ முதல்வரும்
10 பற்று கின்றுநின் ¹காரண மாகப்
பரங்குன் றிமயக் குன்ற நிகர்க்கும்
இமயக் குன்றினிற் ²சிறந்து
நின்னீன்ற நிரையிதழ்த்தாமரை
மின்னீன்ற விளங்கிணருழா
15 ஒருநிலைப் பொய்கையோ டொக்குதின் குன்றின்
அருவிதாழ் மாலைச் சௌன.
முதல்வநின் யானை முழக்கங் கேட்ட
கதியிற்றே காரின் குரல்.
குரல்கேட்ட கோழி ³குன்றதிரக் கூவ
20 மதநனி வாரண மாறுமா நதிர்ப்ப
எதிர்குதி ராகின் நதிர்ப்பு மலைமுழை
எழ்புழை யைம்புழை யாழிசைகேழ்த் தன்ன ⁴வினம்
வீழ்துழபி வண்டொடு மினிருப்பச் சௌனமலரக்
கொன்றை கொடியினை ருழப்பக் கொடிமலர்
25 5மன்றல் மலர மலர்காந்தன் வாய்நாற
நன்றவிழ் பன்மலர் நாற நனைபனிப்பத
6 தென்ற லசைவருங்கு செம்மற்றே யம்மதின்
குன்றத்தாற் கூடல் வரவு.
குன்றமுடைத்த ⁷வொளிர்வேலோய் கூடல்.

பாடபேதம் :

- 1 காரணம் பரங்குன்று.
- 5 மன்றன்மலர்.
- 2 சிறந்த.
- 6 தென்றலசைவந் தனைக்னமத் தேவருங்கு.
- 3 குன்றதிர்கூவ், குன்றதிர்கூவ்.
- 7 வொளிர்வேலோய்.
- 4 நைவீழ்துழபிவண்டொடினமிழிரு.

- 30 மன்றல் கலந்த மணிமுரசி னூப்பெழக்
காலெடு மயங்கிய கலிழ்கடலென
மால்கடல் குடிக்கு மழைக்குரலென
ஏற்திர்க்கு மிந்திர னிருமுருமென
மன்ற லதிரதிர மாறுமா றதிர்க்குதின்
- 35 குன்றங் குழுறிய வரை.
தூதேய வண்டின் ஞெருதி முரல்வவர்
காதன்மூ தூர்மதில் கம்பலைத் தன்று
வடுவகிர் வென்றகண் மாந்தளிர் மேனி
நெடுமென் பணைத்தோட் குறுந்தொடி மகளிர்
- 40. ஆராக் காம மார்பொழிற் பாயல்
வரையகத் தியைக்கும் வரையா நுகர்ச்சி
முடியா நுகர்ச்சி முற்றுக் காதல்
அடியோர் னமந்த ரகலத் தகலா
அலர்ஞெமன் மகன்றி னன்னர்ப் புணர்ச்சி
- 45. புலரா மகிழ்மறப் பறியாது நல்கும்
சிறப்பிற்றே தண்பரங் குன்று.
இனிமன்னு மேதிலர் நாறுதி யாண்டுப்
பனிமிலர்க் கண்ணோரோ டாட நகைமலர்
மாலைக்கு மாலை வருங்கும் வரைகுணில்
- 50 காலைப்போய் மாலை வரவு.
இனிமனல் வையை யிரும்பொழிலுங் குன்றப்
பனிமொழி சாரலும் பார்ப்பாரும்.....
துனியன் மலருண்கண் சொல்வேறு நாற்றம்
கனியின் மலிரின் மலிர்கால்சீப் பின்னது
- 55. துனிய னனிநீநின் ¹குள்.
என்பாணி நின்னி வெலா அபாணி நீநின்குள்
சான்றுள ஸீன்ற தகாஅத் தகாஅமகாஅன்
கன்றுட் கொருபெண் னிவள்.
இருண்ணமீ ருண்க னிலங்கினழை யீன்றுட்

பாடபேதம் :

- 1. குள் குளேல் பாணி.

60. கரியளோ வாவ தறிந்திலே னீதா
வருபுனல் வையைமண ரூட்டேன் றருமணவேள்
¹தண்பரங் குன்றத் தடிதொட்டே ணெள்பாய்
கேளிர் மணவின் கெழுவு மிதுவோ
ஏழுலகு மாளி திருவரைமே லன்பளிதோ
65. என்னை யருளி யருண்முருகு குள்குளின்
நின்னை யருளி ²லணங்கான்மெய் வேறின்னும்
விறல்வெய்யோ னூர்மயில் வேணிழ் ஞேக்கி
³அறவ ரடிதொடினு மாங்கவை குளேல்
குறவன் மகளாணை கூறேலா கூறேல்
70. ஜய குளி னடிதொடு குன்றெடு
வையைக்குத் தக்க மணற்சீர்குள் கூறல்
யார்பிரிய யார்வர யார்வினவ யார்செப்பு
நீருவரைசெய் நீர்மையில் குளென்றி நேரிழாய்
⁴கயவாய நெய்தலலர் கமழ்மகை மணநகை
75. நயவரு நறவிதழ் மதருண்கண் ⁵வானுதல்
முகைமுல்லை வென்றெழின் முத்தேய்க்கும் வெண்பல்
நகைசான்ற கணவன்று நனவன்று நவின்றதை
இடுதுனி கையாரு வெற்றுயர் கூரச்
சுடுமிறை யாற்றிசி னடிசேர்ந்து சாற்றுமின்
80. மிக, ஏற்றுதுமல ரூட்டுது மவி
⁶கேட்டுதும் பாணி யெழுதுங் கிணைமுருகன்
தாட்டொழு தண்பரங் குன்று.
தெரியிழாய் ⁷செல்கென்று யெல்லாயாம் பெற்றேம்
⁸ஒருவர்க்கும் பொய்யாநின் ⁹வாயில்குள் வெளவல்
85. பருவத்துப் பன்மாணீ சேறலிற் காண்டை
எருமை யிருந்தோட்டி யெள்ளியுங் காணை
செருவஞ் ¹⁰செயற்கென்னை முன்னைத்தன் சென்னி
அருள்வயினுற் றாங்கு மணிகையாற் ரூக்கி
நிரைவளை யாற்றிருஞ் குள்.

பாடபேதம் :

1. தண்பாங்குன்று.
2. லணங்குட்கானமெய்.
3. யாவாடி.
4. கயவருதெய்தல்.
5. வானுதலார்.
6. தோற்றுதும்.
7. சொல்லென்றுயேலா.
8. ஒருவற்கும்.
9. வாயிற்குள்.
10. செயற்கென்ன.

90. வளிபொரு சேட் ¹சிமை வரையகத்தால்
²தனிபெருகுங் தண்சினைய
பொழில்கொள் குறையாமலரக்
குளிர்பொய்கை யளறுநிறைய
மருதநளி மணன் ³ஞெமர்ந்த
95. நனிமலர்ப் பெருவழிச்
சீறடியவர் சாறுகொள வெழுந்து
வேறுபடு சாந்தமும் வீறுபடு புகையும்
ஆறுசெல் வளியினி னவியா விளக்கமும்
நாறுகமழ் வீயுங் கூறுமினை முழவழும்
100. மணியுங் கயிறு மயிலுங் குடாரியும்
பினிமுக முளப்படப் பிறவு மேந்தி
அருவரைச் ⁴சேராத் ⁵தொழுநர்
கனவிற் ரூட்டது ⁶கைபினழை யாகாது
நனவிற் சேளப்பநின் னளிபுனல் வையை
105. வருபுன லணிகென வரங்கொள் வோரும்
கருவயி றுறுகெனக் ⁷கடம்படு வோரும்
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் ⁸செவிசார்த்து வோரும்
ஜயம் ரடுகென வருச்சிப் போரும்
பாடுவார் பாணிச்சீரு மாடுவா ராங்கத் தாளமும்
110. மஞ்சாடு மலைமுழக்கும்
துஞ்சாக் கம்பலைப்
பைஞ்சைனப் பாஅ யெழுபாவையர்
ஆயித முண்க னலர்முகத் தாமரை
தாட்டா மரைத்தோட் டமனியக் கயமலர்
115. எங்கைப் பதுமங் கொங்கைக் கயமுகைச்
செவ்வா யாம்பல் சென்னீர்த் தாமரை
புனற்று மரையொடு புலம்வேறு பாடுருக்
கூரெயிற்றர் குவிமூலைப் பூணைடு
மார ஞெப்பார் மார்பணி கலவி

பாடபேதம் :

1. சிமை.
2. தனிப்பெருகும், தனிர் பெருஞ்சினை.
3. ஞெமர்நனி.
4. சென்ததெதுர்க்கு.
5. தொடுநர்.
6. கைபினழையாது.
7. கடன்படு.
8. செவிசாந்துவோரும்.

120 அரிவைய ரமிர்தபானம்

உரிமை மாக்க ¹ஞவகையமிர் துய்ப்ப
மைந்தர் மார்வம் வழிவந்த
செந்தளிர் மேனியார் செல்ல ²நீர்ப்ப
எனவாங்கு

125 ³உடம்புணர் காதலரு மல்லாருங் கூடிக்
கடம்பமர் செல்வன் கடிநகர் பேண
மறுமிடற் றண்ணற்கு மாசிலோ டந்த
நெறிந் ராருவி யசம்புறு செல்வ
மண்பரிய வானம் வறப்பினும் மன்னுகமா
130 தண்பரங் குன்ற நினக்கு.

பாடியவர் : ஆசிரியர் நல்லவந்துவனுர்⁴

இகையமைத்தவர் : மருத்துவன் நல்லச்சதனுர்⁵
பண் : பாலையாழ்.

பாடபேதம் :

1. ஞவகையமிர்தவாக்க.
2. தீர்ப்பவாங்க.
3. உடன்புணரக்காதலரும்.
4. ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர், ஆசிரிய நல்லந்துவனுர், ஆரியநல்லந்துவனுர்.
5. மருத்துவ நல்லச்சதனுர்.

பரிமேலமுகருரை

1 — 2. மலர்ந்த துழாய்மாலையையும் அளவற்ற செல்வத்தினையு
புடைய புள்ளை மேலே எழுதப்பட்ட கொடியோனும்.

2. புங்கவம் — ஏறு.

4. உலகின் கண் இருள்.

6 — 7. ஆதிரைமுதல்வன் பெயராற் சொல்லப்பட்ட நாதர் —
உருத்திரர்.

4 — 7. ஆதித்தர்முதலாக உருத்திரீருக முப்பத்து மூவரையுங்
கூறினுர்.

7. நல்ல திசையைக் காப்போர் — இந்திரன் முதலிய எண்மர்.

8. இவரெல்லாரும் இவரொழிந்த பிறருமாகிய அமராரும் அவணரும்.

9. அதிகரித்ததற்கிய வேதத்தினை அதிகரித்த விமுத்தவ முதல்
வர் — தெய்வமுனிகள்.

10 — 11. நின்னைக் காண்டல் காரணமாக மன்மிசைவந்து உறை
யும் இடமாகாநின்றது ; ஆதலாற் பரங்குன்று அவர் பழைய இடமாகிய
இமயக்குன்றத்தை யொக்கும்.

12 — 6. அவ்விமயக் குன்றின்கட் சிறப்பெய்தி நின்னையீன்ற
தாமரையினது மின்போலும் இணாதிராத வற்றுப்பொய்கையொக்கும்,
நினது குன்றின் அருவி தங்கும் ஒழுங்குபட்ட சுனை.

18. கதியிற்று — இயல்பினையுடைத்து.

19 — 21. அக்குரலைக்கேட்ட கோழி வெருவிக் குன்றெதிர் கூவக்
கூவுதலானும் மதமிக்க வாரணம் அக்குரற்கு மாறுமாருகப் பிளிறுதலா
னும் மலைமழுக்கண் எழுகின்ற எதிரொலி அவற்றிற்கு மறுதலேயாகா
நின்றது.

19. 'கேட்ட' என்பதை வாரணத்தொடுங் கூட்டுக.

21. எதிர்குதிரென்பது ஓருலக வழக்கு.

22 — 8. எழுதுளையான வங்கியத்தும் ஜந்து துளையான வங்கியத் தும் யாழிலும் பிறந்த இசைச்சுருதியொத்து நிறத்தாலொத்த இனம் விரும்பும் தும்பியும் வண்டும் மினிரும் ஆர்ப்பச் சீன பூக்களை மலரக் கொன்றை தாராசிய இணர்களை மலரக் கொடிமலர்கள் மன்றலையுடைய வாய் மலர மலர்ந்த காந்தப்பு இடமெல்லாம் நாற மற்றும் நன்றாக மலர்ந்த பன்மலர்கள் நறைபனிப்ப நாற அந்நாற்றங்களோடு தென்றல் அசையுந் தலைமைத்து, நின் குன்றத்தொடு கூடலினைவழி.

29 — 35. கூடலின் மணத்தைப் பொருந்திய மனிநிற முரசின் ஆர்ப்பு எழுந்ததாக, காற்றுல் ஏறுண்ட புடைபெயர் கடலெனவும் மயங்கு கடலீக் குடிக்கும் மேகக்குரலெனவும் இந்திரனது அதிர்க்கும் பெரிய உருமேறெனவும் அம்மன்றல் முரச அதிரவதிர அதற்கு மாறு மாரைக அதிர்க்கும், நின் குன்றம் முழங்கிய முழக்கம்.

35. முழுக்கம் மலைக்கு வார்த்தைபோறவின் ‘உரை’ எனப்பட்டது. இவ்வளவும் முருகவேளை எதிர்முகமாக்கி வாழ்த்தி மேல் அவன் பரங்குன்றை வாழ்த்துவார், பிரிந்த தலைமக்களது வரவும் அவருட் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்தாலெனுரு தலைமகன் கூற்றும் தலைவி கூற்றும் தோழி கூற்றுமாகிய த

36 — 7. தலைவியரால் தூதாக ஏவப்பட்டுத் தலைவரோடு மீண்ட வண்டின் தொழுதியது முற்சி அத்தலைவியர் காதலை மதில் மூதார்க்கண் அரவமாக்கின்றார்.

37. ‘கம்பலைத்தன்று’ என்பது உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினைத் திரிசொல்.

தலைமக்களது வரவு கூறியவாறு.

39 — 46. மகளிரது ஆராக்காம இன்பத்தைப் பொழிற்பாயற்கண் தலைவரோடு கூட்டும் களவிற் புணர்ச்சியையும் அடியறைமகளிர் பூவின்கண் திரியும் மகன்றில்போல மைந்தர் அகலத்தையகலாத நல்ல புணர்ச்சியையும் மறவாது அம்மகளிர் மனமெனத் தருஞ்சிறப்பிற்று தண்பரங்குன்று.

என்று தலைமகன் மகனிர்மேல் வைத்துக்கூறி.....ய இன்பமிகுதி கூறியதுபொருது மேல் தலைமகன் புலந்து உரைக்கின்றார்கள்:-

47 — 50. இப்பொழுது மிகவும் அயல்மகளின் நாற்றத்தை நாரு நின்றும் ; ஆண்டு அவரொடு கூடுதற்கு நீ காலைபோய் மாலைவருதல் ஒளி மலரையுடைய மாலைப்பொழுதுதோறும் உண்டாகா நின்றது ; இனிப் பண்டைச் சூளைத் தவிர்.

49. ‘மாலைக்கு மாலை’ என்றது, ‘அடிக்கடி’ என்றாற்போல நின்றது.

മേല് തലൈമകൻ :—

മേല് തോழി :—

51 — 5. இனிய மணலையுடைய வையைக்கண் இரும்பொழி
வாணை ; குன்றத்துச் சாரலாணை ; பார்ப்பாராணை ; துனியல் ; மலருண்
கண்ணைய் ! அது சொல் எனக்கு இயைவதன்று ; இந்நாற்றும் பரங்
குன்றத்துக் கணியினும் மலரினும் பயின்ற காற்றுச் சீத்து அடித்து
வந்தது ; ஆதலான், மிகவும் துனியல் ; என, —

மேல் தலைமகள் வையை மணலெழும் பரங்குன்றத்தையும் குனர்ஞ்ஞன் குறிப்புநோக்கி,

55. நீ நின் குளைவிடு ; என.—

56 — 8. ஏடா ! யாகுன்று சொல்லுங் காலத்தனவும் நில்லு நில்லு ; நீ நின்குளைப் பின்னை உறு ; அமைதியுடையோர் பெற்ற மிகத் தகுதியில்லாத மகனே ! இவள் தாய்க்கு ஒரு பெண்.

என, நினக்கு இச்சுளான் ஏதம் வரின் இவள் இறந்துபடுமென்பது கூறிப் பின்னும் அவன் கூற்றைக் கொண்டு கூறுகின்றார் :—

59 — 60. இலங்கியை சன்றுட்கு அரியலோ? அரியலாவது நீ சொல்லுதற்குமுன் யான் அறிந்திலேன்; இதனைப் பார்.

அறிந்திலேன்பது குறிப்புமொழி

கதாவென்பது ஒரு மருட-முடிபு; அதை இக்காலத்து இந்தாவென்று வழங்கப்படும்; சுட்டு நீண்டது.

61. மணத்தைத் தரும் வேள்.

63. கேளினர்மொத்த மணலொடு நட்பும் இத்தன்மைத்தோ ? அது கிடக்க.

64 — 6. திருவரைமேல் அஞ்பு அளிக்கத்தக்கது ; ஆதலால், எனக்கு அருள் செய்தாயாக அருள் முருகன் குளைச் குளறின், நின்னை அருளில்லாத அணங்குடனே அவன் வேல் மெய்யாக வருத்தும்.

67 — 68. அதுவேயன்றிப் பார்ப்பாரடியைத் தொடினும் விறல் வெய்யோனூர் மயிலையும் அவன் வேல் நிழலையும் நோக்கி அவற்றைச் சூழ்நிற்ற.

68. ஆங்கு : அசைநிலை.

69. குறவன் மகளாண்ணயைக் கூறலுறுகின்ற ஏடா ! அதனையும் கூறல்.

70 — 71. ஜயனே ! குஞ்சுல் வேண்டின், வணங்கப்படும் குன்றெடு வையைக்கேற்ற சீர்மணலைச் குஞ்சுதொழி.

என்று குள்ளிலக்க, மேல் தலைமகன் :—

72 — 3. நேரிழாம் ! யார் பிரிய, யார் வர, யர்ர் வினவ, யாரது செப்பு உண்டாகின்றது ?

என்றது இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரேன் ஆதலாற் பிரிவும் வரவும் வினாவும் செப்பும் நம்மிடை உளவாகாவென்றவாறு.

73 — 7. நீ அது கருதாது, ‘நீருரைக்குஞ் குள் நீர்மையில் கடுஞ்குள்’ என்றி ; கயத்தின்கணுள்ள நெய்தற் பூவையும் கமழ்முகைகளது மணத்தைத் தருகின்ற அலர்ச்சியான் நயக்கப்படும் நறவும்பூவினது இதழையுமொத்த கண்ணினையும் நுதலையும் வெண்பல்லையுமிடையாள் நவின்ற குற்றம் நனவுமன்று, கனவுமன்று.

76. முகைமுல்லை — முல்லையது முகை

77. பொய்யாதலால், நகைமிக்க நனவு.

78 — 82. என்மாட்டு இன்றியிருக்க இவன் இட்ட இத் துனிக்காரணத்தை என் ஒழுக்கம் நெறியாக ஓர்த்தலால் இதனைப் பொய்ச்சுளென்று கருதி என்னை இறை துயர்க்காச் சுடும் ; இது செய்யாமல் நீசென்று அவனடியைச் சேர்ந்து ஆற்றுவாயாக ; இவ்வுரையை எல்லார்க்கும் அறிவிம்மின் ; முருகன் தாளை யாவருந் தொழும் பரங்குன்றத்தின்கட் சென்று மலரை ஏற்றுதும் ; அவியையூட்டுதும் ; பாணித்தாளத்தையுடைய பாட்டைத் தோற்றுவிப்பேம் ; கீணையொலியை எழுவிப்பேம்.

79 — 81. ‘ஆற்றிசின்’ என்றது, தோழியை தோக்கி ; ‘சாற்றுமின்’ என்றது, தன் ஏவலினோயரை நோக்கி. உள்பாடுகள் அவளையும் அவரையும் நோக்கி.

மேல் தோழி :—

83 — 9. ஏடா ! என்னைச் சாந்தி செய்யச் செல்கவென்றால் ; அதனாலே நின் பொய்ச்சுள்ளுகிய ஏதம் நின்னை வெளவுதலை யாம் அறிந்தேம் : கூற்றினது மிகக் ஆணையையும் இகழும் ஆற்றலையுடைய முருகன் மாறுபடுத்தற்கு முன்னே என் நிரைவளை தூங்கும் மணிநாவைக் கையால் தாக்கித் தன் சென்னியான் வணங்கி இருஞ்குளான் வரும் ஏதத்தை அருட்கூற்றருள் ஆற்றுதலை ஏதிலரைப் புணரும்பருவத்து ஆண்டு நீ பலகாலும் சேறலாற் காண்டி.

என்றது, யான் ஆற்றலேவண்டா ; அவள் தானே ஆற்றுமெனத் தலைமகள் கற்புடையை கூறியவாறு.

84. ‘ஒருவர்க்கும் பொய்யாநின்’ என்றது குறிப்புமொழி.

கணவற்கு வரும் ஏதமஞ்சிச் செய்தலால் தம் கற்பிற்கும்

தலைமகளிர் யாவரும் இத்தன்மையை செய்வரென அவரது செய்தி கூறுகின்றார்கள் :—

90 — 99. மழையான் வளர்ந்த தண்சினைப் பொழில்கள் பூக்கள் பறிக்கத் தொலையாவாக மலரக் குளிர்பொய்கைகள் நீரால் நிறையச் செறிந்த மணல்பரந்த வரையோடு கூடலிடைவழி . . . பூசை செய்ய எழுந்து சாந்தமும் புனைக்கப்பனவும் மாருயியங்கும் காற்றுல் நந்தாத விளக்கிற்கு வேண்டுவனவும் நாறுகின்ற கமழ்வீயும் இசையைக் கூறுகின்ற முழுவழும்.

100. கயிறு — பாசம்.

102 — 5. அருவரைக்கட் சென்று சேயது அடிமலரைத் தொழுது, கணவின் யாம் எம் காதலரைத் தொட்டது பொய்யாகாமல் நனவின் கண் எய்த வையைப் புதுப்புனலை அணிகி.

106. யாம் வயிறு கருவுறுகவெனப் பொருள்களை நேர்வோரும்.

107. எம் கணவர் செய்பொருள் வாய்க்க.

108. எம் கணவர் வியக்கத்தக்க அமரையடுகவென அருச்சிப்போருமாய்.

109. பாடுவாரது பாணியாகிய தாளமும்.

110 — 11. மீலக்கன் எதிரொலியுமாகிய இக்கெடாத கம்பலைக் கண்ணே.

111. ஏழாவது வினைசெய் இடத்தின்கண் வந்தது.

112. சுனைக்கட் பாய்ந்தெழு பானவயராகிய கூரெயிற்றூர் (118) என மேலே கூட்டுக.

113 — 24. கண்ணுகிய தாமரைப் பூவும் முகமாகிய தாமரைப் பூவும் தாளாகிய தாமரைப் பூவும் தோளாகிய பொற்கயத்து மலர்ந்த எம்கையாகிய தாமரைப் பூவும் கொங்கையாகிய பெரிய தாமரமுகையுமாய்ச் செவ்வாயாம்பலொடுங் கூடி இயங்கும் நீர்மையையுடைய இத்தாமரைகள் அந்தீன்கட்டாமரையொடு வேறுபாடுருத கூரெயிற்றூர் மூலைப்பூ ஞெடு கணவர் மார்பணிகள் மயங்க, அவர்க்கு அரிவையராக்கும் அமிர்தம்போலும் காமபானத்துடனே அமுதாக்குதற்குரியர் மடையர் உவகையைச் செய்யும் அமிர்தத்தைக் கொடுக்கத் தம் கணவர் மார்பின்கண் வழிவந்த செல்லலைச் செந்தளிர் மேனியார் தீரா நிற்பர்.

119. ‘கலவ’ என்பது கலவியென நின்றது.

சீற்றியவர் சாறுகொளப் (96) பெருவழியிடத்து (95) எழுந்து (96) பிறவுமேந்தி (101) வரையக்த்துச் சென்று தொழுது (102) கம்பலைக் கண்ணே (111) மார்பணி கலக்க (119) உவகையமிர்துய்ப்ப (121) வரங்கொள்வோரும் (105) கடம்படுவோரும் (106) செவி சார்த்து வோரும் (107) அருச்சிப்போருமாய் (108) செல்லல் தீர்ப்ப (123) எனக் கூட்டுக.

124. எனவாங்கு — என்றிவ்வாற்றால்.

125 — 30. பரங்குன்றமே ! தம்முட் பிரியாத மகளிரும் மைந்தரும் அல்லாத வரம்வேண்டுவாருங் கூடி மறுமிடற்றண்ணற்கு மாசிலோள் தந்த கடம்பமர்செல்வன் கடிநகரை வழிபடச் செல்வத்துடனே மண் வருந்த மழை வறந்ததாயினும் நெறிநீர் அருவி அசம்புமிகுஞ்செல்வம் நினக்கு மன்னுவதாக.

129. மா : வியங்கோளாசைச்சொல்.

முருகற்கு இடமாகிய பரங்குன்றை வருணித்த முகத்தால் எதிர்முக மாக்கியும் படர்க்கையாக்கியும் அவனையே வாழ்த்தி முடித்தமையிற் கடவுள் வாழ்த்தாயிற்று.

கடுஞ்குர் மாமுத றடிந்தறுத்தவேல்
அடும்போ ராள.....

பரிபாடல், 9 : 70-71.

8. செவ்வேள் (ஒன்பதாம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

பரிபாடலிலுள்ள ஒன்பதாம் பாடலைப் பாடியவர் குன்றம்பூதனூர். இவரே செவ்வேளுக்குரிய பதினெட்டாவது பாடலையும் பாடியவர்.

முருகப் பெருமானுடைய அவதாரம், குரங்களுக்கிய மா மரத்தைச் செவ்வேள் தடிந்தமை, பரங்குன்றத்தின் இயற்கை எழில், வள்ளி, தேவசேனை ஆகியோருக்கிடையிலான மனவேறுபாடு என்பன இப்பாடலிற் குன்றம்பூதனூரால் எழிலுற வருணிக்கப்பட்டுள்ள முறை கவிநயத் தோடு கூடியதாகும். இப்பாடலில் “ நான்மறை விரித்து ” என்பது முதலியவற்றுற் பாராட்டியிருக்கும் தமிழ் வழக்குத் தமிழ்மொழியின்கண் இவருக்குள்ள பேரன்பைப் புலப்படுத்துகின்றது.

செவ்வேளுக்குரிய இரண்டு பாடல்களைப் பாடிய இவர், திருமாலுக் குரிய பாடல் எதனையும் பாடாமையால், இவர் முருக பத்தராகவே வாழ்ந்தார் என்று கூறலாம். பாடலின் இறுதியில், “ பெருமானே ! அன்புடைய யாம் நின் திருவடிக்கண் உறையும் செயல் நாடோறும் வளர்ச்சியற்றுப் பயன் தந்து சிறக்கவென்று நின்னைத் தலைவணங்கி வாழ்த்தி வேண்டுகிறோம் ” என்று பத்திப்பெருக்கோடு உள்ளம் நெகிழ்ந்து இவர் பாடியுள்ளார். தெய்வமானைக்கும் வள்ளிக்குமிடையே ஏற்பட்ட பிணக்கைச் சித்திரிப்பதற்குப் புலவர் கையாண்டுள்ள புதுமை யானமுறை கவிநயமுடையதாகும்.

இப்பாடலுக்கு இசை அமைத்தவர் மருத்துவன் நல்லச்சுதனூர். இவர் பரிபாடலிலுள்ள 3, 4, 8, 10, 15, 19 ஆம் பாடல்களுக்கும் இசை அமைத்துள்ளார்.

பாடலின் பொருட்சுருக்கம்

முருகப் பெருமானே! வடதிசைக் கண்ணேயுள்ள இமய மலையின் சிகரத்திலே மதிப்புடைய கார்த்திகை மகளிர் அறுவரிடத்தே அவுதரித் தாய் ! கங்காதரராகிய நீலகண்டப் பெருமானுடைய குமாரனுகப் பிறந் தாய் !

மான் மகளாகிய வள்ளிநாய்ச்சியாரைக் களவின்கண் திருமணஞ் செய்தபோது, தேவசேனையின் கண்கள் நீரைப் பொழிந்தன. கண்கள் நீரைப் பொழிந்ததுபோலப் பரங்குன்றத்தில் முதுவேனிற் காலத்திற் கார் காலத்தைப்போல மழை பொழிந்தது.

நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும் வாய்மொழிப் புலவீர் ! சிறந்தது எது என்பதைக் கேள்மின் : காமத்துச் சிறந்தது காதை யுடைய காமம். அஃதாவது, மெய்யற்றறியாதார் இருவர் அன்பொத்துப் பான்மைவகையால் தாமே மெய்யற்றுப் புணர்ச்சி. இனி, அன்பு ஒவ்வாத கற்பு என்னும் ஒழுக்கமானது புலத்தலாற் சிறந்தது. அப்புலவி, தலைவன் வாயில் வேண்டலும் தலைவி வாயில் நேர்தலுமாகிய இவற்றை யுள்ளிட்டுத் தலைவனுடைய பரத்தைமையான் வருவது. இன்னும், தலை வன் இன்பம் நூகர்ந்திருக்கும் பரத்தையினுடைய இல்லத்துக்குத் தோழி ஒருத்தியைக் காலைப்பொழுதிற் செவ்வணியணிந்து அனுப்பித் தலைவி தன் பூப்பைத் தெரிவிக்க, அதனை அறிந்து தலைவன் தலைவியிடம் வந்து உவக்கும் புணர்ச்சியை உடையது அக்கற்பொழுக்கம். அப்புணர்ச்சிகள் தலைவியின் பாங்காயினார் கேட்டு வருத்தமுறக்கூடியதாகப் பரத்தையாற் பழிகூறப்படுவனவாம். அப்புணர்ச்சியும் இயல்பாகவன்றி ஊடலால் உண்டாவது. அதனால், இக்கற்பிற்போலத் தலைவர் நீங்குதலறியாத களவிற் புணர்ச்சியையுடைய மகளிர், அவரோடு மாறுகொண்டு துனிக் கும் குற்றமுடையவரல்லர். இப்புணர்ச்சியை வேண்டுகின்ற பொருளிலக் கண்தையுடைய தமிழை ஆராயாத தலைவர் களவொழுக்கத்தைக் கொள்ளமாட்டார்.

மலர்மாலை விளங்கும் மார்பிலே முத்தாரம் அழகுபெறத் தேவசேனையோடு கலந்துறவட முருகன் வந்தன். அப்போது தேவசேனை அவுளைத் தொழுது, “ வஞ்சகனே ! வாழ்வாயாக, நின்னை அறியாமல் அகப்பட்ட மகளிர் நிலை, மழையை வேண்டி வருகின்ற சோலையினது இயல்பை ஒக்கும். ஆதலால் அவரே தவறுடையராவர் ; நீ தவறுடையை யல்லை. நின்னை அடையும் பேறுடையார்களது தோள்மேலே தங்கி அருள்

செய்தலும் நின்பாலில்லை. ஆகையால் நின்னுடன் இன்புரக் கடவேனே ? ” என்று சொல்லி வள்ளி காரணமாக உண்டான புலவியைச் சினத்தோடு வெளிப்படுத்தினான். அப்போது முருகவேள் அவுளை அணுகித் தலையில் அணிந்த மாலை அவள் அடியிற்படுமாறு வணங்கினான். அப்போது தேவயானை புலவி நீங்கி வருந்தற்கவென்று சொல்லித் தன் மார்பை அளித்தாள். அதனை வள்ளி கண்டாள். சினங்கொண்டு, “ தேவசேனையை அணுகாதே ” என்று சினந்து தன் மாலையால் அடித்தாள். அப்போது தேவயானையின் மயில் வள்ளியின் மயிலை எதிர்த்து ; ஒருவர் கிளி மற்றவர் கிளியைப் பேசியது ; வள்ளியின் குன்றத்து வண்டு தேவசேனையின் கொண்ணடயிலிலிருந்த வண்டின்மீது பாய்ந்தது.

தேவசேனையின் பாங்கியர் வள்ளியின் பாங்கியரோடு பகைத்து மாலையும் மாலையும் பிணக்குற்றர், கோதையையும் வரிபந்தையும் கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் எறிந்தனர். கண்கள் சிவக்கக் கோபங் கொண்டு போரை மேற்கொண்டனர். அப்போது வள்ளியின் பாங்கியர் மதம்பட்ட களிற்றின் தன்மையை மேற்கொண்டனர். குதினாபோல நடந்துவந்தனர் ; அம்பை எய்வதற்கு வில்லை வளைத்தனர் ; வாளை ஏந்தினர் ; சக்கரத்தைச் சுழற்றினர்.

பாங்கியின் இந்த நிலையைக் கண்ட இந்திரனின் பாங்கியர் அஞ்சி முருகனைக்கூடிச் சூழ்ந்துகொண்டு நீரினுள் மறைந்தனர் ; வண்டாய் நின்று முரன்றனர் ; மயிலாய் நின்று ஆடினர் ; குமிலாய் நின்று கூவினர் ; இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்து மக்களாகிய குறவர் பெற்ற மறக்கெழு கொடிச்சியர் திருந்திய போரை விளைத்தலால் திருப்பரங்குன்றம் செவ்வேஞ்கு இயைந்தது.

நினக்குப் பொருந்திய வேலினை உடையை. வென்றுயர்ந்த கொடியால் விறலமைந்தனை . குமர ! யாம் நின் திருவடிக்கீழ் உறையும் செயல் நாடோறும் வளர்ச்சியுற்றுப் பயன் தந்து சிறக்கவென்று நினைத் தலைவணங்கி வாழ்த்தி வேண்டுகின்றேம்.

பாடல்

- இருநிலந் துளங்கானம வடவயி னிவந்தோங்கி
 1 அருநிலை யுயர்தெய்வத் 2 தணங்குசா றலைகாக்கும்
 உருமுச்சுழ் சேட்சிமை யுயர்ந்தவ ருடம்பத
 எரிமலர்த் தாமரை யிறை 3 வீழ்த்த பெருவாரி
- 05 விரிசடைப் பொறையுழ்த்து விழுநிகர் மலரோய்ப்பத்
 தனிவுறுத் தாங்கிய தனிநிலைச் சலதாரி
 மணிமிடற் றண்ணற்கு மதியாரற் பிறந்தோய்நீ
 மையிருநூற் றிமையுண்கண் மான்மறிதோன் மணந்தலூன்
 றையிருநூற்று மெய்ந்தனத் தவன்மகண் மலருண்கண்
- 10 மணிமழை தலைஇயென மாவேனில் காரேற்றுத்
 தனிமழை தலையின்று தணபரங் குன்று.
 நான்மறை விரித்து நல்லினச விளக்கும்
 வாய்மொழிப் புலவீர் 4 கேண்மின் சிறந்தது
 காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது.
- 15 விருப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி
 புலத்தவிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்
 இரத்தலு மீதலு மிவையுள் ஸ்டாப்
 பரத்தையுள் எதுவே பண்புறு கழறல்
 தோள்புதி துண்ட பரத்தையிற் சிவப்புற
- 20 நாளனிந் துவக்குஞ் சணங்கறை யதுவே
 5 கேளனங் குறமைனக் கிளந்துள சணங்கறை
 சணங்கறைப் பயனு மூடலுள் எதுவே, அதனால்,
 அகற லறியா வணியிழை நல்லார்
 இகறுலைக் கொண்டு 6 துளிக்குந் தவறிலரித்
- 25 தள்ளாப் பொருளியல்பிற் 7 றண்டமிழாய் வந்திலார்
 கொள்ளாரிக் குன்று பயன்.
 ஊழாரத் தோய் 8 கரை நாக்கிப் புனறந்த
 காழாரத் தம்புனக் 9 சுற்றிய தார்மார்பிற்
 கேழாரம் பொற்ப வருவானைத் தொழாஅ

பாடபேதம் : 1 அகனிலையர்.

2 தணங்குகாறலை.

3 வீழ்த்த முருகுபெருவாரி.

4 சேண்மினறந்தது.

5 கேளனங்குறமைனைக்.

6 துணிக் குந்தவறிலரைத்.

7 தண்டமிழாவந்துழார்.

8 கரைநிங்கிப்.

9 சுற்றிய மார்பிற்.

30 வாழிய மாயாநின் றவறிலை யெம்போலும்
 கேழிலார் மாணல முண்கோ திருவுடையார்
 மென்ரேண்மே லல்கி நல்கலு மின்று
 வையையிற் றெய்யா மகளிர் திருமினிப்
 பெய்ய வழக்கு மழைக்காமற் றைய

35 1 கரையாவெந் நோக்கத்தாற் கைசுட்டிப் பெண்டின்
 இகவி 2 னிகந்தாளை யவ்வே டலைக்கண்ணி
 திருந்தடி தேவுத் திறைகொடுப் பாளை
 3 வருந்த லெனவவற்கு மார்பளிப் பாளைக்
 குறுகலென் ரெள்ளிழை கோதைகோ லாக

40 4 இறுகிறுக யாத்துப் புடைப்ப
 ஒருவர் மயிலொருவ ரொண் 5 மயிலோ டேல
 6 இறுவர் வான்கிளி யேற்பின் மழைல
 செறிகொண்டை மேல்வண்டு சென்றுபாய்ந் தன்றே
 வெறிகொண்டான் குன்றத்து வண்டு.

45 தார்தார் 7 பினாக்குவார் கண்ணியோச்சித் தடுமாறுவார்
 8 மார்பணி கொங்கைவார் மத்திகையாப் புடைப்பார்
 கோதை வரிப்பந்து கொண்டெறிவார்
 பேதை மட்நோக்கம் பிறிதாக லுத
 நுடங்கு நொசினுசுப்பார் நூழி றலைக்கொள்ளக்

50 கயம்படு கமழ்சென்னிக் களிற்றியல்கைம் மாறுவார்
 வயம்படு 9 பரிப்புரவி மார்க்கம் வருவார்
 தேரணி யணிகயிறு தெரிபு வருவார்
 வரிசிலை வளைய மார்புற வாங்குவார்
 10 வாளி வாளிக் ணிலைபெற மறலுவார்

55 தோள்வளை யாழி சழற்றுவார்
 மென்சீர் மயிலிய வவர்.

11 வாண்மிகு வயமொய்ம்பின்
 வரையகலத்தவளை வானவன்மகள்
 மாணையின் மலருண்கண்.

பாடபேதம் :

1. கரையாவ நோக்கத்தாற்.	5. மயிலோடல்.	9. படுபுரவிமாறகம்.
2. னிகந்தாளை வேன்கண்ணித்.	6. இறுவாள கிளி.	10. வாவாளிகள்.
3. வருந்தலெனவவடார்கு.	7. பினங்குவார்.	11. வாணவயமொய்ம்பின்.
4. இறுதிறுக.	8. மார்வனி.	

- 60 1மடமொழியவ ருடன்சுற்றிக்
கடிசனையுட் குளித்தாடுநரும்
அறையனிந்த வருஞ்சனையான்
நறவன் ²வண்டாய் நரம்புளர்நரும்
சிகைமயிலாய்த் தொகைவிரித்தாடுநரும்
- 65 கோகுலமாய்க் கூவுநரும்
ஆகுல மாகுநரும்
குறிஞ்சிக் குன்றவர் ³மறங்கெழு வள்ளிதமர்
வித்தகத் தும்பை விளைத்தலான் வென்வேலாற்
கொத்தன்று தண்பரங் குன்று.
- 70 கடுஞ்குர் மாழுத றடிந்தறுத்தவேல்
அடும்போ ராளதின் குன்றின்மிசை
ஆட னவின்ரே ⁴ரவர்போர் செறுப்பவும்
பாடல் பயின்ரேனரப் பாணர் செறுப்பவும்
⁵வல்லாரை வல்லார் செறுப்பவும்
- 75 அல்லாரை யல்லார் செறுப்பவு மோர்சொல்லாய்ச்
செம்மைப் புதுப்புனற்
றடாக மேற்ற தண்சனைப் பாங்கர்ப்
⁶படாகை நின்றன்று
மேன வெஃகின்வை
- 80 வென்றுயர்த்தகொடி விறல்சான்றவை
⁷கற்பினை நெறியூ டற்பினைக் கழுமை
நயத்தகு மரபின் வியத்தகு குமர!
வாழ்த்தினேம் பராவுதுந் தாழ்த்துத்தலை நினையா
நயத்தலிற் சிறந்தவெம் மடியுறை
- 85 பயத்தலிற் சிறக்க நாடெறும் பொலிந்தே.

பாடியவர் : குன்றம்பூதனூர் பாட்டு.
இசையமைத்தவர் : மருத்துவன் நல்லச்சதனூர்.
பண் : பாலையாழ்.

ஸாபேதம் :

1. மடிமொழி.	5. வல்லாரை வல்லாணர் செறுப்பவும்.
2. வண்டாயு.	6. படாக்கைநினகுன்று.
3. மறங்கெழு.	7. கற்பினை.
4. ரவைபோர்.	

பரிமேலழகரை

1—11. பெரியநிலம் அனையாமல் வடத்திசைக்கண்ணே மிக ஓங்கி அணங்குதல்சான்ற தெய்வசாதிக்கு இறையாகிய இந்திரனுற் காக்கப் படும் இமயச்சினமையத்தின்கண் தெய்வமுனிவர் அறுவரும் உடம்பதக் கற்பால் நன்கு மதிக்கப்படும் ஆராலிடத்தே மனிமிடற்றண்ணற்குப் பிறந்தோய்! மையாகிய கரிய நூற்றுள் அணியிப்பட்ட இமைக்குங் கண்ணையுடைய வள்ளிதோனை நீ களவின்கண் மணந்த அன்று மெயின்கண் ஆயிரங்கண்ணையுடைய இந்திரன்மகள் தேவசேனையது கண் முதுவேனில் காராந்தன்மைபெற மனிநிற மழைபெய்தாலொக்கப் பரங்குன்றின்கண் நீராகிய தணிந்த மழையைப் பெய்தது.

4—8. அயனேல் வீழ்த்தப்பட்ட ஆகாயகங்கையை மலர்ந்துவிழும் பூவையொப்ப வேகந்தணியச் சடைப்பாரத்தின்கட்டாங்கிய ஓப்பில்லாத நிலைமையினையுடைய சலதாரியாகிய மனிமிடற்றண்ணலெனக் கூட்டுக.

6. சலதாரி — சலத்தைத் தரிக்கும் இயல்பையுடையவன்.

8. வள்ளியை ‘இமையுண்கண் மான்மறி’ என்றார், மானுடை மகளாகவின்.

இவ்வளவும் முருகவேளை எதிர்முகமாகக்கிக்⁵ கைகோவிராண்டிற்கு முரிய தேவியராற் காதலிக்கப் பாடுகூறி வாழ்த்தி மேல் வள்ளியது சிறப்பும் அவன் பரங்குன்று அவட்கொத்தவாறும் கூறலுறுவார், நான் மறைப்புலவரை நோக்கத் தமிழ்து சிறப்புக் கூறுவாராய்ப் பொதுவகையான் அவற்றிற்குக் காரணம் கூறுகின்றார் :—

12—13. நான்மறைப்பொருளை விரித்து அம்மறையது நல்லிசையை விளக்கும் புலவீர் ! சிறந்ததொரு பொருளைக் கேண்மின் :

14—15. காமத்துச் சிறந்தது காதலையுடைய காமம் ; அஃதாவது, மெய்யுற்றறியாதார் இருவர் அன்பொத்துப் பான்மைவகையால் தாமே மெய்யுற்றுப் புணரும் புணர்ச்சி.

16—26. இனி அன்பு ஒவ்வாத கற்புப் புலத்தலாற் சிறந்தது; அப்புலவியாவது, தான் வாயில்வேண்டலும் வாயினேர்தலுமாகிய இவையுள்ளீடாகத் தலைவனது பரத்தைமையான் வருவது. இனிப் புதிதாகத் தோள் நுகரப்பட்ட பரத்தையில்லின்கண்ணே ஒருத்தியை நாட்காலையே செவ்வணியனிந்து விட்டும் பூப்பு அறிவிப்ப அப்பண்புற கழறலால்

தலைவன் வந்து உவக்கும் புணர்ச்சியையுடைத்து ; அப்புணர்ச்சிகடாம் தலைவிக்குப் பாங்காயினார்கேட்டு வருத்தமுறப் பரத்தையால் தன் மனைக்கண் அலர் தூற்றப்பட்டுள். அப்புணர்ச்சியின்பந்தான் உண்டா வது இயல்பானன்றி ஊடலானுயது ; அதனால், இக்கற்பிற் போலத் தலைவர் நீங்குதலறியாத களவிற் புணர்ச்சியையுடைய மகளிர் அவரொடு மாறுகொண்டு துணிக்கும் குற்றமுடையரல்லார் ; இப்புணர்ச்சியை வேண்டுகின்ற பொருளிலக்கணத்தையுடைய தமிழை ஆராயாத தலைவர் களவொழுக்கத்தைக் கொள்ளமாட்டார்.

18. பண்புறுகழறலாவது :— “பூப்பின் புறப்பா மராறு நாளுந் நீத்தகன் றுறைத் லறத்தா றன்றே” எனும் அறத்தொடு பொருந்திய உறுதிச்சொல்.

இனி அக்களவிற் புணர்ச்சியையுடைமையான் வள்ளி சிறந்தவாறும் அத்தமிழை ஆய்ந்தமையான் முருகன் சிறந்தவாறுங் கூறுகின்றார் :—

27 — 44. சந்தனமரங்களையுடைய ஊழான் மெலிந்த கரையை முறித்து வையைப்புனல்கொண்டுவந்த வயிர்த்த சந்தனத்தினது புகை குழ்ந்த தாரையுடைய மார்பின்கண் நிறத்தையுடைய முத்தாரம் அழுகுபெறத் தன்னெடு கலத்தற்குவரும் முருகவேளைத் தொழுது ‘எம்போலி..வஞ்சனே ! வாழ்வாயாக ; நின்னை அறியாது அகப்பட்ட அவ்வையெயிற்று மகளிர்திறம் இனி மழைபெய்ய வேண்டி வருந்தும் காவையொக்கும் ; ஆதலால் அவரே தவறுடையராவதல்லது நீ தவறுடையைல்லை ; நின்னையெய்துந் திருவுடையார் மென்றேண் மேல்லக் நல்கலும் நினக்கின்று ; ஆகையால் நின் மாணலம் உண்ணக் கடவேணே ’ என்று தன்னைக் கையாற் சுட்டிச்சொல்லி வெகுளி மிகக் நோக்கத்துடனே அவன் பெண்டுகாரணமாக உண்டான் புலவியானீங்கிய தேவேசேனையைச் சென்றெந்தி அவ்வேள் தன் தலைமாலை அவன் திருந்தியைத்தோய வணக்கமாகிய திறையைக் கொடுப்ப, அவன் புலவிநீங்கி அவனை வருந்தலென்று சொல்லித் தன் மார்பையளிப்ப வள்ளி அதனைக்கண்டு ‘ இனி அவளைக் குறுகல் ’ என்று அவன் கையை மிக இறுக்யாத்துத் தன் கோதை கோலாகப் புடைப்ப அதனைக்கண்டு ஒருவர் மயில் ஒருவர் மயிலோடேல, இருவர் வான்கிளியும் தம்முள் மழலையேற்கின்ற அளவிலே, வெறியாட்டை விரும்பினேன் குன்றத்து வண்டு தேவேசேனையது கொண்டைமேற் செறிந்த வண்டை மேற் சென்று பாய்ந்தது.

34. காவையொத்தலாவது :—கா, தனக்கு இன்றியமையாத மழையை வருவித்துக்கொள்ள மாட்டாது அது தானே வந்துழிப் பொலிந்து வாராதவழியும் ஆமளவுமாற்றி ஆகாத எல்லைக்கண் இறந்து படுதல்.

44. குன்றத்து வண்டென்றமையான் அது வள்ளியுடையதாயிற்று.

45. அங்கனம் பாய்ந்த அதனைக் கண்டு தேவேசேனை பாங்கியர் வள்ளி பாங்கியரோடு இக்லித் தாரையும் தாரையும் பினக்குவார்.

46. மார்பை அழுகுசெய்த கொங்கைக்கண்.

47-9. கோதையையும் வரிப்பந்தையும் கொண்டெறிவாராய்த் தம் பேதைமையையுடைய மெல்லிய நோக்கம் வெகுனியான் வேறுபட ஊத நூடங்கும் நுசுப்பினராயிருந்தே மிடைந்த போரை மேற்கொள்ள.

50 — 56. அதனைக்கண்டு, வள்ளிபாங்கியராகிய மென்சீர்மயிலியல வர், தோட்டிப்புன்னால் மென்மைபட்ட சென்னியை யுடைத்தாய மதத்தாற் கமழ்கின்ற களிற்றியல்லைத் தம்பாற்கொள்வார் ; வெற்றிப்பட்ட செலவினையுடைய புரவிகளது கதியால் வருவார் ; தேரணிபோல வடிக்கயிற்றைத் தெரிந்துகொண்டு வருவார் ; வாளிமார்புற வரிசிலையை வளைய வாங்குவார் ; வாளையுடையவர் நிலைமைபெற மறவுவார் ; தோள்வளையாகிய ஆழியைச் சுழற்றுவாராக.

57 — 60. வானவன் மகஞுடைய பாங்கியர் அதற்கு அஞ்சி வாட்டமும்பு நெருங்கிய வெற்றிமொய்ம்பையையுடைய முருகனைத் தொக்குச் சூழ்ந்துகொண்டு.

62 — 3. அப்பாறையணிந்த களைக்கண் வண்டாய் நின்று.

66. ஆகுலமாகுநருமாக.

67-9. குறிஞ்சிநிலத்து மக்களாகிய குறவர்பெற்ற மறங்கெழு கொடிச்சியர் திருந்திய போரை விளைத்தலால் வென்வேலானுக்கு இயைந்தது. இவ்வாறு அவனைப் படர்க்கையாக்கி இவை கூறிப் பின்னும் எதிர்முகமாக்கி வாழ்த்துகின்றார்.

70. வேலால்.

72. ஆடுல் பயின்றுரை அவ்வாடல் பயின்றார் வெல்லவும்.

74. வல்லாரை-வல்லுப்போர் வல்லாரை.

75. அவ்லார்-ஓழிந்த கல்விகளையுடையார்.

இக்கல்வி வென்றிகளான் ஓப்பில்லாத புகழ் பரப்ப.

77 — 8. தடாகம்போலும் கூனப்பக்கத்துக் கொடியெடுத்து நின்றது.

79. நினக்குப் பொருந்தின வேலினை.

80. வென்றுயர்ந்த கொடியால் விறல்மைந்தனே.

1-5. கற்புப்பொருந்திய நெறியையுடைய தேவியரது அன்பு பொருந்திய அவ்வூடலுரிமையை நயத்தற்கேற்ற பண்பினையுடைய குமர ! யாம் நின்னை வணங்கி வாழ்த்தி வேண்டிக்கொள்ளா நின்றேம் ; அன்பாற் சிறந்த எம்மடிக்கணுறைவு நாடோறும் பொலிந்து பயன்தருத லொடு சிறக்கவென்று.

என்றென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

..... போர்மலிந்து
குர்மருங் கறுத்த கூடர்ப்பை யோயே.

பரிபாடல், 14 : 17

9. செவ்வேள் (பதினுண்காம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

செவ்வேளுக்குரிய பதினுண்காம் பாடலை இயற்றியவர் கேசவனுர். திருப்பரங்குன்றத்தின் கார் காலத்தை இவர் வருணித்துள்ள முறை தனித் தன்மையானது. முருகக் கடவுளை முன்னிலையாக்கித் துதித்துள்ள அருமை ஆய்வோருக்கு இன்பம் பயப்பதாகும்.

முருகப் பெருமானை அடுத்தடுத்து வழிபடுவதன் பயன் மேன்மேலும் அப்பெருமானை வழிபடுவதாக அமைதல் வேண்டுமென்று பாடலின் இறுதியிற் கேசவனுர் வேண்டி நிற்றல், முருகப் பெருமான்மேல் அவருக்குள்ள ஒப்புயர்வற்ற அன்பை அப்படியே புலப்படுத்தி நிற்கின்றது :

அன்னை யாகலி னமர்ந்தியா நின்னைத்
துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்
இன்னு மின்னுமலை யாகுக.

பதினுண்காம் பாடலுக்கு இசையமைத்தவரும் இவரே. புலவராகவும் இசை வகுக்கும் ஆற்றல் மிக்க இசை வல்லுநராகவும் கேசவனுர் விளங்கினார்.

பாடலின் பொருட்சருக்கம்

முருகப் பெருமானே! மேகம் மழையைப் பொழிதலாற் சௌகள் நிறைந்து பூக்கள் மலர்ந்தன. கடம்ப மலர்த் தாதை ஊதுகின்ற வண்டுகளின் குரல்கள் பண்களைப்போல இசைத்தன. மலைப் பக்கங் களிலுள்ள மூங்கில்கள் மங்கையர்களின் தோள்களையொத்தன. வாகைப் பூவைப் போன்ற கொண்டையை உடைய மயில்கள் அகவுகின்றன. அந்தக் குரல் தலைவியரோடு அளவளாவிப் பிரிந்து சென்றேர்களை நோக்கி, ‘இனித் தாமதஞ் செய்யன்மின் : மீண்டும் விரைந்து வருகு’ என அழைப்பவர்களுடைய குரல்களைப் போன்றன. கொன்றை மரங்களிலுள்ள மலர்க்கொத்துக்கள் பொன்னுலாகிய மலர்களைப் போன்றன. பாறைகளில் வேங்கை மலர்கள் பரந்து கிடந்தன. அவை புலியின் தோற்றத்தைப்போலக் காணப்பட்டன. பரந்து கிடக்கும் வேங்கை மலர்களைத் தாய்மார்கள் பேதை மகளிர்க்குக் காட்டிப் “புலி ! புலி !” என்று அச்சுறுத்தினர். அவற்றினிடையே செங்காந்தளின் பூக்கள் மலர்ந்தன. இவ்வாறு நின் பரங்குன்றம் கார்காலத்திலே விளங்கியது.

குரபன்மாவைக் குலத்தோடு அழித்த வேற்படையை உடையோம் ! வெண்மேகம் எழுந்தாற் போன்ற அகிற் புகைத் தூபத்தை விரும் பினேயும் ! ஆறு திருமுகத்தையும் பன்னிரு தோள்களையும் கொண்டு வள்ளி என்னும் மலர்போன்ற மங்கையை விரும்பியோம் !

பிரிந்த தலைவன் திரும்பி வந்தான். அவன் திரும்பவும் பிரியக்கூடாதெனத் தலைவி எண்ணினாள். யாழை எடுத்து மீட்டிப் பாடினாள். அந்தப் பாடடை நீ விரும்பினும். நீ திருவவதாரம் செய்தபோது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அஞ்சினர். இரு பிறப்பையும், அப்பிறப்பால் வந்த இரண்டு பெயரையும், அன்பு பொருந்திய நெஞ்சத்தையுமுடைய அந்தனார்களது அறத்தை விரும்பிய பெருமானே !

இவ்வகைத் தன்மைகளை நீ உடையை. அதனால் உன்னை யாம் விரும்பி நின்பாற் பொருந்தி வழிபாடு செய்கின்றோம். அவ்வாறு நாம் மேற்கொள்ளும் வழிபாடு மேலும் மேலும் நிகழ அருள்புரிவாயாக !

பாடல்

கார்மலி கதழ்பெய றலைஇ யேற்ற
நீர்மலி நிறைகளை பூமலர்ந் தனவே
தண்ணறுங் கடம்பின் கமழ்தா தூதும்
வண்ண ¹வண் டிமிர்குரல் பண்ணைபோன் றனவே
05 அடியுறை மகளி ராடுந் தோளே
நெடுவேர யடுக்கத்து வேய்போன் றனவே
வாகை யொண்டுப் புரையு முச்சிய
தோகை யார்குரன் மணந்து தணந்தோகை
நீடன்மின், வாரு மென்பவர் சொற்போன் றனவே
10 நாண்மலர்க் கொன்றையும் பொலந்தார் போன்றன
மெல்லினைர் வேங்கை வியலறைத் தாயின
அழுகை மகளிர்க் குழுவை செப்ப
நீரயற் கலித்த ²நெரிமுகைக் காந்தள்
வார்குலை யவிழ்ந்த வள்ளிதழ் நிரைதொறும்
15 விடு கொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றிப்
பவழுத் தன்ன செம்புத் தா அய்க
கார்மலிந் தன்றுநின் குன்று போர்மலிந்து
குர்மருங் கறுத்த சுடர்ப்படை யோயே
³கறையில் கார் மழை பெரங்கி யன்ன
20 ⁴நறையி னறும்புகை நனியமர்ந் தோயே
அறுமுகத் தாறிரு தோளால் வென்றி
நறுமலர் வள்ளிப் பூநயந் தோயே
கெழிதீக் கேளிர் சுற்ற நின்னை
எழிதிப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே
25 பிறந்த ஞான்றே நின்னை யுட்கிச்
சிறந்தோ ரஞ்சிய சீருடை யோயே
இருபிறப் பிருபெய ரீர நெஞ்சத்
தொருபெய ரந்தன ரறனமர்ந் தோயே
அன்னை யாகலி னமர்ந்தியா நின்னைத்

பாடபேதும் : 1 வண்டின் குரல்.

2. நொழுங்க.

3. கனாயில்.

4. நறையன்றும்.

30 துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்

இன்னு மின்னுமவை யாகுக

தொன்¹ முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே.

என்பது, பருவங்கள்டு அழிந்த தலைமகள் கேட்ப முருகவேளைப் பரவுவாளாய், இப்பருவத்தே தலைமகன் வருமென்பதுபடத் தோழி வற்புறுத்தியது.

பாடியவர் : கேசவனுர்

இசையமைத்தவர் : கேசவனுர்

பண் : நோதிறம்.

1. மிஞமரபுதின்.

பரிமேலமுகருளை

1 — 2. மிக்க கதழ்பெயலை மேகம்பெய்தலால் அதனை ஏற்ற மிக்க நிரான் நிறைதலையுடைய சுனைகள் பூ மலர்ந்தன.

2. இடத்துநிகழ் பொருளின்தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது.

4. பண்ணையெண்புழி ஜகாரம் பகுதிப்பொருள் விகுதி.

5 — 6. வேய், ஆடும் அடியுறைமகளிர் தோள்களை ஒத்தன.

7 — 8. குட்டினவாகிய மயில்களின் குறைவற்ற குரல்.

9. கூடிப் பிரிந்தோரை.

10. கொன்றை மலர்களும்.

11 — 2. அழுகையையுடைய மகளிர்க்கு அது தீர்தற்பொருட்டுத் தாயர் புலிபுலியென்று சொல்லுமாறு வேங்கைப்பூ வியலறைக்கட்ட பரந்தன.

13 — 7. இவற்றேருடு, நெருங்கிய முகையையுடைய காந்தன் அவிழ்ந்த இதழ் நிரைதொறும் தோன்றியது விட்டகொடிக்கட்ட கூத்த செம்பூப் பரக்க நின் குன்று கார் காலத்தன்மை மிக்கது.

இவற்றேருடென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

16. தாவவென்பது தாயெனத் திரிந்தது.

18. குரைக் கீளையொடறுத்த.

19 — 20. கார்காலத்து வென்மேகம் கிளர்ந்தாலன் நறிய அகில் முதலியவற்றுற் புகைத்த நறும்புகையை மிகவிரும்பினேய !

21 — 2. அறுமுகத்தையும் ஆறிருதோளையும் உடையையாய் அழ காற் பிறமகளிரை வென்ற வெற்றியையுடைய வள்ளியது நலத்தை நயந்தோய் !

ஆலெனும் உருபு வேறுவினை ஒடுவின்கண் வந்தது.

22. நறுமலர்வள்ளியென்பது, தன்பொருட்கேற்ற அடையடுத்து நின்ற ஆகுபெயர்.

23 — 4. பிரிந்தகேளிர் வந்து புணர்ந்து பின் நீங்கானமைப் பொருட்டு மகளிர் யாழையெழுவி நின்னைப் பாடுகின்ற பாட்டை விரும்பினேய !

26. சிறந்தோர் — இந்திரன் — முதலாய தேவர்கள். அஞ்சிய — அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய.

27 — 8. இரண்டு பிறப்பினையும் அப்பிறப்பான்வந்த இரண்டு நாமத்தினையும் சர நெஞ்சத்தினையும் ஒப்பில்லாத புகழினையுமடைய அந்தணரது வைதிக அறத்தைப் பொருந்தினேய !

29 — 32. நின்னை யாங்கள் மேவி அடுத்தடுத்து வழிபடுவதன் பயம், இன்னும் இன்னும் நின்புகழினும் பலவாக அவ்வழிபாடுகள் தாமே யாகுக.

32. மிகவும் பழையதாகிய மரடு.

' வாருமென்பவர் சொற்போன்றன ' (9) என்றதனாலும், ' எழிதிப்பாடும் பாட்டமர்ந்தோய் ' (24) என்றதனாலும் இப்பருவத்தே தலைமகன் வருமென்பது பட்டவாறு கண்டுகொள்க.

பிணிமுக மூர்ந்த வெல்போ ரிஷைவ
பணியோடி நின்புக மேத்தி
அனிநெடுங் குன்றும் பாடுந் தொழுதும்
அுவை, யாழுமெஞ் சுற்றுமும் பரவதும்

10. செவ்வேள் (பதினேழாம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

பரிபாடலின் பதினேழாம் பாடலை இயற்றியவர் நல்லழிசியார். இவர் வையைக்குரிய பதினாறும் பாடல்களும் இயற்றியவராவர்.

முருகக் கடவுளுக்குரிய இப்பாடல் பல சிறப்புக்களை உடையது. முருகக் கடவுள் கோயில் கொண்டுள்ள கடம்ப மரத்தை வழிபடுகின்ற அடியார்களின் நிலைய நல்லழிசியார் வருணித்துள்ள திறன் பாராட்டு தற்குரியது. திருப்பரங்குன்றத்திற் கடம்ப மரத்தை வழிபட்டு, மாலை நேரத்தில் அம்மலையின் அடிவாராத்தில் உறைவோர் தேவருலகத்தை யும் விரும்பமாட்டார் என்று நல்லழிசியார் கூறுவது கொண்டு, தமது உள்ளக்கூட்கையினையே அவ்வாறு அவர் புலப்படுத்தினார் என்று கூறலாம்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுகின்ற இன்னிசைகளை வருணித்துள்ள முறையிலே ஒரு தனிச் சிறப்பினைக் காண முடிகின்றது. திருப்பரங்குன்றத்திலெல்லுகின்ற வாத்திய இன்னிசைகளுக்கு இயற்கை இன்னிசைகள் ஒத்துச் செல்கின்றமையைப் புலவர் எழிலுற எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார். இயற்கையிற் புலவருக்குள்ள ஈடுபாட்டை இவ்வருணனைகள் இனிது தெளிவுறுத்துகின்றன.

இப்பாடலுக்கு நல்லச்சுதனார் இசை அமைத்துள்ளார். இப்பாடலுடன் 16 ஆம், 18 ஆம், 20 ஆம் பாடல்களுக்கும் இசை அமைத்தவர் இவரே.

பாடலின் பொருட்சுருக்கம்

திருப்பரங்குன்றத்தின் சாரலில் மாலைக் காலத்தில், முருகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கடம்ப மரத்தைத் துதிக்க அடியார்கள் பலர் கூடினர். அவர்கள் மலர்களையும், குழைகளையும், பூந்துலிகளையும், மணியிளையும், வேலினையும் சமந்து வந்தனர். இவ்வடியார்களுடன் வந்த வேறு பலர் நெருப்பு, இசைக் கருவிகள், வாசனைப் பொருள்கள், அகிற்புகை, கொடிகள் முதலியவற்றைத் தாங்கி வந்தனர். திருப்பரங்குன்றத்தை வந்தடைந்த அடியார்கள் முருகக் கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் கடம்ப மரத்தை வணங்கிப் பாடிப்பரவினர் ; மலையின் அடிவாரத்தில் மாலை நேரத்திற் குழுமி நின்றனர். அவர்களுள்ளே தேவர் உலகத்துள் உறைதலை வேண்டுவோர் யார் ? எவருமில்ல.

அக்குன்றத்தின் ஒரு பக்கவிற் பாணர்களுடைய யாழோசை எழுந்தது ; அதனெதிர் வண்டுகளின் இன்னிசை இசைத்தது. ஒருசார் புல்லாங்குழலின் ஒலி எழுந்தது; மறுசார் துமிகள் முரன்றன. ஒருபால் முழவும் அதிர்ந்தது ; அதனெதிர் அருவி நீர் ஒலித்தது. ஒருபுறம் ஆடு மகளிர் ஆட, அதனெதிர் பூங்கொடிகள் அசைந்தன. ஓரிடத்திற் பாடுமகளது பாலைப் பண் ஒலிக்க, அதனெதிர் ஆடும் மயிலின் அகவுக் குரல் கேட்டது. இவ்வாறு எதிரெதிர் எழுகின்ற ஒரைகளைக் கொண்டது முருகனது திருப்பரங்குன்றம்.

பரங்குன்றத்துக்கு அண்மையிலுள்ளது மதுரை. எனினும், மகளிரும் மைந்தரும் அங்கே நெருங்கி விளையாடுதலால் இரண்டு இடங்களுக்கும் இடையிலான தூரம் நீண்டதாக இருந்தது. அங்கே குழுமி நின்ற மகளிரது கூந்தலிருந்தும், மைந்தரது குஞ்சியிலிருந்தும் வீழ்ந்த மலர்களாலும் மாலைகளாலும் பாதை மூடுண்டு கிடந்தது. அத்தகைய திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகன் எழுந்தருளியுள்ளான். அங்கிருந்தவாறு அப்பெருமான் ஆங்காங்கே செய்யப்படும் பூசைகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அப்பூசைகளிலே அகிற்புகை மேலே எழுந்துபோகத் தேவர்கள் கண்ணிமைத்து நின்றனர்; குரிய மண்டிலமும் தோன்றுது மறைந்தது.

திருப்பரங்குன்றத்தின் சௌன்யிலே மகளிரும் மைந்தரும் பாய்ந்து விளையாடினர். அதனால் வண்டுகள் பயந்து பறந்தன; அச்சௌன்யிலுள்ள மலர்த் தாதினை உண்ணவும் அவை மறந்தன. இவ்வாறு திருப்பரங்குன்றம் ஆழுகுமிக்கதாய் விளங்கியது.

திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்து அருவி பாய்ந்தோடியது. அந்த நீர் மலைச் சாரலிலேயுள்ள வயல்களிலே பாய்ந்து பரந்தது. அந்த அருவியிலே மகளிர் விளையாடினர். அப்போது மங்கையர்களின் ஆபரணங்களினின் றும் விழுந்த நீலமணிகள் அந்த வயல் நிலத்தைச் சிதைத்தன.

தெய்வ விழாவும் விருந்தயர்தலும், பரங்குன்றத்துக்கும் வையைக் கும் மதுரைக்கும் இயல்பானவை.

மயிலையும் கோழிக் கொடியையும் உடைய முருக! பினிமுகத்தின் மேல் ஊர்ந்து போர் செய்து வெல்லும் தலைவ! பிறவித் துன்பம் நீங்கி, இன்பம் மலிந்த நாட்களை யாம் பெறுகவென்று வேண்டி, யாழும் எம் சுற்றத்தாரும் நின் புகழையேத்தி நின் பரங்குன்றத்தைப் பாடித் தொழுகின்றோம் ! அருள் புரிவாயாக !

பாடல்

தேம்படு மலர்குழை பூந்துகில் வடிமணி
எந்திலை சுமந்து சாந்தம் ¹வினாஇ
விடையரை யசைத்த வேலன் கடிமரம்
பரவின ரூரையொடு பண்ணிய விசையினர்

05 விரிமலர் மதுவின் மரநனை குன்றத்துக்
கோலெரி கொளைநறை புகைகொடி யொருங்கெழு
மாலை மாலை யடியுறை யியைநர்
மேலோ ருறையுனும் வேண்டுநர் யாஅர்
ஒருதிறம், பாணர் யாழின் றீங்குரலெழு

10 ஒருதிறம், யாணர் வண்டி னிமிரிசையெழு
ஒருதிறம், கண்ணார் குழலின் கரைபெழு
ஒருதிறம், பண்ணூர் தும்பி பரந்திசை யூத
ஒருதிறம், மண்ணூர் முழவி னிசையெழு
ஒருதிறம், அண்ண ளெடுவரை யருவிநீர் ததும்ப

15 ஒருதிறம், ²பாடனல் விறலிய ரொல்குபு நுடங்க
ஒருதிறம், வாடை யுளர்வயிற் பூங்கொடி நுடங்க
ஒருதிறம், பாடினி முரலும் பாலையங் குரவின்
நீடுகீர் கிழமை நிறைகுறை தோன்ற

ஒருதிறம், ஆடுசீர் மஞ்ஞை யரிகுர ரேஞ்ற
20 மாறுமா றுற்றனபோன் மாறெதி ³கோடல்
மாற்டான் குன்ற முடைத்து.
பாடல் சான்று பல்புகழ் முற்றிய
கூடலொடு பரங்குன்றினிடைக்
கமழ்நறுஞ் சாந்தி னவரவர் திளைப்ப

25 ⁴நணிநணித் தாயினுஞ் சேள்யச் சேய்த்து
மகிழ்மிகுதேளங் கோதையர் கூந்தல் குஞ்சியிற்
⁵கோரந்தவி மிதழி னியங்குமா றின்று
வசைநீங்கிய வாய்மையால் வேள்வியாற்
நிசைநாறிய குன்றமரந் தாண்டாண்

பாடபெறம் : 1வினாஇய,

2 பாடல்விறவியர், யாடனல்விறவியர்,

3 கொள்ளள,

4 நணிந்தனித்தாயினுஞ்.

5 கோரந்தவிதமின்.

30 டாவி யுண்ணு மகிள்கெழு கமழ்புகை
வாய்வாய் மீபோ யும்பரிமை பிறப்ப
தேயா மண்டிலங் காணுமா றின்று
வளைமுன்னக வணங்கிறையார்
அணைமென்றே னசைபொத்தார்

35 தார்மார்பிற் றகையியலார்
கரமாலை யியலணியார்
மனமகிழ் தூங்குநர் பாய்புட ஞடச்
சுனைமலர்த் தாதூதும் வண்டுத லெய்தா
அனையைரங் குன்றி னணி.

40 கீழோர், வயல்பாக்கும் வார்வெள்ளருவி பரந்தா னதரோ
மேலோர், இயங்குதலால் வீழ்மணி ¹நீலஞ் செறுவழக்குமரே
தெய்வ விழவுந் திருந்து விருந்தயர்வும்
அவ்வெள் ளருவி யணிபரங் குன்றிற்கும்
தொய்யா விழுச்சீர் வளங்கெழு வையைக்கும்

45 கொய்யிளை மாண்றேர்க் கொடித்தேரான் கூடற்கும்
கையுழ் தமோற்ற நன்று.
எனவாங்கு
மணிநிற மஞ்ஞை யோங்கிய புட்கொடிப்
பின்னிமுக மூர்ந்த வெல்போ ரிறைவ

50 ²பணியொரீஇ நின்புக பேத்தி
அணிநெடுஞ் குன்றம் பாடுதுந் தொழுதும்
அவை, யாழுமெஞ் சுற்றமும் பரவுதும்
ரம வைகல் பெறுகயா மெனவே.

பாடியவர் : நல்லழிசியார்.³

இசையமைத்தவர் : நல்லச்சதனார்.

பண் : நோதிறம்.

பாடபெறம் : 1 நீலஞ்செறுபுக்கும், நீலஞ்சினைக்கும்,

2 பணியொரீஇய.

3 நல்லழிசியார்.

பரிமேலழகரூபர

1 — 8. கோலப்படும் எரியும் இசையியங்களும் சந்தனமுதலிய விரைகளும் அகிற்புகையும் கொடிகளும் ஒருங்கே வரத் தாம் தேன் விளைந்த மலர்களையும் குழைகளையும் பூத்தொழில்களையுடைய துகில் களையும் வடித்த மணியினையும் ஏந்தப்படும் இலையினையுடைய வேலினையும் சுமந்துவந்து கடிமரமாகிய கடம்பை உரையாலே ஏத்தினராய், ஆளத்தியாலாக்கிய இசையினராய் விரிமலர்மதுவான் மரங்கள் நனையுங் குன்றத்து அடியின்கண் உறைதலை மாலைக்டோறும் பொருந்துவாருள் தேவருலகத்து உறைதலை வேண்டுவாருள்ரோ ?

2 — 3. சந்தனத்தைத் தெளித்து அரைக்கண்ணே வேலன் விடையைக் கட்டின பூசையையுடைய மரமெனக் கூட்டுக.

கோலெரி (6) — தீபம்.

எழுவெனவும் சமந்தெனவும் நின்ற வினையெச்சங்களும், பரவினர் இசையினரென்னும் முற்றுவினையெச்சங்களும் இயைநரென்னும் தொழிற் பெயருள் இயைதலொடு முடிந்தன.

10. பூக்களாகிய புதுவருவாயினையுடைய வண்டு.

11. கரைபு.....

12.போலும் இசையினை.

15. பாடுதல் நல்ல விறலியர்.

வினையது நன்மை வினைமுதன்மேல் நின்றது.

16. உளர்வயின் — அசைந்த விடத்து.

17 — 8. பாலையையுடைய அழகிய மிடற்றுப்பாடற்கண் நாலு தாக்குடைய கிழமையும் இரண்டு தாக்குடையகுறையும் தோன்ற.

19. சீருக்கு இசைய ஆடுகின்ற மயிலது அரிந்த குரல்.

20. கல்விகளால் மாறுமாறுந் தன்மையுற்றனபோல இகலை ஏற்றுக் கோடல்.

9 — 19. யாழின்குரலொடு வண்டிசைக்கும், குழலின்கரைபொடு தும்பிசைக்கும், முழவிசையொடு அருவிநீரொலிக்கும், விறலியர் நுடக் கத்தொடு கொடி நுடக்கத்திற்கும், கிழமைநிறைகுறைகளின் தோற்றுத் தொடு அரிகுற்றேற்றத்திற்கும் கொள்க.

22 — 5. பாடுதலமைந்து பல புகழும் முற்றுப்பெற்ற கூடற்கும் பரங்குன்றத்திற்கும் இடைநின்ற நிலம் மிக அணித்தாயினும் மகளிரும் மைந்தரும் நெருங்கி வினையாடுதலால் மிகச் சேய்த்தாகா நின்றது.

26 — 7. மகிழ்ச்சி மிக்க அவர்கள் கூந்தலினின்றும் குஞ்சியினின் றும் வீழ்ந்து அவிழ்ந்த மாலையால் தடுக்கப்பட்டு இயங்குநெறி இன்றுகா நின்றது.

29 — 32. புகழால் திசையெங்கும் பரந்த குன்றின்கண் மேவி உலகத்தார் பலவிடத்தும் செய்கின்ற பூசைக்கண் முருகன் ஆவியாகக் கொள்ளும் அகிற்புகை அவ்விடந்தோறும் மேலே போதலான் உம்பர் இமையானின்று நீங்குவார் ; ஆதித்தமண்டிலமும் ஆண்டுக் காணும் இயல்புடைத்தன்று.

32. தேயாமண்டிலமென்றார், ஏனைமண்டிலம் தேய்தலின்.

33 — 9. ஈராமாலை இயலணியாராகிய வளைமுன்கை வணங்கிறையா றும் அவர் அணைமென்றேவின்கட்ட டங்கி அன்பொத்தாராகிய தார்மார் பிற் ரகையியலாறும் மனமகிழ்தாங்கி உடனே பாய்ந்தாடுதலால், வண்டுகள் வெருவிச் சௌனமலர்த்தாதினை ஊதப்பெரு ; பரங்குன்றினது அலங்காரம் அத்தன்மைய.

என்றது, முன்னர்ச் சொல்லுகின்றவற்றை.

40 — 41. மலைக்கண் வார்வெள்ளருவி ஆனது பரந்து உழவரது வயலின்கட்ட பரக்கும். மேல் வினையாடுமகளிர் இயங்குதலால் அவர் பூணினின்றும் விழுந்த மணிநீலம் உழுநிலத்தைச் சிடைக்கும்.

இரண்டு அர்ரோவும் அசை.

42 — 6. பிரிந்த தலைவர் வினைமுடித்துக் கடிதின்வந்து கூடுதற்கு அவ்வெள்ளருவியணிந்த பரங்குன்றின்கண் தலைவியர் செய்யும் தெய்வ விழாவும் அங்ஙனம் கூடியவழிக் கெடாத விழுப்புகழையுடைய வளங் கெழு வையையின்கண்ணும் ஏனையார் கொய்யுளை மான்றோராற் குழப் பட்ட கொடித்தேரையுடையான் கூடற்கண்ணும் அவர்செய்யும் திருந்து விருந்தயர்வும் தமிழிற் காரணகாரியங்களாய்த் தடுமாறிவருதல் இல்லற நெறியாதலின் அவர்க்கு நல்லொழுக்கமாயிற்று.

வையையின்கண் விருந்தயர்தலாவது, அவரோடு புதுப்புனலாடுதல்.

கற்புடை மகளிரும் தலைவரது அறம் நிமித்தமாகப் பூசை செய்து அதன் பயன் நுகர்வரென்றவின், இதுவும் கடவுண்மேலதாயிற்று.

இவ்வளவும் முருகனது பரங்குன்றத்தைப் புகழ்ந்து, மேல் அவை எதிர்முகமாக்கி வாழ்த்துகின்றார் :—

48 — 53. மணிநிற மஞ்ஞஞினையும் உயர்ந்த கோழிக் கொடி யினையும் ! பினிமுகத்தை ஊர்ந்து செய்யப்பட்ட வெல்போரையுடைய தலைவ ! மக்கண்மாட்டுப் பணிமொழியையொழிந்து நின்புகழையேத்தி யாழும் எம் சுற்றறமும் வேண்டிக்கொள்ளாதின்றேம், பிறவித் துண்பம் சாராத வைகலைப் பெறுகவென்று.

வெங்கடர் வேல்வேள் விழரமயின்மேன் ஞாயிறுநின்
ஒண்கட ரோடைக் களிறேய்க்கு நின்குன்றத்
தெழுதெழி ஸ்ம்பஸங் காமவே எம்பின்
தொழில்வீற் றிருந்த நகர்.

பரிபாடல், 18 : 26-29.

11. செவ்வேள் (பதினெட்டாம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

பபிபாடலிலுள்ள ஒன்பதாம் பாடலையும் பதினெட்டாம் பாடலையும் இயற்றியவர் குன்றம்பூதனூர். இவர் முருகப் பெருமான்மேல் இரண்டு பாட்டுக்களைப் பாடியுள்ளமையால் முருக பத்தராக வாழ்ந்தார் என்று கூறலாம்.

இவர் பாடிய பதினெட்டாம் பாடல், பல சிறப்புக்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழ்கின்ற காதலர்களின் வாழ்க்கையைக் குன்றம்பூதனூர் எழிலுற வருணித்துள்ளார். இச்செய்யுளாற் குரஞுடைய மா மரச் செய்தியையும் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள கோயிலின் பக்கத்தே இருக்கின்ற சித்திராவம்பலத்தையும் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளையும் செவ்வனே அமைத்து நயமுறப் புலவர் வருணித்துள்ளார். இதனால், இவர் அகத்திணையைப் பாடுதலில் வல்லார் என்பது இனிது புலனுகின்றது.

பரங்குன்றத்தின் இயற்கை அழகை வருணித்து, அதனை இமயமலைக்கு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளமை பாராட்டுதற்குரியது. குன்றத்தை அழுகுறப் பாடியமையால், இவர் குன்றம்பூதனூர் என்ற பெயரைப் பெற்றார் போலும்!

இப்பாடலுக்கு நல்லச்சுதனூர் இசை அமைத்துள்ளார். நல்லச்சுதனூர் செவ்வேஞுக்குரிய இருபத்தொராம் பாடலைப் பாடியவராவர்.

பாடலின் பொருட்சருக்கம்

கடலிற் புக்கிருந்த குரபன்மாவாகிய மா மரத்தைத் தடிந்தோய் ! திருப்பரங்குன்றத்தை விரும்பி அங்கு கோயில் கொண்டுள்ளே ! அதனால் திருப்பரங்குன்றம் இமயத்தைப் போலப் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது.

திருப்பரங்குன்றத்திலே கானவன் ஒருவன் மயில் ஒன்றைக் கண்டான் ; அதன் அழகிலும் களிப்பிலும் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து நின்றான். தலைவனுடைய அந்த நிலையைத் தலைவி கண்டாள். “நீ என்னை நோக்காமல் மயிலையே பார்ப்பதன் அர்த்தம் என்ன ? உன்னுடைய இந்தச் செயலால் என்னை நீ இகழ்ந்தாய்” என்று சொல்லிச் சின்ந்தாள். தலைவியினுடைய நிலையைத் தலைவன் உணர்ந்தான். தலைவியைப் பார்த்து, “அன்பே ! கொள்ளுத்தற்கிய நின் சாயலைக் களவுகொள்ள என்னி அதனைத் தன்பாற் பெறமுடியாமல் துன்பப்படும் இந்த மயிலைக் கண்டேன். நின் சாயலின் அருமையை நினைந்து என்னையே மறந்து நின்றேன். ஆனால், நான் உன்னை இகழ்ந்ததாக நீ என்னுகின்றாய்” என்று கூறித் தலைவியைச் சமாதானஞ் செய்தான். இதுவே, திருப்பரங்குன்றத்தின் இயல்பாகும்.

தலைவன் பாத்தையிற் பிரிந்து சென்றான். அவ்வாறு சென்ற அவன் பாணன் ஒருவனைத் தலைவியிடம் தூதாக அனுப்பினான். பாணன் தலைவிபாற் சென்று பாடினான். அது கண்ட தலைவி, “பொன்னணியினை யுடைய பானு ! தலைவனுடைய உடம்பிலுள்ள வடுக்கள் அவனது பரத்தமையைப் புலப்படுத்தின. நீ பாடிய பாட்டும் பொய்ம்மை மிகுதியையே உணர்த்திற்று” என்றார்.

வேலவனே ! மயிலேறிவரும் ஞாயிறே ! மழை முகில் முழங்கும் சிகரத்தையுடைய திருப்பரங்குன்றம், முகப்பாத்தையுடைய யானையை ஒக்கும். அக்குன்றத்தின்கண் உள்ள சித்திரசாலை காமவேளாது படைக் கொட்டிலை ஒக்கும். மலர்களின் செறிவாற் சோலைகளும் சௌகாங்களும் அம்பருத் தூணியை ஒக்கும். கார் காலத்திலே தோன்றும் காந்தட்ட பூவின் குலைகள், அவனிடம் போரிலே தோல்வி யடைந்த கட்டுண்டார் கைகளை ஒக்கும். வண்டுகளினாற் கட்டவிழ்க்கப் படும் காந்தனின் முகைகள், யாழ் நரம்பினது கட்டை நெகிழ்ப்பவர் கைகளை ஒக்கும்.

முன்பனிக் காலத்தில் அழகிய மேகம் முழங்கி இந்திர வில்லை வளைத்தது. பரங்குன்றத்திலுள்ள மரங்கள், அந்த வில்லாற் சொரியப்படும் களைகளைப்போல மெல்லிய மலர்களைப் பரப்பின. அக்குன்றத்திலே தாள் ஒலி ஏழுந்தது. வாத்தியங்கள் இயம்பின. மேகங்கள் முழங்கின. இவையாவும் போர் முழக்கத்தைப் போலத் திருப்பரங்குன்றத்திலே ஒலித்தன. அருவிகள் ஒலித்து ஓடின. அவை சிகரங்கள் முத்தாரங்களை அணிந்துள்ளன போலத் தோன்றின. தினைக் கதிர்கள் விளைந்தன; அங்கே பறவைகள் பறந்து திரிந்தன.

வேற்படைச் செல்வ ! யாழோனசையும் இயற்பாட்டுக்களும் பொருந்தி வேதவொலியுடன் பூக்களையும் தீபங்களையும் ஏற்றருளிய நின் திருவடிக் கீழ் என்றும் நீங்காது உறைதலை விழைந்தோம். அங்வனம் இருப்ப இன்னருள் புரிவாயாக !

பாடல்

போரெதிர்ந் தேற்றுர் மதுகை மதந்தபக்
காரெதிர்ந் தேற்ற 1 கமஞ்சு லெழிலிபோல்
நீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாங் கழுவத்துச்
குர்நிரந்து சுற்றிய 2 மாதபுத்த வேலோய்நின்
05 சீர்நிரந் தேந்திய குன்றெருடு 3 நேர்நிரந்
தேறுமா 4 நேற்குமிக் குன்று.
ஒள்ளொளி மணிப்பொறி யான்மஞ்சனை நோக்கித்தன்
உள்ளத்து நினைப்பாளைக் கண்டன டிருநுதலும்
உள்ளிய துணர்ந்தேனல் துரையினி நீயெம்மை
10 என்னுதன் மறைத்தலோம் பென்பாளைப் பெயர்த்தவன்
காதலாய் நின்னியல் களவெண்ணிக் களிமகிழ்
பேதுற்ற விதனைக்கண் டியானேக்க நீயெம்மை
5 ஏதிலா் நோக்குதி யென்றாங் குணர்ப்பித்தல்
ஆய்தோரான் குன்ற வியல்பு.
15 ஜவளாம் பூத்த வணிதிகழ் குன்றின்மேல்
மைவளாம் பூத்த மலரேர் மழைக்கண்ணூர்
கைவளம்பூத்த வடுவொடு காணுயதீ
மொய் வளம் பூத்த முயக்கம்யாங் கைப்படுத்தேம்
மெய்வளாம் பூத்த 6 வினழதகு பொன்னணி
20 நைவளாம் பூத்த நரம்பியைசீர்ப் பொய்வளாம்
பூத்தன பானுநின் பாட்டு.
தண்டளிர் தருப்படுத் தெடுத்துரைஇ
மங்குன் மழைமழுங்கிய விறல்வரையாற்
கண்பொருபு சுடர்ந்தடர்ந்திடந்
25 திருந்போழுங் கொடிமின்னால்
வெண்கடர் வேல்வேள் விரைமயின்மேன் ஞாயிறுநின்
ஒண்கட ரோடைக் களிறேயக்கு நின்குன்றத்
தெழுதெழி லம்பலங் காமவே ளம்பின்
தொழில்வீற் றிருந்த நகர்.

பாடபேதம் : 1 கமஞ்சுழெழில்.

2 மாதபுத்தோய்.

3 நீர் நிரந்.

4 நேற்றருங்குன்று.

5 ஏதிலானேக்குதி.

6 வினழதகு மெய்வளி.

- 30 ஆர்ததும்பு மயிலம்பு நிறைநாழி
குர்ததும்பு வரைய காவாற்
கார்ததும்பு 1நீர்ததும்புவன சனை
2 ஏர்ததும்புவன பூவணி செறிவு
போர்தோற்றுக் கட்டுண்டார் கைபோல்வ 3கார்தோற்றும்
35 காந்தன் செறிந்த கவின்.
கவின்முகை கட்டவிழிப்ப தும்பிகட் டியாழின்
புரிநெகிழிப்பார் போன்றன கை.
அச்சிரக் காலார்த் 4தணிமழை கோவின்றே
வச்சிரக் தான்வான வில்லு.
40 வில்லுச்சொரி பகழியின் மென்மலர் தாயின
வல்லுப்போர் வல்லாய் மலைமேன் மரம்
வட்டுருட்டு 5வல்லாய் மலை நெட்டுருட்டுச்
சீர்ததும்பு மரவ முடன்சிறந்து
போர்ததும்பு மரவம் போலக்
45 கருவி யார்ப்பக் கருவிநின்றன குன்றம்
அருவி யார்ப்பமுத் தணிந்தன வரை
குருவி யார்ப்பக் குரல்குவிந்தன தினை
எருவை கோப்ப வெழிலணி திருவில்
வானி லணித்த வரியுதும் பன்மலராற்
50 கூனி வளைத்த சனை.
புரியறு நரம்பு மியலும் புணர்ந்து
சருதியும் பூவுஞ் சுடருங் கூடி
எரியரு ககிலோ டாரமுங் கமமும்
செகுவேற் றுளைச் 6செல்வநின் னாடியுறை
55 உரிதினி னுறைபதிச் சேர்ந்தாங்குப்
பிரியா திருக்கவெஞ் சுற்றமோ டுடனே.

பாடியவர் : குன்றம்பூதனார்

இளையமைத்தவர் : நல்வச்சதனார்

பன் : காந்தாரம்

பாடபேதம் :

1 நீதயங்குவன.

2 ஏர்தயங்குவன, பேர்தயங்குவன.

3 கார்தோற்றந் காந்தன் செறிந்த.

4 தணிமணி மழை.

5 வல்லாயலை நெடுட்டுகுட்டே.

6 செல்வநின்

பரிமேலழகருடைய

1—6. தம்முட்கூடிப் போனரேயேற்ற அவனரது வலியானுண்டாகிய பெருமிதம் கெட, விசம்பின்கட்டப்பரந்து கார்காலத்தையெதிர்ந்த நிறைந்த குலையுடைய மேகம்போலிருஞ்சு நீரைப்பரந்தேற்ற நிலத்தால் தாங்கப்படும் கடற்பரப்பினுட் பரந்துசுற்றிய குர்மாவைத் தபுத்தோய் ! நின்னைப்பயந்த புகழைத் தான் அகன்று ஏந்திய இமயத்தொடு நேர் நின்று ஏறுமாருதலை யேற்கும், இப்பரங்குன்று.

மதந்தப மாதபுத்தோயென இயையும்.

6. ஏறுமாறென்பது, பகைத்தற்கு ஒருலக வழக்கு.

நீ விரும்புதலால் இப்பரங்குன்று நின்னைப்பயந்த இமயம்போலப் புகழ்பெற்றது என்றவாறு.

இனி முருகவேளைப் படர்க்கையாக்கி இம்மீலச்சிறப்புக் கூறுகின்றார் :—

7—13. ஓர்ளொளிமணிபோலும் பொறியினையுடைய ஆலுமயிலை நோக்கி, அதஸ்மைக்கும் களிப்பினையும் தன் உள்ளத்தாற் குறிக்கொள்ளும் கானவனைத் திருநுதல் கண்டு ‘நீ நினைத்ததறித்தேன் ; இனி, அதனை எமக்கு உரை ; எம்மை நோக்காது இகழலை மறைத்த லொழி’ என்று ஊடுவாளை அவன் அதனைமாற்றி, ‘யாம்செய்யுங் காதலை யுடையாய் ! தன்னாற் களவுகொள்ள அரிதாய நின்சாயலைக் களிமகிழாற் களவுகொள்ள எண்ணி அதுதான் பெருது வருத்தமுற்ற இதனைக் கண்டு யான் அவ்வருமையை நினைக்க, நீ எம்மை இகழ்ந்தோகக் கருதா நின்றும்’ என்று அவ்வூடலை அப்பொழுதே உணர்ப்பித்தல்.

15—21. மெய் அழுகுபுத்தற்கு ஏதுவாகிய வினழுதகு பொன்னனி யினையுடைய பானை, ஜந்துவளையும் பொலிந்த பாங்குன்றின்மேல் வாழும் மழைக்கண்ணாறு இறுகன்மிகுதியையுடைய முயக்கத்தை அவருகிர் செய்தவருவால் யாம் தெளியவற்றிந் நட்பாடையென்னும் பண்ணைத் தருகின்ற யாழ் நரம்பிற்கு இயைந்த நின் பண்ணைப்பாட்டு (?) நின்னையல்லது பரத்தைமையானென்னும் இயலொடு கூடுதலால் நின் பொய்ம்மிகுதியையுணர்த்திற்று.

மலைவளம் ஜந்தாவன :“ அரக்கிறலிசெந்தே னணிமயிலின் பீலி, திருத்தகு நாவியோ டைந்து ” என்பதனுலறிக.

இது பாணங்குத் தலைவன் பரத்தைமை கூறுகின்றுள்ளாருதலைவிகூற்று.

இதனால் அத்தன்மைத்தாகிய இன்பத்தென்பது பெறப்பட்டது.

இனி அவனை எதிர்முகமாக்கி.—

23—9. வேலையுடைய வேளே ! விரைந்த மயின்மேல் வரும் ஞாயிறே ! மழை மழங்கிய சிகாமும் அதன்கட்ட கொடிமின்னும், நின் ஓடையையுடைய களிற்றையொக்கும் ; நின் குன்றத்தின்கண் எழுதிய அழைக்குடைய அம்பலம் அம்பினாது ஏத்தொழில் நிலைபெற்ற காமவேள் சிரமச்சாலையையொக்கும்.

..... த்துமின்னும் வழக்கு நோக்கி அம்பின்தொழிலென்றார்.

மழைக்கு மழக்கம் கூறியனமையான், யாளைக்கும் மழக்கம் கொள்ளப்படும்.

30—33. குர்நிறைந்த வரையவாகிய சோலைகளும் மேகத்தால் நிறைந்த நீர் துளும்புவனவாகிய களைகளும் பூவணிந்த செறிவால் அழகு துணும்புகின்றவை ஆர்மிக்க கூரிய அம்பு நிறைந்த அவன் தூணியையொக்கும்.

34—5. கார் தோன்றுவிக்கும் காந்தட்குலைகள் நெருங்கிய அழகாற் போர்தோற்றுக் கட்டுண்டார் கையையொக்கும்.

36—7. தும்பி கட்டவிழ்ப்பனவாகிய கவினையுடைய காந்தன்முகைகள் கட்டுதலையுடைய யாழ்ந்ரம்பினாது புரியை நெகிழ்ப்பார் கையை ஒத்தன.

உவமை, மலராது குவியாது இடையதாகிய நிலைமைபற்றி நின்றது.

38—9. அழியமேகம் முன்பனிக்காலத்தின்கண் ஆர்த்து இந்திரனாது வானவில்லை வளைத்தது.

ஆர்ததும்பும் (30) என்பது முதலாய இந்நான்குறுப்பிற்கும் குன்றத்தென்பது அதிகாரத்தான் வருவிக்க.

40—41. குதுப்போர்வல்ல நினது மலைமேன்மரங்கள் அவ்வில்லுச் சொரியுங் களைகளுள்வாயின் அவற்றையொக்க மெல்லிய மலரைப் பரப்பின.

42—5. வட்டுருட்டுதல்வல்ல நின் மலைக்கட்குன்றத்துப் போரின் கண்மிகும் அரவம்போலத் திரளாகிய தாளமொலிக்கும் ஒலியொடு சிறந்து இயங்களாப்ப மேகத்தொகுதியும் அவ்வாரப்பொடு நின்றன.

ஈண்டுக் குன்றமென்றது, முருகவேள் கோட்டத்தையும் அதனைச் சூழ்ந்த இடத்தையும்.

46. மலைக்கட் சிகரங்கள் அருவி ஆர்த்தலால் முத்தணிந்தாலோத் தன.

47. தீனைகள், குருவியார்க்குமாறு கதிர்கள் விளைந்தன.

48—50. சௌனைகள், கரையினின்றும் சாய்ந்த வேழத்தை முட்டுவன பல நிறத்து மலராற் கூனற்பட்டு எழிலணிந்த திருவில்லை வளைந்த வாணையொப்பவாகி வண்டுதும் அழகுடையவாயின.

இவ்வளவும் மலைச்சிறப்புக் கூறி மேல் வாழ்த்தி முடிக்கின்றார் :—

51—6. செருவேற்றினைச் செல்வ ! நின்பூசைக்கட் புரிதலுற்ற நரம்பினது ஒலியும் புலவர்பாடிய இயற்பாட்டுக்களும் பொருந்தி வேதவொலியும் உபசாரமாகிய பூவும் தீபமுங்கூடி எரியின்கண் உருகுமகிலும் சந்தனமும் தூபமாய் கமலா நிற்கும் நின் அடியின் கண் உறைதலை எமக்கு உரித்தாக உறையும் பதினைச் சேர்ந்தாற்போல எம் சுற்றத்தோடு கூடியாம் பிரியாதிருப்பேரோக.

நிலவரை யழுவத்தான் வானுஸூரை புகறந்து
புலவரை யறியாத புகழ்பூத்த கடம்பமாந்
தருமுனி மரபி ஞாறவர் நுகர்ச்சிமன்
இருநிலத் தோரு மினைகென வீத்தநின்
தண்பரங் குன்றத் தியலணி நீணமருங்கு
சாறுகொ ஹெக்கத் தவளோடு
மாறுகொள் வதுபோலு மயிற்கொடி வதுவை.

12. செவ்வேள் (பத்தொன்பதாம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

இப்பாடலை இயற்றியவர் நப்பண்ணனார். இவரது இயற்பெயர் பண்ணனார் என்பது. ‘ந’ என்பது சிறப்புப் பொருளைத் தருகின்றவோர் இடைச் சொல்லாகும்.

இவர் இயற்றிய இப்பாடல், பல சிறப்புக்களைக் கொண்டு விளங்குகின் றது. “தேவயானையைத் திருமணஞ்ச செய்து, வானுலகத்திலே தேவர்கள் இன்பத்தை பெறுவதற்கு வழிசெய்தன. அதேபோல மண்ணுலகத்தில் மக்கள் இன்பமடைய வள்ளிநாய்ச்சியாரை மணந்தனே” என்று பொரு எனமையப் பாடி, முருகப் பெருமான் விண்ணவருக்கும் மண்ணவருக்குங் கண்கண்ட தெய்வமாகத் திகழ்கின்றன என்று கூறி நப்பண்ணனார் புளாங்கிதம் கொள்கின்றனர்.

திருப்பரங்குன்றத்திற் கோயில் கொண்டுள்ள முருகப் பெருமானை வழிபடுவதற்கு மதுரையிலுள்ள மைந்தரும் மகளிரும் விடியற் காலையிற் புறப்பட்டுக் செல்வதையும், பரங்குன்றத்துக்கும் மதுரைக்குமிடையிலான வழியின் இயல்பையும் வருணித்து நப்பண்ணனார் தமது பத்திப்பெருக் கைக் காட்டியுள்ளமையை இப்பாடலிற் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

முருகப் பெருமானின் திருக்கோயிலைப் பாண்டிய மன்னன் வலம் வந்த வகையையும், அவனது பரிவாரம் அவனைத் தொடர்ந்து அவ்வாறு வந்தபோது, திருப்பரங்குன்றத்தின் நிலப்பரப்புப் பாண்டியனது பாசறை போலத் தோன்றியதையும் நப்பண்ணனார் எழிலுற வருணித்துள்ளமை அவரின் கவித்திறத்தையும் கற்பினா வளத்தையும் இனிது புலப்படுத்து கின்றன.

இன்னும், பலவகை மலர்கள் கவினுறுத் தோற்றமளித்தல், கொடி யேற்றிய யானையை அலங்கரித்துப் பூசித்தல், கன்னியரும் கற்புடைய மகளிரும் பயன்கருதி அந்த யானையின் கவள மிச்சிலை உண்ணுதல், முருகப் பெருமான் கடம்ப மரத்தடியில் எழுந்தருளி வழிபாடேற்றல் என்பன இப்பாடலிற் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாடலில் வந்துள்ள உவணமகள் மிக்க இன்பத்தைத் தருவன.

இப்பாடலுக்கு இசை அமைத்தவர் மருத்துவன் நல்லச்சுதனூர். செவ்வேள்மேற் பாடப்பட்ட எட்டாம் பாடலுக்கும் ஒன்பதாம் பாடலுக்கும் இசை அமைத்தவரும் இவரே. இன்னும், வையை பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ள ஆரூவது பாடலுக்கும் பத்தாவது பாடலுக்கும் திருமால் மேற் பாடப்பட்டுள்ள பதினைந்தாம் பாடலுக்கும் இவர் இசை அமைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடலின் பொருட்சுருக்கம்

முருகவேளே ! வானின்கண் எழுந்தருளி இருப்பதுபோலவே, மண்ணுவகத்திலும் எழுந்தருளி இருப்பதற்குத் திருவளங்கொண்டன. தேவர் கன் அடையும் இன்பத்தை மண்ணுவக மக்களும் பெற்றுயிய வேண்டு மெனக் கருதினே. திருப்பரங்குன்றத்தின்கண்ணே வள்ளிநாய்ச்சியாரை மணம் புரிந்தருளினே. இது வானுவகத்திலே தேவயானையை மணப்பதற்கு மாருக மண்ணுவகத்திற் புரிந்த செயல் போலும் !

மதுரையிலுள்ள மைந்தரும் மகளிரும் விடியற்காலையிற் பரங்குன்றத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். இவ்வுலகத்தில் அறத்தைப் பெரிதாகச் செய்து, அதன் பயனை நுகர வேண்டித் தேவருவகத்துக்குச் செல்கின்றாரைப் போன்று சென்றனர். அவர் தத்தமக்கேற்ற அணிகலன்களையும் நல்ல துகில்களையும் அணிந்துகொண்டு புறப்பட்டனர். சிலர் குதிரைமேற் சென்றனர் ; வேறு சிலர் தேர்மேற் சென்றனர். அவர்களின் மார்பில் மாலைகள் விளங்கின. அவர்கள் அணிந்திருந்த ஒளிபொருந்திய ஆபரணங்கள் வழியிலுள்ள இருளைப் போக்கின. இவ்வாறு பரங்குன்றத்துக்கும் மதுரைக்குமிடையிலுள்ள வழிமுழுவதிலும் அவர்கள் நெருங்கிக் காணப்பட்டனர். மாலையையுடைய தலைகள் இடைவெளியற நிறைதலால், ஒரே தன்மைத்தான் பூக்களை நிறைய வைத்துக்கட்டி நிலத்துக்கிட்ட மாலைபோல அவை விளங்கின.

சந்திரன் மேருமலையை வலம் வந்ததுபோலப் பாண்டிய மன்னன் மடமயிலையை மகளிரோடும் அமைச்சர்களோடும் நாடும் நகரும் தன்னை வந்து குழந்து நிற்க, பரங்குன்றத்திலேறி நின் கோயிலை வலம் வந்தான். பாண்டிய மன்னனே வந்தோருட் சிலர், தலையிலே துகிலை அணிந்து, உன் புகழைப் பாடிப் பெரிய உவகையோடு வந்தனர். வேறுசிலர், வழியில் நின்ற யானைகளை அகற்றி மரங்களிற் கட்டி அவற்றுக்கு உணவாகக் கரும்பை முறித்துக் கொடுத்தனர். இன்னும் சிலர், வழியிலே நின்ற தேரைப் போக்கிப் பாண்டிய மன்னன் பரிவாரங்களோடு செல்வதற்கு உதவினர். இவ்வாறு பாண்டியன் நின் கோயிலை வலம் வந்தமையால், பரங்குன்றத்தின் கீழ்கள் நிலப்பரப்புப் பாண்டியனது பாசறையைப்போலத் தோன்றியது.

பாண்டியனைச் சூழ்ந்து சென்றவர்களுட் சிலர், அங்குள்ள குரங்கு களுக்கு உணவுப் பண்டங்களை வழங்கினர்; சிலர் கருமுக முசக் கலைகளுக்குக் கரும்பை அளித்தனர்; இன்னும் சிலர் வீணைகளை மீட்டினர்; சிலர் புல்லாங்குமலை வாசித்தனர்; அந்த இசைக்கு இயைந்து செல்ல வேறுசிலர் யாழை வாசித்தனர். சிலர் முருகவேளின் பூசைச் சிறப்பினைப் புதும்ந்து பாடினர்; சிலர் யாழோசைக்கு அமைய முரசை ஒலித்தனர்.

பரங்குன்றத்திற் சித்திர சாலைகள் பல அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பாண்டிய மன்னனேடு சென்றேருந்த பலர், அந்தச் சித்திர சாலைகளுக்குச் சென்றனர்; அங்குள்ள சித்திரங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். அவர்களுட் சிலர், குரியன் முதலிய கிரகங்களின் நிலையை விளக்கும் சித்திரங்களைப் பார்த்து நின்றனர். அங்கே அமைந்திருந்த சித்திரங்களைச் சுட்டிக்காட்டி மங்கையர் மைந்திரிடம் விணுவினர். அவ்வினாக்களுக்கு, ‘இவள் இரதி, இவன் காமன்’ என்று மைந்தர் விடையிறுத்தனர். சித்திர கூடத்தின் ஒரு பகுதியில் அகலிகையின் வரலாறு சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைப் பார்த்து, ‘இவள் அகலிகை; இவள் கௌதமர்; கௌதமர் கோபங் கொண்டதால் அகலிகை கல்லுருவான காட்சி இது’ என்று சிலர் எடுத்துரைத்தனர். இவ்வாறு சித்திர சாலைகளிற் கூடிநின்று சித்திரங்களைக் கண்டு களித்தோர் நிலை கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

பரங்குன்றத்தின் ஒரு புறத்தில் இன்னெரு சம்பவம் நடந்தது. குன்றத்திலுள்ள குகைகளைக் காண்பதற்கு ஒரு பேதைப் பருவத்தாள் விரும்பினார். தன்னுடன் வந்த உறவினரை விட்டு நீங்கினார். கற்குகைகளின் இடையிடையே புகுந்தாள். ‘சிறந்தவரே’ எனவும் ‘சிறந்தவரோ’ எனவும் விளித்தாள். அதனால் அங்குள்ள குகைகளில் ‘சிறந்தவரே’, ‘சிறந்தவரோ’ என்ற எதிரொலிகள் எழுந்தன. அதனை அறியாத அந்தப் பேதைப் பருவத்தாள் தன்னுடன் வந்தாரே அழைக்கின்றார் என்று எண்ணிக் குகைகள் தோறும் சென்று சென்று மீண்டாள். இவ்வாறு பரங்குன்றத்திலுள்ள இடவேறுபாடு சிறு பராயத்தினருக்கு மயக்கத்தைக் கொடுத்தது.

நெடியோம் ! பரங்குன்றத்திலுள்ள கூண்டியின் பக்கலிலிருந்த மரங்களிலுள்ள இளந் தளிர்களை இளைய மகளிர் விளையாட்டாகச் சூனை நீரிலே உதிர்த்தனர். அவை கூண்டியிலுள்ள மலர்களையும் அரும்புகளையும்

பொருந்தித் தலைதூக்கிக் கிடந்தன. மலர்ந்த மலரோடும், முதிர்ந்த பேரரும்போடும், முதிராத இளைய அரும்போடும் அவை கிடந்தன. மலர்ந்த மலரோடு கிடந்ததை ஜந்தலையையடைய அராவு என்றும், பேரரும்போடு கிடந்ததை முத்தபிள்ளை என்றும், இளைய அரும்போடு கிடந்ததை அதன் இளைய பிள்ளை என்றும் எண்ணி அந்தப் பேதை மகளிர் மயங்கினர்.

அந்தச் சூனையருகே இன்னெரு காட்சி. பல இனப் பூக்கள் பரந்து கிடந்தன. ஆம்பல் பூ, காந்தள் பூ, வேங்கைப் பூ, தோன்றிப் பூ, நறவம் பூ, கோங்க மலர், இலவம் பூ முதலியன அவையாகும். அவை பலவின மாலைகளைப் போல விளங்கின. தெற்றின மாலைகளைப் போல மலர் நிறைந்தும், கோத்த மாலைகளைப் போல நிறம் மாறுபட்டும், தொடுத்த மாலைகளைப்போல இடையிட்டும், தூக்கிக் கட்டின மாலைகளைப் போல நெருங்கியும் அந்தப் பூக்கள் காட்சி கொடுத்தன. அந்த மலர்ப் பரப்பானது விடியற்காலத்திற் காணப்படும் பல நிறத்தையுடைய மேகம் நிறைந்த வானம் போலக் காட்சி கொடுத்தது.

திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்து திருமணமான மகளிரும் மற்றைய கண்ணியரும் முருகப்பெருமானை வழிபடும் காட்சி பத்திப் பரவசமான தாகும். செவ்வேளின் கொடியேற்றப்படும் கும்பத்தைக் குங்குமத்தால் அம்மகளிர் அலங்கரித்தனர். பூவும் நீரும் தெளித்துக் கவரிகளைச் சாத்தினர். பின்னர், பவழக் காம்புடைய பொற்குடையினை மேலே கவித்துப் பூசை செய்தனர். மகளிர் காலதலருடைய அன்பைப் பெறுவதற்கும் கன்னியர் குறைவற்ற மணைளரை மனப்பதற்கும் அந்தப் பூசையின் போது யானையுண்ட கவளத்தின் சேடத்தை உவந்து உண்டனர்.

குரபன்மாவாகிய மாமரத்தைத் தடிந்தோய் ! கிரெளஞ்ச மலையில் வேலைச் செலுத்தி அம்மலையை உடைத்தோய் ! நின் ஆடையும் மாலையும் சிவந்த நிறமுடையன. நின் வேலாயுதம் பவழக்கொடி போன்றது. நின் திருவுருவம் ஏரிகின்ற தீயை ஒக்கும். நின் திருமுகம் இளங் கதிரவனை நிகர்க்கும். பெருமானே ! கடம்ப மரத்தின்கண நீ விரும்பிப் பொருந்திய நிலையைச் சுற்றுத்தாரோடு வழிபட்டு வாழ்த்தினேம். அருள்புவாயாக !

கடம்பம் ரணிநிலை புகர்ந்தேம்
உடங்கம் ராயமொ டேத்தினந் தொழுதே.

பாடல்

- நிலவரை யழுவத்தான் வானுறை புகறந்து
புலவரை¹யறியாத புகழ்பூத்த கடம்பமர்ந்
தருமுனி மரபி ஞெறவர் நுகர்ச்சிமன்
இருநிலத் தோரு மியைகளை வீத்தநின்
- 05 தண்பரங் குன்றத் தியலணி நின்மருங்கு
சாறுகொ டூக்கத் தவளோடு
மாறுகொள் வதுபோலு மயிற்கொடி வதுவை
புலத்தினும் போரினும் போர்தோலாக் கூடற்
கலப்போ டியைந்த விரவுத்தி ரெல்லை
- 10 அறம்பெரி தாற்றி யதன்பயன் கொண்மார்
சிறந்தோ ருலகம் படருநர் போல
உரிமாள் புனைகல மொண்டுகி ருங்கிப்
புரிமாண் புரவியர் போக்கமை தேரர்
தெரிமலர்த் தாரர் தெருவிருள் சீப்பநின்
- 15 குன்றெருடு கூட விடையெல்லா மொன்றுபு
நேர்பூ நிறைபெய் திருநிலம் பூட்டிய
தார்போலு மாலைத் தலைநிறையாற் றன்மணல்
ஆர்வேலை யாத்திரைசெல் யாறு.
சுட்ரோடு குழ்வரு தாரகை மேருப்
- 20 புடைவரு ²குழல் புலமாண் வழுதி
மடமயி லோரு மைனையவ ரோடும்
கடன்றி காரியக் கண்ணவ ரோடுநின்
குருறை குன்றிற் றடவரை யேறிமேற்
பாடு வலந்திரி பண்பிற் பழமதிச்
- 25 குடி யசையுஞ் சுவன்மிசைத் தானையிற்
பாடிய நாவிற் பரந்த வுவகையின்
நாடு நகரு மடைய வடைந்தனைத்தே
படுமணி யானை நெடியாயநீ மேய
கடிநகர் குழ்நுவலுங் கால்.

பாடபேதம் : 1. யறியாது.
2. குழிந்.

- 30 தும்பி தொடர்கதுபப தும்பி தொடராட்டி
வம்பணி பூங்கயிற்று வாங்கி மரன்சைப்பார்
வண்டார்ப் புரவி வழிநீங்க வாங்குவார்
திண்டேர் வழியிற் செலநிறுப்பார் கண்டக
கரும்பு கவழ மடுப்பார் நிரந்து
- 35 பரிநிமிர் தானையான் பாசனை நீர்த்தே
குருகெறி வேலோய்தின் குன்றக்கீழ் நின்ற
இடைநிலம் யாமேத்து மாறு.
குரங்கருந்து பண்ணியங் கொடுப்போரும்
கரும்பு கருமுகக் கணக்களிப் போரும்
- 40 தெய்வப் பிரமஞ் செய்கு வோரும்
கைவைத்¹திமிர்புகுழல் காண்கு வோரு
மியாழி னினிகுரல் சமங்கொள் வோரும்
வேள்வியி னழிகியல் விளம்பு வோரும்
கூர நாண்குரல் கொம்மென வொலிப்ப
- 45 ²ஊழுற முரசி ஞெலிசெய் வோரும்
என்றா முறவரு மிருசுடர் நேமி
ஒன்றிய சுடர்நிலை யுள்படு வோரும்
இரதி காம னிவிலிவ ளெனுஅ
விரகியர் வினாவ வினுவிறுப் போரும்
- 50 இந்திரன் பூசை யிவளக லிகையிலவன்
சென்ற ³கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு
ஒன்றிய படியிதென் றுரைசெய் வோரும்
இன்ன பலபல வெழுத்துநிலை மண்டபம்
துன்னுநர் சுட்டவுஞ் சுட்டறி வறுத்தவும்
- 55 நேர்வரை விரியறை வியலிடத் திழைக்கச்
சோபன நிலையது துணிபரங் குன்றத்து
மாஅன் மருகன் மாட மருங்கு.
பிறந்த தமரிற் பெயர்ந்தோரு பேதை
- ⁴ பிறங்க விடையிடைப் புக்குப் பிறழ்ந்தியான்

பாடபேதம் : 1. திமிர்குழல்.

2. ஊழுறு.

3. கெளமத்தா.

4. பிறக்கல்.

60 வந்த நெறியு மறந்தேன் சிறந்தவர்
என யோடு வெனவினி யேற்பிக்க
என யோடுவென் ரேலா வவ்வினி
அவ்விசை முழுமேற் றழைப்ப வழைத்துழிச்
செல்குவ ளங்குத் தமர்க்கா ஞைம
65 மீட்சியுங் கூலக்கூல மேவு மடமைத்தே
வாழ்த்துவப்பான் குன்றின் வகை.

¹நனிநுனி நயவரு சாய்ப்பி ஞநினர்ச்
சினைபோழ் பல்லவந் தீஞ்சினை யுதிர்ப்ப
உதிர்த்த சினையி ணெடுத்த தலைய

70 அலர்முகிழுற வவைகிடப்பத்
தெரிமலர் ²நைனயுறுவ
ஐந்தலை யவிர்பொறி ³யரவ முத்த
னைந்த ⁴னாருகொன்று மற்றினம் பார்ப்பென
⁵வாங்களை மகனிர் மருளப் பாங்கர

75 பசும்பிடி யிளமுகிழ் நெகிழ்ந்தவா யாம்பல்
கைபோற் பூத்த கமழ்குலைக் காந்தள்
எருவை நறுந்தோ டெரியினர் வேங்கை
உருவமிகு தோன்றி யூழினர் நறவம்
பருவமில் கோங்கம் பகைமல ரிலவம்

80 நினாந்தவை கோத்தவை நெய்தவை தூக்க
மணாந்தவை போல ⁶வரைமலை யெல்லாம்
⁷நினைந்து முறழ்ந்து நிமிர்ந்துந் தொடர்ந்தும்
விடியல் வியல்வானம் போலப் பொலியும்
நெடியாய்நின் குன்றின் மிசை.

85 ⁸நினயானைச் சென்னி நிறங்குங்கு மத்தாற்
புளையாப்பூ ⁹நீருட்டிப் புளைகவரி சார்த்தாப்
பொற்பவழப் பூங்காம்பிற் பொற்குடை யேற்றி
மலிவுடை யுள்ளத்தான் வந்துசெய் வேள்வியுட்
பன்மணை மன்னுவு பின்னிருங் கூந்தவர்

பாடபேதம் :

1. நளிதுவனி.	6. வரைவனர்.
2. களையுறு.	7. நிரைந்து.
3. யரவினது முத்த.	8. நினயானை.
4. னாருகிலொன்று.	9. தீரினிதூட்டி.
5. மைந்துறுமகனிர்.	

90 கன்னிமை கனிந்த காலத் தார்ந்தின்
கொடியேற்று வாரணங் கொள்கவழ மிச்சில்
மறுவற்ற மைந்தர்தோ ளெய்தார் மணந்தார்
முறுவற் றலையனி யெய்தார்ந்தின் குன்றம்
குறுகிச் சிறப்புணுக் கால்.
95 குறப்பினுக் கொடியைக் கூடியோய் வாழ்த்துச்
சிறப்புணுக் ¹கேட்டி செவி.
உடையு மொலியலுஞ் செய்யைமற் றுங்கே
படையும் பவழக் கொடிநிறங் கொள்ளும்
உருவு முருவத்தி யொத்தி முகனும்
100 விரிக்திர் முற்று விரிசுட ரொத்தி
எவ்வத் தொவ்வா மாமுத றடிந்து
தெவ்வுக் குன்றத்துஉத் திருந்துவே லழுத்தி
அவ்வரை யுடைத்தோய்நீ யிவ்வரை மருங்கிற்
கடம்பம ரணிநிலை பகர்ந்தேம்
105 உடங்கம ராயமொ டேத்தினந் தொழுதே.

பாடியவர் : நப்பண்ணனார்,
இசையமைத்தவர் : மருத்துவன் நல்லச்சதனார்,
பன் : காந்தாரம்.

பாடபேதம் : 1 கொட்டிசெவி.

பரிமேலழகரை

1—7. வானின்கண் உறைதற்கு ஏதுவாகிய விருப்பத்தை நீ நில வெல்லையிடையுங்கொண்டு அறிவெல்லையால் அறியப்படாத புகழை யுடைய கடம்பினை மேவி, பெறுதற்கரிய இறைமையானமர்ந்த தேவ ரெய்தும் நுகர்ச்சியை மக்களும் எய்துகவெனத் தந்த நின் னுடைய பரங்குன்றத்து இயல்கின்ற அலங்காரத்தையுடைய மயில் போலும் வள்ளியது வதுவை துறக்கத்துத் தெய்வயானையது சாறு கொள்வது போலும்.

அலங்காரத்தையுடைய (5) வதுவை (7) என இயையும்.

8—18 அறிவினும் வீரத்தினும் பிறரைப் போர்வெல்லுங் கூடற கண் மகளிரும் மைந்தரும் புனர்ச்சியொடுவந்த இரவு நீங்கிய வைகறைக்கண் இவ்வுலகத்து அறத்தைப் பெரிதாகச் செய்து அதன் பயன் நுகர வேண்டித் தேவருலகத்துச் செல்வாரைப்போலத் தமக் கேற்ற மாட்சிமையுடைய புனைகலங்களையும் நல்ல துகில்களையும் அணிந்து விருப்பமாண்ட புரவியராய் ஒட்டமமைந்த தேரராய்த் தெரி மலர்த்தாரராய் விளக்கம் தெருவின்கண் இருளை அகற்றப் போந்து நின்குன்றிற்கும் கூடற்கும் இடையெல்லாம் நெருங்கி, யாத்திரை செல்கின்ற தண்மணலார்ந்த கானல்போலும் வழி, அவர் மாலையை யுடைய தலைகள் இடைவெளியற நிறைதலால் ஒத்த பூக்களை நிறைய வைத்துக் கட்டி இருநிலத்திற்கு இட்ட மாலை போலும்.

முதற்கண் போர் என்பதூஉம் கூடலென்பதூஉம் (8) ஆகுபெயர். ‘சிபப்’ (14) என்னும் எச்சத்திற்கு முடிபாகிய ‘போந்து’ என்னுஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்டது.

தாங்கிப் (12) புரவியராய்த் தேரராய்த் (13) தாரராய் (14) வைகறைக்கட் (9) போந்து நெருங்கிப் (15) படருந்போலச் (11) செல்கின்ற வழி (18) தார்போலும் (17) என்க.

19—29. பகுமணியானை நெடியாய் ! அறிவுதிருந்திய வழுதி, மட மயிலைனைய மகளிரோடும் காரியக் கடனறிந்த தன் கண்ணுகிய அமைச்ச ரோடுங் கூடி நாடும் நகரும் தன்னையுடைய வந்து நின்குன்றில் தடவரை மேலேறி நீமேவிய கடிநகரைப் பாடுண்டாக வலந்திரியும் பண்பினுற் குழ்தலை உவைம் சொல்லுங்கால் மதியுடனே மேருவின் பக்கத்துச் சூழ்வருதலையைனத்து. 21. ஓருமென்பது அசை.

22. “ ஒற்று முரைசான்ற நூலு மினவயிரன்டும், தெற்றென்க மன்னவன்கண் ” என்பதனும் கண்ணவரென்றார்.

24 — 7. பழை வரிசையாற் குடிச் சுவன்மிசையைசூடும் பரிவட் தத்தினும் ஏத்தியநாவினும் பாந்த உவகையினும் நாடும் நகரும் அடையவெனக் கூட்டுக.

30 — 37. மதத்தால் தும்பிகள் தொடரும் கபோலத்தையுடைய யானைகளை வழிநின்று வாங்கிக் காலிற்றெரையாட்டிக் கச்சனிந்த புரசைக் கயிற்றால் மரங்களிற் கட்டுவார், அவற்றிற்குக் கண்டமாக முறித்த கரும்பை மடுப்பார், தார்ப்புரவிகளை வழியினீங்க வாங்குவார், திண்டேர்களை வழியினின்றுஞ்செல்ல நிறுத்துவாராக, அவை பாந்து, நின்குன்றத்தின் கீழ்நின்ற இடைநிலம் வழுதியின்பாசறை நீர்மையினை யுடைத்து.

அவை கூடலினின்றும் போந்து குன்றின்மேல் ஏருவாய் இடையே நிற்றலின் இடைநிலம் பு.

36. குருகு : ஆகுபெயர்.

37. யாம் அவ்விடைநிலத்தை உயர்த்துக் கூறுமாறு இது. என்றது உவைமையால் உயர்க்குங்கால் அதுவும் அவன் பாசறையல் வது பிற்திலிலையென்றும் நினைவிற்று.

‘இது’ என்னுஞ்சொல் வருவிக்கப்பட்டது.

இனி முருகவேளைப் படர்க்கையாக்கி மேல் வழுதியுடன் ஏறியோரது விழுதுக் கூறுவாராய் மலைச்சிறப்பு கூறுகின்றார் :—

38. குருகருந்தும் பண்டங்களை அவற்றிற்குக் கொடுப்பாரும்.

39. கருமுகக்கணம் — முசத்திரள்.

40. தெய்வத் தன்னையையுடைய பிரமவீணையை எழுப்புவோரும்.

41. கைவைத்து ஊதிக் குழலின் இசையை அளப்போரும்.

42. யாழின்கண் இவிலாய்ப்பாலையையும் குரல்வாய்ப்பாலையையும் வலியவுமாகத் தாக்காது சமனுகத்தாக்கி அதனின்பத்தைக் கிளான்வோரும்.

43. வேள்வி — பூசை

44 — 5. யாழினது நான்குரல் கொம்மென ஓலித்த அளவிலே அத்தாளத்திற்கு ஏற்ப முரசினைவியை எழுப்புவோரும்.

46 — 7. நான்மீன்களையும் தாரகைகளையுமடைய சுடர்ச்சக்கரத் தைப் பொருந்திய ஆதித்தன் முதலாவரும் கோட்களது நிலைமையை எழுதியவாற்றுன் அறிவோரும்.

48. இவள் இரதி, இவன் காமனென்று.

49. விரகியரென்றதனால், வினவுகின்ற மகளிர் பிரியாமைக் குறிப் பினராதலும் அவ்வினாவிற்கு இறைசொல்லுவார் கணவராதலும் பெற்றும்.

50 — 52. இப்பூசை இந்திரன் ; அவ்விடத்திற் சென்ற கொதம முனிவன் ; இவன் சினன் மிகுதலால் இவள் கல்லுருவெய்தியவாறு இதுவென்று கொண்டோற் பிழைத்த தண்டங் கூறுவாருமாய்.

53 — 7. தேரப்படும் பரங்குனரத்து மான்மருகளது மாடத்தின் பக்கம், சென்றவர் கையாற் சுட்டிக் கேட்கவும் கேட்டவற்றை அறிவிக்கவும் இத்தன்மைய பலபல சித்திரம் நிற்றலையடைய மண்டபங் களைச் செவ்விய மூங்கில்களையும் விரிந்த பாறைகளையுமடைய அகன்ற இடத்துச் செய்தலாற் சோபனமான நிலைமையினையுடைத்து.

58 — 66. ஒரு பேதைப் பருவத்தாள் பிறத்தலானுகிய தன் தமரினீங்கிக் காண்டல் விருப்பினாற் பிறங்கின கற்களின் இடையிடைப் புக்குத் திகைத்து, சிறந்தவரேயெனவும் சிறந்தவரோவெனவும் அவரை விளியேற்பிக்க, ஆண்டை முழைகள் அவ்விளியை ஏலாவாய் அவ்விசை தன்னையே ஏற்றுத் தாழும் அழைப்ப அதனை அறியாது அவரும் தன்னை அழைக்கின்றாராகக் கருதி அவ்வழைத்தவிடத்துச் செல்கின்ற அவள் ஆண்டுத் தமரைக் காணுது மீணுமிடத்தும் கூவதலைக் கூவதலை மேவா நின்றுள் ; அதனால் அன்பாரது வாழ்த்தினையுவப்பானது குன்றின் இடவேறுபாடு சிறுர்க்கு மட்டமை செய்தலை யுடைத்து.

இனி அவனை எதிர்முகமாக்கிக் கூறுகின்றார் :—

67 — 74. மிக நயக்கப்படும் நுனிசாய்ப்பினையுடைய சினையைப் போழ்ந்து புறப்பட்ட பல்லவங்களைத் தாம் விளையாட்டு வகையால் இனிய சுளைக்கண்ணே உதிர்ப்ப, அவை அவ்வுதிர்த்த சுளையின்கண் எடுத்த தலையவாய் அல்லையும் முடையையும் உறக்கிடப்ப, அவற்றுள் அல்லை யுறக் கிடந்ததனை இது விரிதரும் ஜந்தலையினையும் அவிர்பொறியினையுமடைய அரவென்றும் அதனருகு முதிர்ந்த முகிழையுறக்கிடந்ததனை அருகிலொன்று அதன் முத்தமைந்தனென்றும் இளமுகிழையுறக் கிடந்த தனை மற்றையதன் இளம்பார்ப்பென்றும் இளைய மகளிர் மருளா நிற்க. சாய்ப்பிற் (67) பல்லவம் (68) என்க.

74. பாஷ்கர் — அதனருகே.

75. பசம்பிடி இளமுகிழ் — பச்சிலையது இளைய கொழுந்து, மகளிர் வாய்போல் மலர்ந்த ஆம்பல்.

77. எருவையது நறுந்தோட்டையடைய பூ.

எருவை யென்பது, “எருவை செருவினை மணிப்புங் கருவினை” எனக் கபிலர் பாடிய பெருங்குறிஞ்சியினும் வந்தது.

78. உருவம் — நிறம். ஊழினர் — அலர்ந்த இனர்.

79. காலங்குறியாது பூக்கும் கோங்கு ; அக்கோங்கம்போதொடு நிறத்தாற் பகைத்த மலரையுடைய இலவம்.

80 — 84. இவையெல்லாம் தெற்றின மாலைகள்போல மலர் நிறைந்தும் கோந்த மாலைகள் போல நிறம் மாறுபட்டும் தொடுத்த மாலைகள் போல இடையிட்டும் தூக்கிக்கட்டின மாலைகள் போல நெருங்கியும் பூத்தலால், மயங்கு அலர், நின்குன்றின் மிசை வரைமலை யெங்கும் விடியற் காலத்துப் பலநிறத்து மேகமார்ந்த வானம்போலப் பொலியும்.

பூத்தலாலென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

மலர் பொலியுமென்க.

85 — 94. நின்குன்றத்தைக் குறுகி நின்கொடியை ஏற்றப்படும் நின்யாளையின் கும்பத்தின் நிறத்தைக் குங்குமத்தால் அலங்கரித்துப் பூவொடு கூடிய நீரை இனிதாக ஊட்டிச் செவிக்கவிகளை சார்த்திப் பொலிந்த பவழுத்தாற் செய்த நல்ல காம்பினையுடைய பொற்குடையை மேலெலுத்து உவகையுள்ளத்தான் வந்து செய்யும் பூசைக்கண் அவ்வியாளை கவழங்கொள் மிச்சிலைச் சிறப்போடு உண்ணுதொழியிற் பல மணமும் நிலைபெற்ற பின்னிருங் கூந்தலையடைய மகளிர் தம் காலவர் முறைவலொடு கூடிய தலையளியை எய்தார். கண்ணிமை.கணிந்த காலத்தார் குறைவற்றமைந்த மைந்தர் தோளைக் கூடார்.

இவ்வாறு மீலசிறப்புக் கூறி, மேல் வாழ்த்துவான் முகம்புகுகின் ரூ :—

95 — 6. குறப்பெண்ணுகிய வள்ளியை மணந்தோய் ! எம் வாழ்த் தினை நின்செவிக்குச் சிறப்புணவாகக் கேட்டல்வேண்டும்.

அன்புடைமையின் எம் எய்தினை யன்றே ? அதுபோல அருளுடைமையான் ஒவ்வாவாழ்த்தும் கேட்டல் வேண்டும் என்றவாறு.

97. ஒவியல் — கடம்பமாலை.

செய்யையென உடையதுதொழில் உடையான்மேல் நின்றது.

98. அவையெயாழிய நின்வேலும் அவ்வாறே பவழக்கொடி நிறத் தைக் கொள்ளும்.

குருதி தோய்ந்துழியல்லது அந்நிறம் இயல்பன்மையிற் கொள்ளு மென்றார்.

99. நிறனும் எரிகின்ற தீயை ஒப்பை.

பண்பின்ஜூழில் பொருண்மேல் நின்றது.

99 — 100. முகனும் இளைய ஆதித்த மண்டலத்தை ஒப்பை.

சினைவினா முதன்மேல் நின்றது.

101. உலகிற்கு எவ்வஞ்செய்தலான் நீதியிற்றப்பிய குர்மா.

102. பகைமை பொருந்திய குருகுபெயர்க் குன்றத்து.

103 — 5. உடன் மேவிய சுற்றித்தோடு ஏத்திப் பரங்குனரத்துக் கடம்பின்கண் அமர்ந்த நல்ல நிலையை வாழ்த்தினேன் ; எம் வாழ்த்து இது.

'எம் வாழ்த்து இது' என்பது சொல்லெல்ச்சமாயிற்று.

ஆற்றிரு தோளவை யறுமுகம் விரித்தவை
நன்றம் ராய்மோ பொருங்குநின் நடியறை
இன்றுபோ வியைகெனப் பரவுதும்
ஒன்றார்த் தேய்த்த செல்வநிற் ரெழுதே.

பரிபாடல், 21 : 67-70.

13. செவ்வேள் (இருபத்தொராம் பாடல்)

பாடியவர் வரலாறு

பரிபாடலிலுள்ள இருபத்தொராம் பாடலைப் பாடியவர் நல்லச்சுதனூர் முருகப் பெருமானின் பெருமையையும் முருகப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் பரங்குன்றத்தின் சிறப்பையும் பாடியுள்ளமையால், நல்லச்சுதனூர் முருக பத்தராக வாழ்ந்தாரென்று தெரியவருகின்றது.

முருகப் பெருமானின் தோற்றத்தை வருணி த்து, “ வென்றிக் கொடியணி செல்வனுகிய நின்னைத் தொழுது, இக்குன்றத்து அடியின்கண் உறைதல் மறுபிறப்பிலும் இயைகவென்று பரவுகின்றோம் ” என்று நல்லச்சுதனூர் வேண்டிந்தின்ற இடம் உள்ளத்தைத் தொடக்கூடிய தாகும். திருப்பரங்குன்றம் யானையாக உருவக்கு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பரங்குன்றத்திலே துடியின் ஓசைக்கு இயைய ஆடிய ஒருத்தியை அருகிலிருந்து மங்கையர் பார்த்தனர். அம்மங்கையர் நிலையை வருணி த்து, “ அவர்களின் நிலையை நினைப்பின் அது கைவல்லான் எழுதிய ஓவியத்தின் அழகைப் போன்றது ” என்று நல்லச்சுதனூர் கூறுகின்ற போது, அவ்வழகிலே ஈடுபட்டு நிற்பதுபோன்ற உணர்வு எமக்கும் உண்டாகின்றது.

திருப்பரங்குன்றத்தின் இயற்கை அழகைப் புலவர் எழிலுற வருணி துள்ளார். இயற்கையில் நல்லச்சுதனூருக்குள்ள ஈடுபாட்டையே இவ்வருணைன் இனிது தெளிவாக்குகின்றது.

முருகப் பெருமானின் திருவடிகளின் கீழும் திருப்பரங்குன்றத்தின் கீழும் உறைதல், தமக்கு இயைய வேண்டுமென்று நல்லச்சுதனூர் வேண்டுதல், முருகப் பெருமான்மேல் அவருக்குள்ள அணபின் மிகுதி யைக் காட்டுகின்றது.

இப்பாடலுக்கு இசையமைத்தவர் கண்ணகனூர். ஆனால், பரிபாடலிலுள்ள 16 ஆம், 17 ஆம், 18 ஆம், 20 ஆம் பாடல்களுக்கு நல்லச்சுதனூர் இசையமைத்துள்ளார். எனினும், நல்லச்சுதனூர் பாடிய இப்பாடலுக்குக் கண்ணகனூர் இசையமைத்துள்ளார். நல்லவழிசியார், குன்றம்பூதனூர், ஆசிரியர் நல்லந்துவனர் ஆகியோர் பாடிய பாடல்களுக்கு நல்லச்சுதனூர் இசையமைத்துள்ளமை நோக்கற்பாலது.

சிறந்த புலவராகவும் திறமையிக்க இசை அமைப்பாளராகவும் நல்லச்சுதனூர் விளங்கினூர் என்பது தெளிவாகின்றது.

குஞ்சுத் தடியுறை யினைகெனப் பரவுதும்
வெள்ளிக் கொடியணி செல்வநிற் ஏற்றுது.

பாடலின் பொருட்சார்க்கம்

முருகா ! நெருப்புப் போன்ற முகப்பாம் விளங்கும் சென்னியை யுடைய வேளத்தை நீ வாகனமாகக்கொண்டு எழுந்தருள்கின்றும். திருவடிக்கு இயைந்ததும் தோலாலே நைத்த முதுகிணையுடையதும் பீவிப் போழால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய காலனியினை அணிந்துள்ளேன். குர்மாவைத் தடிந்து கிரெனஞ்ச மலையைத் துணைத்த வேல், உனது திருக்காத்திலே விளங்குகின்றது. வள்ளிப்பூவை விரவித் தொடுத்ததும் உருஞ்கின்ற பூக்களை உடையதுமாகிய கடம்ப மாலையினை அணிந்து கொண்டேனை. யானையைப் போன்று விசும்புற நிவந்த தண்பாரங்குன்றத் தில் நீ விரும்பி வீற்றிருக்கின்றனை. வென்றிக் கொடியணி செல்வனுகையை நின்னைத்தொழுது, திருப்பரங்குன்றத்து அடியின்கண் உறைதல் மறு பிறப்பினும் இயைகவென்று பரவுகின்றோம்.

குரைந்த தடிந்தோம் ! பொற் சிலம்பிலுள்ள முத்துப் பரல்கள் ஒலிக்கத் துடியின் ஓசைக்கு இயைய அடிபெயர்த்துத் தோளை அசைத்து, கள்ஞஞ்சட மகிழ்ச்சியாலே திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒருத்தி ஆடினான். அவ்வாடலை அருகிலிருந்து தலைவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைத் தலைவி கண்டாள். ஆடுவாளது அழகு தன் கணவனின் மனத்தை வேறுபடுத்தும் என்று எண்ணினான் ; வெகுளியோடு அவைனைப் பார்த்துச் சினந்தாள். வேறெருந்ததி, கண்ணெடியிலே தன் அழகைப் பார்த்துத் தன் அணிகலன்களைத் திருத்தினான் ; இன்னெருந்ததி தனது நகில்களிற் சந்தனத்தைப் பூசினான். இம்மகளினுடைய நிலை கைவல்லான் எழுதிய ஓவியத்தின் அழகைப் போன்றது.

மயில்கள் தம் சிறைக விரித்து ஆடின; குழலோசையைப் போலத் தும்பிகள் மலர்களில் ரீங்காரஞ் செய்தன; வண்டினங்கள் யாழினது இசையைப் போல ஒலித்தன; தாளத்தையுடைய முழவைப்போல அருவியின் நீர் ஒலித்தது. இவ்வாறு எழுந்த ஒலிகள் எல்லாம் திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒருங்கே பரந்தன.

சௌன் ஒன்றின் நடுவே ஒருத்தி நீரில் மூழ்கி எழுந்தாள். கரையில் நின்ற தன் கணவனை அவள் நோக்கினான்; நீரில் அழுந்துகின்ற தனக்குப் புனையாகிய மூங்கிலைத் தருமாறு அவனிடம் வேண்டினான். அவன் அதனை அவனுக்குக் கொடுக்காமல், அராக்கு நீர் நிறைந்த வட்டை ஏறிந்தான். அப்போது அவள் நீரிலே தத்தனித்தாள். அவளின் துயரத்தைத் துடைக்கத் தலைவன் துணிந்தான். தண்ணீரிற் குதித்து அவளைத் தழுவினான். தண்பாரங்குன்றம் இத்தகைய இயல்பை உடையது.

திருப்பரங்குன்றம் இடையெருது பாயும் அருவிகளை உடையது. அது மைந்தார் பூசிய சந்தனத்தைத் தடவி வந்த காற்றையும், மகளிர் பூந்தாதை உதிர்த்த கூந்தலினுடே உலாவிவந்த காற்றையும், நினக் குரிய பூசைக்கண் காட்டிய தூப்பு புகையோடு சேர்ந்த காற்றையும் உடையது.

கள்ளைக் குடித்த மகிழ்ச்சியாலே தளர்ந்து துகில் நெகிழு, கண்கள் சிவக்க, ஒருத்தி பூங்கொடிபோல அசைந்தாள்; தன் கேள்வன் ஒலிக்குந் துடியின் தாளத்திற்கேற்பத் தனது முத்துமாலை அசைய ஆடினான். அவளுடைய அழகு ஆடும் பூங்கொம்பைப் போன்றது. துடியினது தாளத்துக்கு ஏற்ப முறையாகத் தோளை அசைப்பவளின் கண்பிறழ்தல், அம்பு பிறழ்தலையொத்தது. இவ்வாறு பரங்குன்றம் ஆடலும் பாடலும் உடையது.

போரிலே பகைவரை அழித்த வேற்படையையுடைய இறைவனே ! பன்னிரண்டு தோள்களை உடையாய் ! ஆறு திருமுகங்களுடன் விளங்குகின்றும் ; பகைவரை அழித்த செல்வ ! சுற்றாத்தோடு ஒருங்கே நின் அடிக்கண் உறைதல் இன்றுபோல என்றும் எமக்கு இயைய வேண்டு மென நின்னைப் பரவுகின்றோம் ! அருள் புரிவாயாக !

பாடல்

- ஊர்ந்ததை, எரிபுரை யோடை யிடையிமைக்குஞ் சென்னிப்
பொருசமங் கடந்த புகழ்சால் வேழும்
தொட்டதை, தைப்பமை சருமத்திற் ருளியை தாமரை
துப்பமை துவர்ந்த் துறைமறை யழுத்திய
- 5 வெரிந்த தோலொடு முழுமயிர் மிடைந்த
வரிமலி யரவுரி வள்புகண் டன்ன
புரிமென் பீவிப் போழ்புனை யடையல்
கையதை, கொள்ளாத் தெவ்வாக்கொண் மாழுத றடிந்து
புள்ளொடு பெயரிய பொருப்புபுடை திறந்தவேல்
- 10 பூண்டதை, சுருளைட வள்ளி யிடையிடு பிழைத்த
உருளினர்க் கடம்பி வென்றுபடு கமழ்தார்
அமர்ந்ததை, புரையோர் நாவிற் புகழ்நல முற்றி
நிரையே முடுக்கிய நீளிலைப் பாலை
அரைவரை மேகலை யணிநீர்ச் சூழித்
- 15 தரைவிசும் புகந்த தண்பரங் குன்றம்
குன்றத் தடியறை யியைகெனப் பரவுதும்
வென்றிக் கொடியணி செல்வநிற் ரெழுது.
சுடுபொன் வெகுழித்து முத்தரிசென் ரூர்ப்பத்
துடியி னடிபெயர்த்துத் தோளசைத்துத் தூக்கி
- 20 அடுநரூ மகிழ்த்தப் வாடுவா டகைமையின்
1 நூலையிலங் கெஃகெனச் சிவந்த நோக்கமொடு
துணையணை கேள்வெனத் துனிப்பவ ணிலையும்
நிமல்காண் மண்டில நோக்கி
அழல்புனை யலவிரிமை திருத்துவாள் குறிப்பும்
- 25 பொதிர்த்த மூலையிடைப் பூசிச் சந்தனம்
உதிர்த்துப் பின்னுற ஹட்டுவாள் விருப்பும்
பல்லூ மிவையிவை நினைப்பின் வல்லோன்
ஒவத் தெழுதெழில் போலு மாதடிந்
திட்டோய்நின் குன்றின் மிசை.
- 30 மிசைபடு சாந்தாற்றி போல வெழிலி
2 இசைபடு பக்க மிருபாலுங் கோலி
விடுபொறி மஞ்ஞை பெயர்புட ஞட
விரல்செறி தூம்பின் விடுதுளைக் கேற்ப
முரல்குரற் றும்பி யவிழ்மல ருத

பாடபேதம் : 1 நீணயிலங்கெஃகின்.

2 இசைபக்கவிருபாலும்.

- 35 யாணர் வண்டினம் யாழிலை பிறக்கப்
பாளி முழவிலை யருவிநீர் ததும்ப
ஒருங்கு பரந்தவை யெல்லா மொலிக்கும்
இரங்கு முரசினை குன்று.
தாழ்நீர் சிமிழ்சீனை நாப்பட் குளித்தவண்
- 40 மீநீர் நிவந்த விறலிழை கேள்வைன
1 வேய்ந் ரழுந்துதன் கையின் விடுகெனப்
2 பூநீர்பெய் வட்ட மெறியப் புனைபெரு
தருநிலை நீரி னவடுயர் கண்டு
கொழுநன் மகிழ்தூங்கிக் 3 கொய்யும் புனல்வீழ்ந்து
- 45 தழுவுந் தனகவகைத்துத் தண்பரங் குன்று.
வண்டார் பிறங்கள் மைந்தர் நீவிய
தண்கமழ் சாந்தந் 4 நைதீய வளியும்
கயல்புரை கண்ணியர் கமழ்துக ஞதிர்த்த
புயல்புரை கதுப்பக முளரிய வளியும்
- 50 உருளினர்க் கடம்பி னெடுவேட் கெடுத்த
முருகு கமழ்புகை நுழைந்த வளியும்
அசம்பு மருவி யருவிடர்ப் பரந்த
பசமழுட் சேஎன்னின் குன்றநன் குடைத்து.
கண்ணெணுளிர் திகழுட ரிசூஸ்டர் படர்கொடி மின்னுப்போல்
- 55 ஒண்ணைக தனகவகை நெறிபெற விடையிடை யிழைத்தி யாத்த
செண்ணிகைக் கோதை கதுப்போ டியல
மணிமரு டேன்மகிழ் தட்ப வொல்கிப்
பினிநெகிழப் பைந்துகி ஞேக்கஞ் சிவப்பூரப்
பூங்கொடி போல நுடங்குவா ளாங்குத்தன்
- 60 சீர்தகு கேள்வ னுருட்டுந் துடிச்சீராற்
கோடனிந்த முத்தார மொல்க வொசிபவளேர்
ஆடை யனசய வணியசையத் தான்சையும்
வாடை யுளர்கொம்பர் போன்ம்.
வாளி புரள்பவை போலுந் துடிச்சீர்க்குத்

பாடபேதம் : 1 வேய்நீர் தன்கையிற் புனையவை விடுகென.

2 பூநீர்பெய்.

3 கொய்யு நீரம்புள வீழ்ந்து.

4 நைதீயவளியியும்.

65 தோனும் பெயர்ப்பவள் கண்.

மாறும் ரட்டவை மறவேல் பெயர்ப்பவை
ஆறிரு தோளவை யறுமுகம் விரித்தவை
நன்றம் ராய்மோ டொருங்குநின் னடியுறை

¹இன்றுபோ லியைகெனப் பாவதும்

70 ஒன்றார்த் தேய்த்த செல்வநிற் ரெழுதே.

பாடியவர் : நல்லச்சதனார்.

இசையமைத்தவர் : கண்ணகனார்.

பண் : பண்காந்தாராம்.

பாடபேதம் :

1 இன்றுபொலிகேள்.

பரிமேலழகருளை

1—2. விளக்கத்தால் ஏரியையொத்த ஓடைநடுவே கிடந்து விளங்குஞ் சென்னியை யுடைத்தாய் வேழும்.

3—7. தொட்டது, தாமரைத்தாளிற்கு இயைந்த பவழம்போலும் துவர்நீர்த்துறையிலே மறைய அழுத்திய சருமத்தால் தைத்தலமைந்த முதுகிற்றேலுடனே அதன் முழுமயிர் மிடைந்த பாப்புத்தோலைக் கீறின வாரையொத்த பீவிப்போழாற் புளைந்த அடையற்செருப்பு.

தாளியை தைப்பமை யென்பனவும் அடையலென்பதனேடு இயையும்.

8. நின்னை மதியாத அவுணர் தமக்குத் துணையாக மதித்த மா.

9. புள்—அன்றில், புடை—பக்கம்.

10—11. சுருஞதலையுடைய. இடையிட்டுத் தொடுத்த கடம்பம் பூவினையுடைய ஒன்றுபட்டு அலர்ந்த தார்.

13. ஏழு நிரையாக அடுக்கிய நீண்ட இலையையுடைய பாலை ; என்றது, ஏழிலைப் பாலையை.

14—5. அதனையுடைய அரைமலையாகிய இலகடத்தினையும் அருவி யாகிய படாத்தினையுமைடத்தாய்த் தரையின்கணின்று விசம்பையுற ஒங்கிய பரங்குன்றம்.

16. இக்குன்றத்து அடியின்கணுறைதல் மறுபிறப்பினும் இயைக வென.

17. வென்றியாற் கொடியை அலங்கரித்த செல்வ !

18. ஓடவைத்த பொன்னுற் செய்த சிலம்பில் முத்தாகிய அரி எங்குங் கேட்ப ஆர்ப்ப.

19. அடியினைத் துடியொலிக்கு இயை.

20. அடுநருவண்ட மகிழ்ச்சி தடுப்ப ஆடுவாள் அழுகு காரணமாக.

22. துனித்தலாவது, இவளழுகு எமக்குங் கூட வியப்பாயிற்று. இனி இவற்குச் சொல்லவேண்டுமோவென உட்கொண்டு கேள்வன் துணையாய் அமராநிற்கவும் அவனை வெகுளிமிக்க நோக்கமொடு துனித்தல்.

23. இவளினும் எளக்கு அழுகுண்டாயவறி இவளை நோக்காளென்று கருதிக் கண்ணுடியை நோக்கி.

24. அழல்போல் அவிராநின்ற இழை.

25—6. பொங்கின முலையிடத்தே சந்தனத்தைப் பூசியுர்த்து நாற் றம் நிலைபெற்றவழி என்னைத் தழுவுமென்று கருதி அதனைப் பின்னும் பின்னும் ஊட்டுவாள்.

27. மற்றும் இத்தன்மைய பலமுறை நிகழ்கின்ற மகளிர் தொழில் களை நினைப்பின், கைவல்லானைமுதிய ஓவியத்து அழகுபோலும்.

என்றார், அவ்வொரு தொழிற்கண்ணே நிற்றலான்.

30—32. மேல் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட சாந்தாற்றிபோல எழிலியிசையாலிகின்ற இடத்து இரண்டு இறகையும் விரித்து விளங்கும் பொறியையுடைய மயில்கள் எழுந்து ஆட.

33. விரல் செறிந்துவிடுகின்ற வங்கியத்தின் துளைக்கு இசைய.

35. யாழினது இசையை மேன்மேலு.

36. பாணியென்னுந் தாளத்தையுடைய முழவிசைபோல.

37. இவ்வாற்றால் தம்முள் வேறுபட்டனபலவும் ஒருங்கொலிக்கும்.

39—45. நீரொலிக்கின்ற ஆழந்த சௌனநடுவே மூழ்கி அவ்விடத்து நீர்மேலெழுந்த விறலிமை கரையில் நிற்கின்ற கேள்வைனைப் புணையாகிய வேயை நீரில் அழுந்துகின்ற தன்கையின்கட்டருகவென அவன் அதனைக் கொடாது அரக்குநீர் கரந்த வட்டை ஏறிதலாற் புணைபெருது அவள் அருந்திலையான நீரிற் படுகின்ற துயரத்தைக் கண்டு கொழுநன் இன் புற்றுப்பின் அந்தின்கண் வீழ்ந்து தழுவும் தன்மையினையுடைத்து.

46. பிறங்கற்கண்.

46. சந்தனத்தைத் தடவிப் புலர்த்துங் காற்றும்.

48-9. கமழ்தாதுதிர்த்த கதுப்பகத்தை ஊடுபுக்கு அசைத்த காற்றும்.

50—51. கடம்பின்கண் மேவிய நினங்குப் பூசைக்கட் காட்டும் பாத்திரத்தெடுத்த கமழ்புகையூடு நுழைந்த காற்றும்.

50. நெடுவேள் : முன்னிலைப்பெயர்.

52—3. இடையருது ஒழுகும் அஞ்சி அரிய விடரின்கண்ணே பரந்த நின்குன்றம் உடைத்து.

47—53. பலவகை நறுநாற்றமுடைமை கூறினவாறு.

54—6. இடுகூடர் பரந்த கொடிமின்னுப்போற் கண்ணிற்கு ஒளிர்ந்த திகழுநின்ற அடராலே ஒண். அழகும் நெறிப்பும் இடையிடை பெறச்செய்து யாத்த தொழிலையுடைய.

மின்னுப்போற் கோதையென இயையும்.

54. ஒளிர்திகழ் : வினைத்தொகையுக்கு.

56. அக்கோதை கதுப்போடசைய.

57—8. மாணிக்கத்தை யொக்கச்சிவந்த. . . . கள்ளை நுகர்ந்த மகிழ்ச்சி தடுப்பப் பசுமையையுடைய துகிலுடை நெகிழு.

57—63. கள்ளுணர். . . . ராக்க நுடங்குவாளாய்த் துடிச்சீரின் கண்ணே மூலைக்கண்ணிற்க முத்தாரமனைய ஆடுவாளது அழகு, வாடையாலுளரப்பட்டு ஆடையைசயவும் அணியைசயவும் அசையுங் கொம்பருண்டாயின் அதனழகையாக்கும்.

59. ஆங்கு : அசை.

64—5. சீர்க்கு இசையத் தோளைப் பெயர்ப்பவள் கண் அம்புடைபெயர்வள போலும்.

என்று இவ்வாற்றான் மலைச்சிறப்புக் கூறி மேல் வாழ்த்தி முடிக்கின்றார் :—

66. மாற்றுரை அமின்கட்கொன்ற படையை.

68—70. எமக்கு விரும்பின சுற்றுத்தோடு கூடி நின் அடிக்கண் உறைதல் இன்றுபோல என்றும் இயைகவென்று பரவுதும்.

— .. —

14. பின்னினைப்பு

அசரர்	: பதினெண் கணத்துள் ஒரு கணம்.
அகம்	: அகப்பொருள்.
அகநானூறு	: எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று.
அகப்பாட்டு	: அகப்பொருள்மைந்த செய்யுள்.
அகப்பொருள்	: அகத்தினையாகிய பொருள்.
ஆன்தக் கூத்து	: பத்திப் பரவசங்கொண்டு ஆடும் ஆட்டம்.
ஆற்றுப்படை	: பரிசில் பெற்றுக்கொண்டு, அது பெறக் கருதியவைன் ஒரு தலைவனிடத்துச் செலுத்துவதாகப் பாடும் பிரபந்தம்.
அடங்கன்முறை	: முவர் அருளிச் செய்த தேவாரங்களை அடக்கிய நூல்.
அவுணர்	: அசரர்.
சமயகுரவர்	: சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டிய சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சிவன்தியார்.
குத்திரி!ம்	: சில்வகையெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளும் செறிந்து விளங்க அமைத்து முடிக்கப்படும் யாப்பு.
எட்டுத்தொகை	: நற்றினை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய சங்ககாலத்திலே தொகுக்கப்பட்ட எட்டு நூல்கள்.
களவு	: களவுப் புணர்ச்சி; தலைவனுந் தலைவியும் பிறாறி யாது தனியிடத்தில் எதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல்.
கலித்தொகை	: எட்டுத்தொகையுள் நல்லந்துவனுர் தொகுத்த 150 கலிப்பாக்களைக் கொண்ட நூல்.
கற்பு	: களவுக் கூட்டத்துக்குப்பின் தலைவன், தலைவியை விதிப்படி மனத்து இல்லறம் புரியும் ஒழுக்கம்.
கடவுள் வாழ்த்து	: நூல் அல்லது நூற்பகுதியின் முதலிற் கூறும் தெய்வ வாழ்த்து.
கடிமரம்	: பகைவர் அணுகாதவண்ணம் வளர்த்துக் காக்கப் படும் காவன் மரம்.
கொற்றவை	: [வெற்றிக்குரியவள்] தூர்க்கை
குரவை	: மூலை அல்லது குறிஞ்சி நிலமகளிர் தம்முட்கைகோத்தாடும் கூத்துவகை.

குறுந்தொகை	: அகப்பொருளைப் பற்றியதும், அவற்கு பாக்கள் 402 கொண்டு பூரிக்கோ என்பவரால் தொகுக்கப்பெற்றதும் எட்டுத்தொகையிற் சேர்ந்ததுமாகிய ஒரு நூல்.
மதுரைக்காஞ்சி	: பத்துப்பாட்டினுள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனூர் பாடிய பாட்டு
நற்றினை	: பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி தொகுப்பித்ததும் எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றானதும் அகப்பொருளைப் பற்றியதுமான தொகைநூல்.
நெடுநல்வாடை	: தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்மேல் நக்கிராற் பாடப்பட்டதும் பத்துப்பாட்டினுள் ஏழாவதுமான பாட்டு.
நிகண்டு	: ஒருபொருட் பலசொற்றெருகுதியையும் பலபொருளொரு சொற்றெருகுதியையும் பாவிலமைத்துக் கூறும் நூல்.
பண்	: இசை.
பரிபாடல்	: 1. ஒரு வகைப் பா. 2. எட்டுத்தொகையுள் எழுபது பரிபாட்டால் தொகுக்கப்பட்ட ஒரு நூல்.
பத்துப்பாட்டு	: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணுற்றுப்படை, பெரும்பாணுற்றுப்படை, மூலிலப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்ற பத்துப்பாடல்கள் அடங்கிய பழைய நூற்றெருகுதி.
பவழக்கொடி	: கடலில் வளரும் கொடி வகை.
புறப்பொருள்	: வீரம்.
பாணன்	: பாடல் வல்ல ஒரு சாதி
பாயிரம்	: முகவுரை.
பதிற்றுப்பத்து	: எட்டுத்தொகையில் ஒன்றானதும், சேர்வ பதின்மரைப் பற்றிப் புலவர்ப் பதின்மாற் பாடப் பெற்றதும் ஒரொருவருக்குப் பத்துப் பாட்டாக நூறுபாடல்களால் அமைந்ததுமான நூல்.

- தேவாரம் : சிவபெருமான்மேல் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய நாயன்மார் மூவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட பதிகங்கள் கொண்டதும், தமிழ் வேதம் என்று போற்றப்படுவதுமான சைவத்திருமுறை.
- திருக்கோவையார் : மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் திருச்சிற்றம் பல்ததைப் பற்றியதுமான அகப்பொருட் கோவை.
- திருமுறை : பன்னிரண்டு சைவத் திருமுறைகள்.
- திருமுருகாற்றுப் : பத்துப்பாட்டினுள் ஒன்றும், நக்கீரர் இயற்றியதும், படை முருகக்கடவுளைப் பற்றியதுமான ஒரு நூல்.
- திருக்குறள் : பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்றும் அதிகாரத்துக் குப் பத்துக் குறள் கொண்ட 133 அதிகாரங்களில் அறும், பொருள், இன்பங்களைப் பற்றிக் கூறுவதும் திருவள்ளுவர் இயற்றியதுமான நூல்.
- திருமந்திரம் : திருமூலநாயனுர் அருளிச் செய்த ஒரு சைவத் திருமுறை.
- திருவாசகம் : வாதவூரடிகள் அருளிச் செய்த துதிநூல்.
- தொல்காப்பியம் : மிகப் பழையதும் தொல்காப்பியனுர் இயற்றியது மான தமிழிலக்கண நூல்.
- துணங்கை : முடக்கிய இரு கைகளையும் விலாப்புடைகளில் ஒற்றி யடித்துக் கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகைக் கூத்து.
- வெண்பா : நால்வகைப் பாக்களுள் ஒன்று.
- வெறியாடல் : வேலஞூடல்.
- யாழ் : பேரியாழ், சுகோட்டாயாழ், மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்ற நால்வகை வீணைக்கருவி.

15. துணை நூல்கள்

- பரிபாடல், பிராங்கோ குரேசின் விளக்கவுரையுடன், பாண்டிச்சேரி, 1968.
- பன்னிரு திருமுறைப் பெருந்திரட்டு, சைவ சித்தாந்தக் கழகம், திருநெல்வேலி, சென்னை, 1961
- பரிபாடல், பரிமேலழகர் விளக்கவுரையுடன், பதிப்பாசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர், 3 ஆம் பதிப்பு, சென்னை 1948.
- திருமுருகாற்றுப்படை, பத்துப்பாட்டுத் தொகுப்பில், நச்சினார்க்கினியர் விளக்கவுரையுடன், ப - ர் : உ. வே. சாமிநாதையர், சென்னை, 1918.
- திருமுருகாற்றுப்படை, பி. வி. சோமசுந்தரனார் விளக்கவுரையுடன், சை. சி. க. சென்னை, மதுரை, திருநெல்வேலி, 1969.
- அகநானுாறு (களிற்றியானை நினை, மணிமிடை பவளம், நித்திலக் கோவை), என். எம். வேங்கடசாமிநாட்டார் விளக்கவுரையுடன், சை. சி. க. திருநெல்வேலி, சென்னை, 1944 - 47
- சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கவுரையுடன், சென்னை, 1927.
- கலித்தொகை, நச்சினார்க்கினியர் விளக்கவுரையுடன், ப - ர் : காசி விஸ்வநாதன் சை. சி. க. திருநெல்வேலி, சென்னை, 1958.
- குறுந்தொகை, உ. வே. சாமிநாதையர் விளக்கவுரையுடன், சென்னை, 1947.
- மணிமேகலை, எம். எம். வேங்கடசாமி நாட்டார், ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை ஆகியோர் விளக்கவுரையுடன், சை. சி. க. திருநெல்வேலி, சென்னை, 1946.
- மதுரைக் காஞ்சி, சை. சி. க. திருநெல்வேலி, சென்னை, 1956.
- நற்றினை, ப - ர் : ஏ. நாராயணசாமிஜயர் விளக்கவுரையுடன், சை. சி. க. திருநெல்வேலி, சென்னை, 1956.
- பதிற்றுப் பத்து, ப - ர் : உ. வே. சாமிநாதையர், சென்னை, 1904.

பொருநராற்றுப்படை, பத்துப்பாட்டில், நச்சினார்க்கினியர் விளக்கவுரையுடன் ப — ர : உ. வே. சாமிநாதையர், சென்னை, 1918.

தொல்காப்பியம், சொல்லத்திகாரம், நச்சினார்க்கினியர் விளக்கவுரையுடன், ப — ர : எம். வி. வேணுகோபால்பிள்ளை, சென்னை, 1941.

எழுத்தத்திகாரம், இளம்பூரணர் விளக்கவுரையுடன், சௌ. சி. க. திருநெல் வேலி, சென்னை, 1955.

பொருநத்திகாரம், (களவியல், கற்பியல், பொருளியல்), நச்சினார்க்கினியர் விளக்கவுரையுடன், ப - ர : எஸ். பாலசுந்தரம்பிள்ளை, சென்னை, 1916.

பொருநத்திகாரம், (அகத்தினை, புறத்தினை), அதே விளக்கவுரையாளர், சென்னை, 1916.

பொருநத்திகாரம், இளம்பூரணர் விளக்கவுரையுடன், சௌ. சி. க. திருநெல்வேலி, சென்னை, 1961.

ஏனைய நூல்கள்

Dorai Rangaswamy, M.A., The Religion and Philosophy of Tevaram, 2 vols University of Madras, 1958-59.

Gopalan, R., History of the Pallavas of Kanchi, University of Madras, 1928.

Jesudasan, C., A History of Tamil Literature, Calcutta, 1961.

Kailasapathy, K., Tamil heroic poetry, Oxford University Press, 1968.

Kamil Zvelebil, The Smile of Murugan on Tamil Literature of South India, Leiden, E.J. Brill, 1973.

Mariasusai Dhavamony, Love of God according to Saiva Siddhanta, Oxford University Press, 1971.

Some manuscripts in Grantha Scripts in Bangkok, in BSOAS, Vol. XXXII, part 2, University of London, 1969.

Meenakshisundaram Pillai, T. P., Prof. T. P. Meenakshisundaram Pillai Sixty-first Birthday Commemoration Volume Collected Papers, Annamalai University, 1961

Nallaswamy Pillai, J. M., Tirumurukarruppatai in the work Five Tamil Idylls of Paththuppattu being studies and translations, Madras. 1947.

Narayana Ayyar, C. V., Origin and Early History of Saivism in South India, Madras, 1936.

Nilakanta Sastri, K. A., Studies in Cola History and Administration, University of Madras, 1936.

The Colas, University of Madras, 1955.

The Pandyan Kingdom, London, 1927

Pillay, K. K. 'Landmarks in the History of Tamilnad' Proceedings of the Second International Seminar of Tamil Studies, Madras, 1968, pp. 12-26.

Somasundaram Pillai, J. M., Palani, The Sacred Hill of Muruga, Madras, 1941.

Purnalingam Pillai, M. S., Tamil Literature, Tinnevelly, South India, 1929.

Sadasiva Pandarattar, T. V., A. History of Tamil Literature (250-600 A.D.) Annamalai University, 1957.

A History of Tamil Literature (13, 14 & 15th centuries), Annamalai University, 1957.

Tiruchendur, The Sea-Shore Temple of Subrahmanyam, Madras, 1948

Two Thousand Years of Tamil Literature, Madras, 1959.

Thani Nayagam, Xavier S., Nature in Ancient Tamil Poetry, Tuticorin, South India, 1953.

Nature Poetry in Tamil, the classical period, Singapore, 1963.

Vaiyapuri Pillai, S., History of Tamil Language and Literature, Madras, 1956.

Varadaraja Iyer, E. S., Porulatikaram, Vol. I, Part 1 and Vol II, part II, Annamalai University, 1948.

Venkata Ramanaiyya, N., An Essay on the Origin of the South Indian Temple, Madras, 1930.

Vithiananthan, S., The Pattupattu, a Historical, social and linguistic study thesis approved for the degree of Doctor of Philosophy in the University of London, 1950

Reference Books

Burrow, T. and Emeneau, M. B., A Dravidian Etymological Dictionary, Oxford University Press, 1961.

A Dravidian Etymological Dictionary, Supplement, Oxford University Press, 1968.

Index des mots de la, Literature tamoule ancienne, Vols. I-III, Institut Francais D'indologie, Pondichery, 1968

Subrahmaniam, N., Pre-Pallavan Tamil index, University of Madras, 1966.

Tamil Lexicon, 6 Vols and supplement, University of Madras, 1926-39.

Visvanatha Pillai, V., Tamil-English Dictionary, 7th ed., Madras, 1963.

